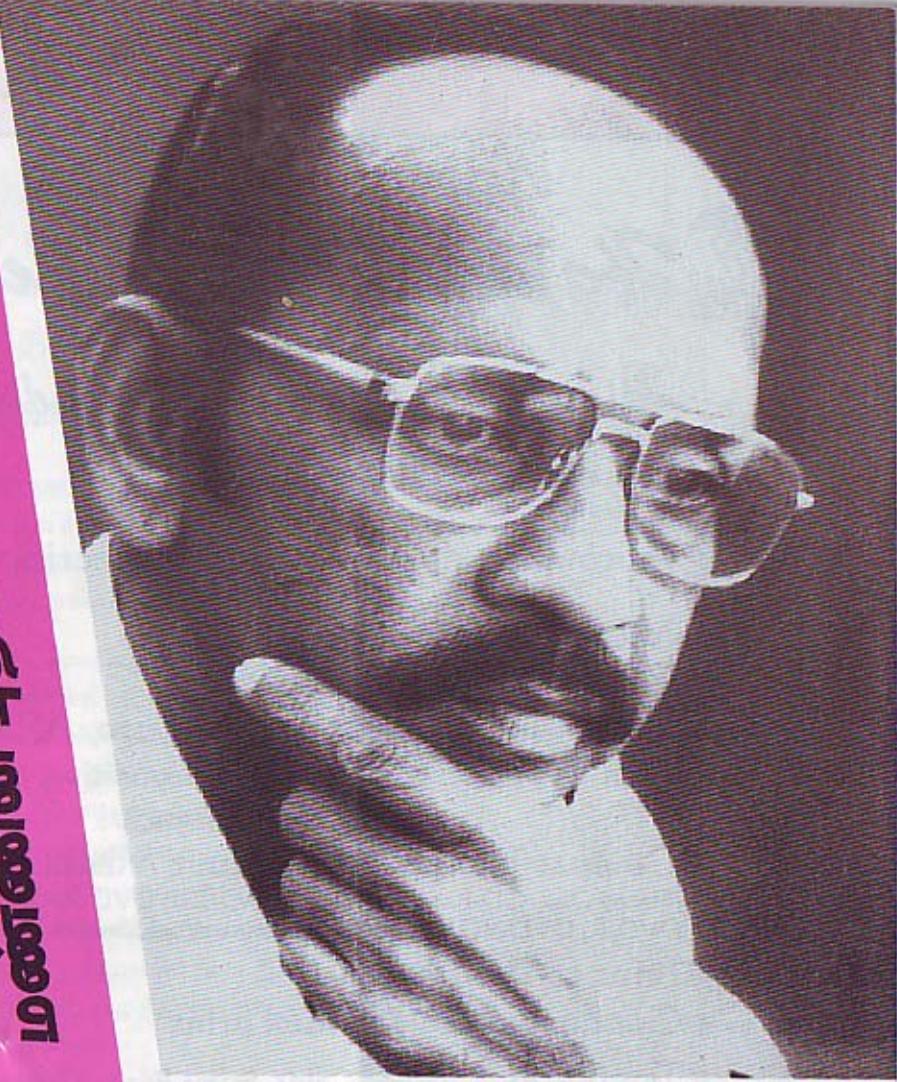

மண்ணேன் புதல்வென் கே.இரா.பி.எஸ்.

ஏப்ரல் 2005

50வது முன்னடி நூக்க.....

விலை - 25/-

மலைகளை

ஊழியரிடாமிருக்கி திவா

Happy Digital Centre

Digital Colour Lab & Studio

MAIN FEATURES

Automatic dust & scratch correction

- * Maximum Size: 12" x 18" (Digital Print)
- * Output Resolution: 400dpi
- * Film Input Formats: 135, 1x240, 120, APS
- * Film Types: Colour negative & positive, B&W negative, Sepia negative
- * Compatible Input & Output Media:
(Floppy Disk, CD-Rom, CD-R/RW, MO, ZIP, DVD-RAM, DVD-R, DVD-ROM, PC Card, CompactFlash, SmartMedia,)
- * Print to Print
- * Contact sheet & Index print
- * Templates: Greeting Cards, Frame Prints, Calendar Prints, Album Prints.

HEAD OFFICE

HAPPY DIGITAL CENTRE

DIGITAL COLOUR LAB
& STUDIO

No. 64, Sri Sumanatissa Mw,
Colombo - 12. Tel : 074-610652.

BRANCH

HAPPY PHOTO
STUDIO & PROFESSIONAL
PHOTOGRAPHERS & VIDEOGRAPHERS

No. 300, Modera Street,
Colombo - 15. Tel : 011-2526345.

புத்தளப் பிரதேசச் சிறப்பு மலர்

கடந்த நாற்பது ஆண்டு காலத்தில் மல்லிகை பல சிறப்பு மலர்களை வெளி யிட்டு இந்த நாட்டுக்கு அர்ப் பணிப்புச் செய்து வந்துள்ளது.

இதன் நிகழ்காலப் பெறுபேறு என்னவென்றால் இந்தப் பிரதேசச் சிறப்பு மலர்கள் மூலம் மறைந்து, ஒதுங்கி, முடங்கிப் போயிருந்த பல வேறு படைப்பாளிகளை, எழுத்தாளர்களை, திறமைசாலிகளைக் கண்டைந்து, அவர்களை முழு நாட்டுக்கும் தெரியத்தக்கவர்களாக இனங்காட்டி வந்துள்ளோம். அவர்களில் பலர் இன்று நாடு போற்றும் எழுத்தாளர்களாகப் பரிணமித்துள்ளனர்.

அந்த வரிசையில் புத்தளம் பிரதேசச் சிறப்பு மலர் தயாரிக்க ஆவன செய்து, மல்லிகையின் நீண்ட நாளைய இலக்கிய நண்பரும் பிரபல எழுத்தாளருமான சுதாராஜ் அவர்களை இது சம்பந்தமாக இணைப்பாளராக நியமித்துள்ளோம். ஆர்வமுள்ளோர் அவருடன் தொடர்பு கொள்ளலும்.

- ஆசிரியர்

மல்லிகை

'ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி யாழிலினைய கலைகளில் உள்ள மாடுபட்டெண்றும் நடப்பவர் பிறர் ஈன நிலைகள் டு தன்னுவர்'

40-வது திருவாடு

ஏப்ரல்

312

*Mallikai' Progressive
Monthly Magazine*

படைப்பாளிகளின்
புதிய ஆக்கங்களை மல்லிகை
எனிர்யாக்கின்றது.

201-1/4, SRI KATHIRESAN
STREET,
COLOMBO - 13.
TEL: 2320721

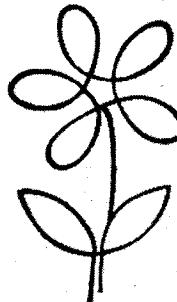
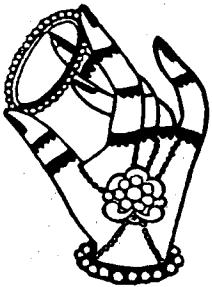
RESHMA IMITATION JEWELLERIES

*Bangles, Chains, Necklaces,
Ear Tops, Guaranteed Items Etc.*

Salmaan Trading
'Santhosh Plaza Complex'

1st Floor,
231-1/14, Main Street,
Colombo - 11.
Tel : 011 2394512
Hot Line : 077 6661336

ஈழத்து நூல்களுக்கு
முன்னுரிமை கொடுங்கள்!

தேசம் தமுவிய ரீதியில் வாரா வாரம் ஒரு புத்தகம் இந்த மண்ணில் இன்று வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது.

புதிய வெளியீடுகளின் வெளியீடு விழாக்கள் பற்றி வெகு கோலாகலமாக இந்த நாட்டு ஊடகங்கள் தகவல்களையும், படங்களையும் வெளியிட்டு வருகின்றன.

எப்படிப் பார்த்தாலும் அரை இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட ரூபாக்கள் இந்த வெளியீடுகள் மூலம் ஒரு புத்தகத்திற்கு முதலீடு செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

நமது அச்சக ஊழியர்களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் நாம் செலுத்துவதன் மூலமாக உழைக்கும் பணம் அவரவர் குடும்பங்களுக்கும் சுவறுகின்றது.

ஆனால், ஒரு நூலை வெளியிட்டு அதற்கான வெளியீடு விழாவை ஒழுங்கு படுத்தி, நடத்தி முடித்த கையடின் வெளியீட்டாளர் காணாமலே போய் விடுகிறார். அவர் வெளியிட்ட நூலைத் தேடித் தேடிச் சிரமப்பட்டாலும் கண்களில் அந்தப் புத்தகம் தட்டுப்படுவதே அருமையிலும் அருமை. நூல்கள் முழுவதுமே அவை வெளியிட்டவரிடமே முடங்கிப் போய்க் கிடக்கின்றன.

எனவே நூலை வெளியிட்டு, வெளியீடு விழாக்களைக் கோலாகலமாகக் கொண்டாடுவது மாத்திரம் நூலாசிரியர்களின் கடமையாக முடிந்து விடக்கூடாது. அவற்றைச் சந்தைப் படுத்துவதில் வெளியிடுவர்கள் ஒற்றுமையாக இயக்கம் நடத்தினால் தான் இந்தத் துறையை ஆரோக்கியமாக வளர்த்துத்தவர்களாவோம்.

தேசம் இதைக் கவனத்தில் கொள்ளல்லோம்!

1986ல் இவர் முரசொலி பத்திரிகையில் பகுதி நேர ஊழியராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில், இன் விடுதலைப் போர் உக்கிரமடைந்திருந்தது. அப்போது முரசொலி பத்திரிகையில் பிரசரமான ‘ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை’ எனும் இவரது குறுநாவல் 1987ல் முரசொலி வெளியீடாக வந்தது. “தமிழ் தேசியத்துவ விடுதலைப் போராட்டத்தின் கவுக்களைப் பதிவு செய்வதாகவே இக் குறுநாவல் அமைந்துள்ளது” எனச் சொக்கன் அவர்களால் விமர்சிக்கப்பட்ட நால் இது என்பதும் குறிப்பிட்டத்தக்கது.

இலக்கியப் பரப்பில் மிக உன்னத மான மனிதரானச் சுந்தர் அவர்களின் சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் தொடராக வெளி வந்த டேவிட் எழுதிய ‘பாலைவனப் பயணிகள்’ எனும் குறுநாவல் 1989ல் மீரா பதிப்பகத்தினரால் நாலுருப் பெற்றது.

“இரத்தமும் சதையுமாக, நாடி நரம்பு கண்டன் பாத்திரங்களைப் படைப்பதிலும், வறுமை வெக்கையில் வறுத்தெடுக்கப் பட்ட மக்களின் துயரங்களை மிகத் துல்லியமாகக் காண்பதிலும், தான் அனுபவித்தவற்றை வாசக்களையும் அனுபவிக்க வைப்பதிலும் டேவிட் கைதேர்ந்தவர்; ஒரு படைப்பாளிக்கு இருக்க வேண்டிய முதல் இலட்சணமும் இதுவாகும்” எனச் சிரித்திரன் சுந்தர் கூறியுள்ளது இங்கு ஈர்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

‘வ ஸ் ள ய டி க க ப பட்ட கல்லறைகள்’ எனும் இவரது குறுநாவல் ஆழநாதம் பத்திரிகையால் நடத்தப்பட்ட போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்று; பின்னர்

அடிமீஸ்டம்

கே.ஆர். டேவிட்

எனும் புதுமை எழுத்தாளன்

- சுதாராஜ்

அப்போது நான் கதைகள் எழுதத் தொடங்கியிருந்த காலம். எழுத்து எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்க சிலரின் எழுத்துக்களை விரும்பி வாசிப்பதுண்டு. அத்தகையவர்களில் திரு. கே.ஆர். டேவிட் அவர்களும் ஒருவர்.

1976ஆம் ஆண்டளவில் வீரகேசரி பிரசரத்தினால் வெளியிடப்பட்ட ‘வரலாறு அவளைத் தோற்றுவித்தது’ எனும் நாவல் கே.ஆர். டேவிட் எனும் எழுத்தாளனைப் பற்றிய எனது அபிப்பிராயத்தை இன்னும் உயர்த்தியது. அவரது படைப்புகளில் நூல் வடிவில் முதலில் வெளிவந்தது இந்த நாவல்தான் என நினைக்கிறேன். ஏற்கனவே சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் அவரது சிறுகதைகளைப் படித்த, அனுபவங்களின் உந்துதல் தான் அவரது நாவல் நூலாக வெளிவந்த சூட்டோடு சூடாக வாசிக்கத் தூண்டியது. அதை வாசித்துபின் எனக்கு, டேவிட் அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டும் எனும் ஆர்வம் அல்லது ஆசை ஏற்பட்டது. எனினும் அதற்கு முயற்சி ஏதும் எடுக்கவில்லை.

ஒருநாள் சிரித்திரன் சுந்தர் அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்த போது டேவிட்டைக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தத்து. மேலுயர்ந்த நெற்றி. பெரிய பிரகாசிக்கும் கண்கள். அறிமுகமான காலத்திலேயே கலகலத்துச் சிரித்துப் பேசும் சுபாவம்.

டேவிட் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவராயிருந்தும், எப்படி ஒரு மஸையக நாவலைச் சிறப்பாக எழுத முடிந்தது என அவரிடம் கேட்டேன். ‘எனது அரசியல் கொள்கைகளும், அந்த அரசியலுடாக எனக்குக் கிடைத்த அறிமுகங்களும், அனுபவங்களும் அந்த அரசியல் நோக்கில் நான் நடத்திய தேடலுமே இந்த மஸையக நாவலை எழுதத்

தூண்டின்’ என்று கருத்துப்பட விளக்க மளித்தார். 1971ஆம் ஆண்டு கடமையின் நிமித்தம் நுவரேவியா மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த காலத்திற்தான் அந்த நாவலை டேவிட் எழுதியிருக்கிறார்.

மட்டுவில் வடக்கு, சாவகச்சேரியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் திரு. கே.ஆர். டேவிட் அவர்கள். திருமண பந்தத்தின் மூலம் ஆணைக்கோட்டையை வதிவிட மாகக் கொண்டவர். 1971ல் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்ற இவர் படிப்படியாக முன்னேறி இவர் பிறந்த சாவகச்சேரிப் பிரிவின் வலயக் கல்வி அலுவலகத்தில் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

1966ல் சுதந்திரன் பத்திரிகையூடாக சிறுகதை எழுத்தாளராக அறிமுகமான டேவிட் சிறுகதைகள் மட்டுமென்றிக் குறு நாவல், நாவல், விமர்சனம் எனப் பல துறைகளிலும் முத்திரை பதித்துள்ளார்.

அவருடன் எனக்கு கிடைத்த அறிமுகம் நல்ல இலக்கிய நட்பாக மலர்ந்த பின்னும் தொடர்புகள் குறைவாக வேல யிருந்தது. இலக்கிய நட்புகள் எவ்வளவு தான் இனிமையான வயாக இருந்தாலும், அவரவர் சோலிகளைப் பார்க்க வேண்டிய கடப்பாடும் எல்லோருக்கும் உண்டு. எனினும் அவ்வப்போது ஊருக்கு லீவில் வரும் வேளைகளில் சந்தித்துக் கொள்வோம். அப்போதெல்லாம் அவரது இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி விசாரித்தறிந்து, இடைக்காலங்களில் வெளிவந்திருந்த அவரது படைப்புகளைப் பெற்று வாசித்திருக்கிறேன்.

1991ல் மீரா பதிப்பகத்தால் நூலாக வெளியிடப்பட்டது. சமுதாயத்தின் குறுக்குவெட்டு முகத்தை மிகவும் சுருக்க மாகவும் தெளிவாகவும் இக்குறுநாவல் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஒரு முனிதனின் சிறுமைத்தனத்தின் ஹற்றுக்கணகள் பற்றி, அரசியல், பொருளாதார அடிப்படையில் மிகவும் நுணுக்கமாக இக்குறுநாவல் ஆராய்கிறது. 1994ல் 'ஒரு பிடி மண்' என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுதி யும் மீரா வெளியிடாக வந்துள்ளது. இது வரை நூறுக்கு மேற்பட்ட இவரது படைப்புகள் பிரக்ரமாகியுள்ளன. 'தகவம்' இலக்கிய வட்டம் வெளியிட இரு சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் இவரது நான்கு சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தகவம் நடத்திய ஐந்து ஆண்டுகளுக்குரிய சிறுகதைத் தேர்வில் இவரது 'தனி ஒருவனுக்கு' எனும் சிறுகதை முதலாவதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு அதற்கான விழாவும் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடத்தப்பட்டது.

1985 வரை மிக வேகமாக எழுதிய இவரது படைப்புக்களில் இவர் சார்ந்த அரசியற் குறியிடுகளே பெருமளவில் காணக் கூடியதாக உள்ளது. டேவிட் கனது சிறுகதைத் தொகுதியின் முன் ஆரையில் மிகத் தெளிவாகக் கூறியுள்ள ஒரு கருத்தை இங்கு மீளக் குறிப்பிடலாம்; "நடைமுறையிலிருந்தே தத்துவங்கள் பிறக்கின்றன. ஆகவே அதே துவங்கள் மீண்டும் நடைமுறைப்படும்; நடைமுறைப்படுத்தலாம் என்பதில் நோக்கமில்லை. ஆனால் அந்த நடைமுறை வடிவங்களிலும், எதிர் விளைவு

களிலும் யதார்த்தப் பண்புகள் நிறையவே கணப்படும். ஆதலால்தான் நான் தத்துவங்களைக் கருதுவலாகக் கொள்கிறேன்." இவ்வாறு கூறும் டேவிட் அவர்கள் 1983க்குப் பிற்பட்ட அவரது படைப்புகளில் கூடுதலாகப் போராட்டம், தியாகம் போன்ற விடயங்களைக் கூறுவதில் முனைப்பாக இருந்துள்ளமைகவனிக்கத்தக்கது. 1983ல் நடந்த இனக்கலவரத்தில் பல கொடுரங்கள் அரங்கேறின. அந்தச் சம்பவங்கள் இவரது இதயத்தில் வடுக்களாகி, இவரது ஆக்கங்களில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்!

டேவிட் அவர்களின் படைப்புக்களை ஒட்டுமொத்தமாக அவதானிக்கும் போது, 'பஞ்சப்பட்ட மக்களினதும், அடக்கமொடுக்கப்பட்ட மக்களினதும் அவலங்களையும், அந்த அவலங்களுக்கு அடிநாதமாகவள்ள அரசியல், பொருளாதாரகாரணிகளைக் கூறுவதிலும், இக்காரணிகளை வெல்வதில் மக்களின் பங்களிப்பை எடுத்துக் காட்டுவதிலுமாகவே இவரது இலக்கியப் படைப்புகள் கணப்படுகின்றன' எனலாம்.

யுத்தமும், இடப்பெயர்வுகளும் ஓவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு திசையில் பிரித்து வைத்தன. தொடர்புகள் விட்டு விட்டுப் போயின. நினைவுகள் மட்டும் அவ்வப்போது தலைகாட்டிச் செல்லும். யார், யாரை மீளவும் காண்போம் என்ற விருப்பமும் நம்பிக்கையும் இன்றி அவரவர் வாழ்க்கைகள் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. எப்போதாவது நண்பர்கள்

யாரையாவது காண நேரும்போது நெஞ்சு நெகிழ்ந்துபோய் ஒருவித சந்தோஷம் தோன்றுகிறது.

அன்மையில் பூபாலசிங்கம் புதிய புத்தகசாலைத் திறப்பு விழாவில் கே.ஆர். டேவிட் அவர்களை எனக்கு மீண்டும் காணக்கிடைத்தது. தூர நின்று பார்த்துச் சிரித்தார். சனங்களுக்குள் முண்டியடித்துக்கொண்டு போய் (கவனியுவகள்; ஒரு புத்தகசாலைத் திறப்பு விழாவில் முண்டியடித்துக்கொண்டு போகும் அளவுக்கு சனங்கள்... என்பது எவ்வளவு ஆரோக்கிய மான சங்கதி!) டேவிட் அவர்களின் கையைப் பிடித்தேன்.

"எப்படி?" என்று கேட்டேன்.

'நிறையச் சோகங்களையும், துளித்துளியலை சந்தோஷம் கொண்டும், கடந்து கொண்டும் எனது வாழ்க்கைப் பயணம் இப்போது கொழும் பில் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது' என்று கூறினார். அவரைக் காணாமல் விட்டுப் போயிருந்த நீண்ட கால இடைவெளியில் எதிர்கொண்ட வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை, அவரது கதைகளைப் போலவே மனதைத் தொடும்படி கூறியது போலிருந்தது.

திரு. கே.ஆர். டேவிட் அவர்கள் இன்னும் நீண்டகாலம் இலக்கிய சேவை புரிய வேண்டுமென்பது எனது ஆசையும் வாழ்த்துக்களுமாகும்.

நூலாமூர்யசநாஸ்ஸ

கீஸ்கள் ஆரம்ப இலக்கியச் சுலபான இலக்கிய? இருந்தால் அந்தகைப் பந்திஸுக்கு வர்த்த போஸ்கள்.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் சகல ஆக்கங்களையும் அவரிடமிருந்தே நேரில் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அவரே கையெழுத்திட்டுத் தருவார்.

மற்றும் பள்ளிக்கூட, பொது கூலகங்களுக்கும் தேவையான நூல்களையும், மல்லிகை ஆண்டு மலர்களையும் மல்லிகைப் பந்தலில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஞ திர்பாராமல் வந்ததிட்ட சனாமிப் பேரவைகளினால், எவ்கள் கிராமம் அடித்து நொறுக்கப்பட்டு அழிந்து கிடக்கிறது. இரண்டு மாதங்களாகியும் வீடு வாசல் களோடு, உறவினர்களையும் இழந்து நிர்க்கத்தியாகியுள்ள எவ்கள் கிராமத்து மக்கள் தஞ்சமடைந்த அகதி முகாம்களிலேயே அநாதைகளைப் போல் முடங்கிக் கிடக்கின்றனர். எத்தனையோ வாக்குறுதிகளை அளித்த அரசாங்கம், நாக்கில் தேன்

வைத்ததைப் போல் சில
நிவாரணப் பொருட்

களைக் கொடுத்து
விட்டு, மௌனமாகிக்
கிடக்கிறது. அடிக்கடி
அகதி முகாம்களுக்கு
அமைச்சர் காஞ்சி, நிறைகளைக் கேட்டுப்
இங்குள்ள பாடசாலை

எம்.பி.க்களும் வந்து குறை
போவது வழக்கமாகி விட்டது.

களிளைல்லாம் அகதி முகாம்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளதால், எவ்கள் பிள்ளைகளைல்லாம் தங்கள் படிப்புகளைத் தொடர முடியாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். பசியால் வாடித் துடிக்கும் குழந்தைகளின் முகங்களைப் பார்த்து, தாய் மார்கள் அனல் போன்ற பெருமுச்சக்களை விட்டு விமிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இருபு நேரங்களில், வளர்த்தவர்களை சனாமிப் பேரவைகளுக்குப் பறிகொடுத்த நாய்களின் ஊளையும், ஒலங்களும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. எவ்கள் கிராமத்தைப் பசியரக்கன் ஆடசி செய்வதால், பயங்கரம் தலை விரித்தாடிக் கொண்டிருக்கிறது. எவ்கு பார்த்தாலும் துயரமும் துக்கமும் விகம்பலுமாகவே கிடக்கிறது.

சனாமியின் அனர்த்தங்களைப் பார்ப்பதற்கு மனமின்றி வேதனையில் ஓழித்துக் கொண்டிருந்த சூரியன் இன்றுதான் பூரணமாக வெளியில் வந்து, எவ்கள் அழிந்து கிடக்கும் கிராமத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“என்ன தேத்தண்ணியக் கொண்டாறியா, இல்ல நான் போகட்டா?”

“ஓமுப்பம் பொறுங்க. அடுப்புக்க வெச்ச கொள்ள பத்தாமப் பொகயிது... காள்ளியெல்லாம் நல்லா மழியில் நலஞ்சி பெயித்து. இப்பதான் தண்ணி லேசாக்

கொதிக்கிது...”

“ஒனக்கு இது போதுமே... நீ எப்பதான் ஒரு வேலயச் சட்டுப்புட்டின்டு செஞ்சு...? மனிசன் நகத்தால் சொற்றன டற வேலயக் கூட, நீ பீசாக்கத்திய எடுத்துக்கு வெட்டுவாய்... ஊந்தாந்து ஒரு வேலயச் செய்ய ஒனக்குச் செல்லத் தேவல்லியே...”

எங்களூர் முகையதீன் ஜம்மாப் பள்ளிவாசல் தலைவர் மீரான் போடியார் கொதிக்கிற எண்ணைக்குள்ள போட்ட பணியாரம் மாதிரித் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தொடர்ந்து பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக இவர்தான் இப்பள்ளி வாசல் நம்பிக்கையாளர் சபையின் தலைவராக இருக்கிறார். எவ்கள் பகுதி எம்.பி.யின் வலது கையாக இருக்கும் இவரும் ஒரு குட்டி அரசியல்வாதி தான். சனாமி அலைகளால் பாதிக்கப் பட்ட எங்களூர் மக்களுக்கு கிடைத்த நிவாரணப் பொருட்கள் எல்லாம் இவருடைய தலைமையில்தான் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன.

“இன்னாங்க தேயில்... இவளவுக் குத்தான் இப்படிக் கொதிச்சு...!”

“என்ற அவசரமெல்லாம் ஒனக்கெங்க வெளங்கப் போகிது? எவளவு சொமய என்ற தலையில் செமந்திக்கு இரிக்களெண்டு ஒனக்குத் தெரியிமா? கொழும்பிலரிந்து பள்ளி வேலைக்கு வந்த மேசனெல்லாம் ஒரு மாசமா

ஒன்னாங்கு செய்யாமச் சோத்தத் திண்டிக்கு சும்மா படிக்காணுகள். ரெண்டாம் தட்டுக்கு மாபுள் பதிச்ச கொறயோடக் கெடக்கு. மூணாம் தட்டுக்கு மாபுள் பதிக்கணும். செவருக் கெல்லாம் பட்டி படிச்சி அறுபு எழுத்துக் களால் புவேலயெல்லாம் செய்யணும். இதுக்குள்ள இந்த நெவாரண வேல... மனிசன்ட பாடு போயிரும் போல கெடக்கு...”

“இதெல்லாம் ஒங்களுக்குத் தேவயா? செய்யிறவன் செய்வான். இது உட்டுப்போட்டு, பெருமைக்கு மாவிடிக்க போனா, பட்டுக்கிழுக்கிறான். எவளவு படிச்ச மனிசனெல்லாம் இந்த ஊருக்கு இரிக்கான். அவனுக்கெல்லாம் இந்த ஆச வருகிதா? அவனெல்லாம் இப்படித் தல புழுத்துக்கு அலயிறானுகளா?”

“அவனுக்கெல்லாம் எனக்கிட்ட இரிக்கிற காணி புமி இரிக்கா? இல்ல எங்கிட எம்பிர சப்போட்டிரிக்கா? சும்மா பேச்சி மாதிக் கதயாம ஒன்ட வேலயப் பாரு... எல்லாத்திக்கும் ஒரு தரம் தகுதி வேணும். அப்பதான் மனிசன மதிப்பான்...”

“எல்லாத் தரமும் தகுதியும் கண்ண முடினாத் தெரியும். எத்தனை பேரத்தான் இந்த அல வந்து அள்ளிக்கு பெயித்து. கண்ண முடி முழிக்கிறத்துக்குள்ள குஞ்ச குறுமானோட இந்த ஊரள்ளிக்கு போன அல, இன்னமும்

வரமாட்டாண்டு ஆருக்குத் தெரியும்? பெரும புதிச்ச மனிசருக்குத் தான் இப்படியான அலயளையல்லாம் அல்லா அனுப்புற... இதயும் பாத்து திருந்தாத மனிசருக்கு, என்னத்த ஆரும் செய்யலாம்?"

"இஞ்சு ஒன்ட உப்புச் சப்பில்லாத கதயள எடுத்துக்கு அங்கால போ பாப்பம்... நீ நெனக்கிறாப் போல, எனக் கொரு பெருமயிமில்ல... சும்மா ஒற்றடிக்கு மாத்தெள்ள ஏலாத வெறுந் தலயனையெல்லாம் மனிசன் சந்தி சபைக்கு எடுப்பானா? எதுக்கும் ஒரு மொறதல இரிக்கில்லியா? இதச் சொன்னா ஒனக்கென்ன கோவம் பொத்துக்கு வாறு? பள்ளித் தலவரா எல்லாரும் வரலாமா? இதச் சென்னா எனைக்கு பெருமயா?"

"ஒங்களுக்கு பெருமெண்டு இப்ப ஆரு சென்ன. அதுக்கு நீங்கென்ன கோவப்பற?"

மீரான் போடியார் தன் மனைவி யைச் சுற்று அதடியிட்டு, பள்ளிக்குப் போக ஆயத்தமாகிறார்.

போடியாரின் வளவிற்குள் செழித்து நிற்கும் மாமரங்களிலும், தென்னை மரங்களிலும் இளஞ்சுரியனின் ஒளிபட்டு, மினுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்பொழுது, வாழைப் பாத்திக்குள் அமைதியாகப்

படுத்துக் கிடந்த நாய் அனுங்கிக் கொண்டு குரைக்கிறது.

"ஆரது?"

"நான்தான் பள்ளி அதியாரி"

"அடிய...! போ... அங்கால... அது ஒன்டும் செய்யமாட்டா, நீ உள்ளுக்கு வா..."

பள்ளி அதிகாரி கொண்ணயண்ட வெள்ளையன் பத்திப் பதறி வந்து நிற்கிறான்.

"என்னதியாரி, இப்பிடி வேரித்து விருவிருத்து வாறாய்? என்ன வெசயம்? வெள்ளைக்காரன் ஆரும் நெவா ரணங்கள் கொண்டாந்திரிக்கானா?"

"அப்பிடி ஆரும் வரல்ல. ஆனா நம்முட அகதி மொகாங்கள்ளரிந்த ஊராக்களெல்லாம் வந்து பெரிய தாறு பாறு காட்டிக்கு நிக்கானுகள்..."

"அலயால அழிஞ்சு காணாதாமா? இப்ப அவகளுக்கு என்னயாம் வேணும்...?"

"குடுத்த சாமானெல்லாம் ஒழிஞ்சி பெயித்தாம். ரெண்டு நாளா ஒழுங்காச் சோறு கறி கூட இல்லியாம்.."

"அதுக்கு நாமென்ன செய்யிற? கவுமந்து குடுக்கிற சாமான பள்ளித் தலவரு எப்பிடிக் குடுக்கிற? இந்த கவுமந்தும் மனிசர நல்லா ஏமாத்திப்

போட்டு... எவளவு சாமானயிம் காசயும் வெளிநாடெல்லாம் கொண்டந்து குடுத்திட்டு... இதில, இஞ்சாலப் பகுதிக்கு என்னத்த குடுத்த? எல்லாத்தையும் அங்காலப் பகுதிக்கு ஓரே அனுப்பினா, இஞ்சால இரிக்கிற மனிசனெல்லாம், பசி பட்டினியால சாகிற்யா? இந்தச் சனாமி அல வந்து மனிசென்ட சொத்துக் சொகத்தோட நிம்மதியும் பெயித்து..."

"நீங்க ஒழுப்புளம் சொண்காம வாங்க..."

"நான் வந்து என்னடப்பா செய்யிற?"

"நீங்க அவடத்த வராட்டி எல்லாரும் இஞ்ச வந்திருவானுகள். அவளவு பெரச்சினப் படுத்திறானுகள்... காசி தரட்டாம். இல்லாட்டிச் சோறு தரட்டாம்."

"இவனுகளுக்கு குடுக்க, எனக் கிட்டெங்க காசிரிக்கு?"

இவ்வளவு நேரமும் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போடியாரின் மனைவி, பள்ளி அதிகாரி போட்ட கட்டை அவிழ்த்து விடுவதில் யந்திர மாகிறாள்.

"ஏன் காசில்லாம? ஒங்கிட பள்ளில் தானே லெட்சக் கணக்கில காசிரிக்கு. அதில கொஞ்சத்த எடுத்து, பசிக்கிற

ஏழயளுக்கு பிரிச்சக் குடுங்களன். கொறஞ்சா போப்பது? அல்லாவும் கோவிக்க மாட்டான்..."

"இஞ்ச மடச்சியப் போல பேசாத...! பள்ளிக் காசி பைத்துல்மால். அது ஏழ நெருப்பு. அதில தொட்டா அல்லா சுட்டுப் போட்டிருவான்..."

"அப்ப, இந்த ஏழயள் வயித்து நெருப்ப என்னத்தால அணைக்கப் போறீங்க...? ஏழயள் நெருப்ப ஏழ யளுக்கு குடுத்தா அல்லா சுட மாட்டான்... நல்லா மனம் வெச்சி குடுங்க..."

"அப்ப, பள்ளி கடற என்னத்தால?"

"அந்த ஆலத்தப் புடிச்சி, மூணு தட்டில பள்ளி கட்டின காணாதா? சும்மாரிக்கிற செவருக்கெல்லாம் என்னத்திக்கு புவேல செய்யனும்...? இப்படியெல்லாம் அல்லா செய்யச் சென்னானா...?"

"நீயொரு மடச்சி... நம்முட ஊர்ர பவரெல்லாம் இந்த பள்ளிலதான் இரிக்கு. இஞ்ச வாற தப்பிக்கு ஜமாத் தாக்களெல்லாம் நம்மட பள்ளியப் பத்தித்தான் பெரிசாப் பேசிற... எலங்கயிலேயே இப்பிடிப் பெரிய பள்ளி ரெண்டொண்டுதான் இரிக்காம்... இத இன்னங் கொஞ்சம் ஒயரமாக் கட்டி னாத்தான், நம்முட ஊர் மதிப்பும் ஒயரும்... இதெல்லாம் அடுப்படிய

கெட்க்கிற ஒன்கெங்க தெரியப் போகிது..."

"நீங்க செல்றாப்போல எனக் கொண்டும் தெரியா தான். ஆனா, இந்தப் பெரிய பள்ளிக்குள்ள எத்தன பேரு தொழு வாறான்? செவகிக்குத் தொழு பத்துப் பேரும் வாறல்லியாமே...! இதுக்குள்ள இன்னமும் பெரிசா பள்ளியக் கட்டி என்ன செய்ய?"

"இஞ்ச சவியாக் கதயாத் இது எங்கிட ஊர்லரிக்கிற மௌலவிமார்ர காதுகள்ள பட்டா, நாங்க தப்பின பாடில்ல..."

"இந்த மௌலவிமார்ர பொட்டு வித்தயெல்லாம் எங்களுக்கா தெரியா...? நீங்கதான் அவகஞ்குப் பயப்பட்டனம். இவகிட நாத்தமெல்லாம் மக்கா மதினாவிலயிம் நாறுதாம்...!"

"இஞ்ச, இதெல்லாம் ஒன்கெகன் னத்திக்கு? அவகஞ்கு கட்டடிம் தெரியிம். கட்டினத அவக்கயிம் தெரியும். அவகெல்லாம் அல்லாட சீதவிகள். அவகிட துவாப் பறக்கத்து களாலதான், பொங்கி வந்த சனாமி அலயெல்லாம் தணிஞ்சிக்கு போன. இல்லாட்ட நாமெல்லாம் கடலுக்கதான் போயிருக்கணும்..."

"இந்தப் பித்தினாக்களப் பாக்காம் அப்பிடிப் போயிரிந்தா எவளவோ நல்லாந்திரிக்கும்."

அப்பொழுது, மீரான் போடியாரின் வீட்டில் எடுபிடி ஆளாக இருக்கும் இளயதம்பி தன் வாய்க்கு வந்தபடி யெல்லாம் பேசிக்கொண்டு வருகிறான். அவனைக் கண்ட போடியாரின் நாய், வாலைக் குழழுத்துக் கொண்டு போய், அவனை மறித்து ஊளையிட்டுக் கொண்டு, அவன் கால்களோடு ஒட்டி வருகிறது. இளயதம்பி மனித நேய முள்ள ஒரு மனநோயாளி. பல வருடங்களாகப் போடியாரின் வீட்டிலேயே இருக்கிறான்.

“அன்னா ஊரானெல்லாம் பள்ளியப் போட்டு ஒடைக்கப் போறானுகளாம்! பள்ளிக்குள்ள ஆக்களெல்லாம் திமிதிமிக்கிது. எத்தின நாளைக்குத்தான் மனிசன் சோறு தண்ணீயில்லாமக் கெடக்கிற? மனிசர் ஊடு வளவ யெல்லாம் அடிச்சிக்குப் போன கடலிப்ப கொளம் மாதிரிக் கெடக்கு. அதுக் கென்ன கவல கக்கிசம்? கவல கக்கிச மெல்லாம் ஏழைஞ்குத்தானே வந்திரிக்கு. இதுக்குதவாத பள்ளியும், தலவரும் என்னத்திக்கு? எங்கட பாட்டன் பூட்டன் பள்ளிக்கு குடுத்த காணியக் கூறி வந்த காசெல்லாத்தையிம் எடுத்துக்குப் போய், வேங்கில போட்டுப் போட்டு, வேங்கிக்காறன் வட்டிக்கு குடுத்துழைக்க உட்டுக்கிட்டு இரிக்கானுகள்.... இஞ்ச புள்ள குட்டி களோட உடுமானங்களையும் கடலுக்கு குடுத்துப் போட்டு, ஏழையெல்லாம்

பசியால் சாகிது. இந்தப் பள்ளிக் காறனுகள் ஏழையள் நெருப்பு சும்மா உடுமா? எத்தின நாளைக்கு மனிசன் பசியால் சாகிர? இந்த வேங்கில கெடக்கிற காசெல்லாத்தையும் எடுத்து, பசி பட்டினியாகக் கெடக்கிற எங்கிட ஊராக்களுக்கு குடுத்தா, அல்லா என்ன கோவிக்கயா போறான். இதெல்லாம் செய்யாம உட்டுத்தான், அல்லாட கோவம் இப்பிடி அல அலயா வந்த... பள்ளிய இந்த மொற கட்டாட்டி அடுத்த மொற கடற. தொழு ஆஸில்லாம் பள்ளியெல்லாம் ஒட்ட புடிச்சிக் கெடக்கு. இதுக்குள்ள மூணாம் தட்டும் கட்டணுமா? எல்லாத்தையிம் நான் எங்கிட அல்லா, ஜின், மலக்குமாரு, அவுவியாமாரு எல்லாரிடடையிம் செல்லி, இந்த ஒலகத்த அழிக்கச் செல்லப் போறன். எங்கிட சாதிக்கு ஜின்னிட்ட செல்லி இந்தப் பள்ளிக் காரனெயெல்லாம் உசிரோட விழுங்கச் செல்லப் போறன். என் இவகஞ்கு நல்லாத தெரியா...! நான் லாவயில லாவயில அல்லாவோடத்தான் பேசிக்கிரிக்கிற... கறுமம் செய்யிற எல்லாரையிம், வந்த அலயப் பாக்க இன்னம் பெரிய அலயா அனுப்பி, கெதில அல்லா அழிப்பானாம். நான் பெரிய ஆவிமு மெலானா. என் செல்லக் கேக்காட்டி எல்லாரையிம் அழிப்பான். நான் லூசிதான். ஆன மனிசன்.”

“ங்... பெரிய ஜின்காராள் வந்திற் ராரு...! இனியெல்லாம் கிழிஞ்ச மாதிரித் தான். ஒன்கு அவன்ட இவன்ட கதயக் கதயாட்டி சோறிறவுக்காதே. நீயும் ஒன்ட ஜின்னும்... வந்தா ஒன்ட வேலயப் பாரன்...”

“இதுக்குத்தான் நானெனான்டும் பேசிறல்ல. சும்மா, கண்ட நின்ட கஞ்சாங்கொத்திபெல்லாம் என்ன மாதிரி பள்ளியிழய நின்டுக்கு ஒங்களுக்கு ஏசிறான். இத நான் கேட்டுக்கு சும்மாரிக் கணுமா? நானொரு ஒங்கிட ஊட்டரிக்கிற பொடிகாட்டு. ஒங்களுக்கு ஏசி என்ன எங்கேசினென்ன... இப்பயிம் என்ற கொடலிக்கரிக்கிற சோறு ஒங்கிட சோறுதான். லாவைக்கு என்ற சாதிக்கு ஜின்னோடச் செல்லி, இன் னொரு பெரிய அலயக் கொண்டந்து இவனுகளெல்லாம் அடியோட அழிக்கச் செல்லப் போறன்...”

“என்ற சீதேவி! அத மட்டும் செஞ்சிராத... வந்துபோன அலயால மனிசன் பர்ர கஷ்டம் காணாதா? இனியும் அலகில வந்தா, இந்த ஒலகம் தாங்கா. என்ற வாப்பா பட்டது போதும்... நீ போய் ஒன்ட தண்ணீச் சோத்த தின்டு போட்டு, வட்டைக்க போய்வா...” மீரான் போடியார், போருக்கு போகும் வீரனைப் போல், தன் மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறிப் பள்ளிக்குப் போகின்றார்.

“போற செரி, அங்க ஆரோடியிம் சண்டகிண்ட புதியாம், ஆறுதலாப் பேசி, வெசயத்த முடிச்சிற்று வாங்க.” மனைவியின் அன்புக் கட்டளையை சீர மேற்று, போடியார் பக்குவமாகப் போவதைப் பார்த்து, இளைதம்பி மன நிறைவோடு நிற்கிறான்.

முகையதீன் ஜம்மாப் பள்ளியின் வளவு போர்க்களமாகிக் கிடக்கிறது. சனாமிப் பேரவைகளால் அடித்து நொறுக்கப்பட்ட மக்கள், பசியின் கொடுமையால் சீரிச் சினந்து, உண விற்காகப் போராடிக் கொண்டிருக் கின்றனர். மக்களின் மூர்க்கமான போராடத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல், பள்ளியின் பரிபாலன சபையினர் கதிகலங்கி நிற்கின்றனர்.

பள்ளித் தலைவர் மீரான் போடியாரின் மோட்டார் சைக்கிள் வந்து நிற்பதைக் கண்ட மக்கள், சனாமி அவைகளைப் போல் ஆர்ப்பரித்து எழுந்து கூக்கிரவிடுகின்றனர்.

“அன்னா தலவர் வந்திற்றாரு...!”

போர்க்களம் உக்கிரமடைகிறது. எங்கும் பசியின் கொடுமை.

“தலவர்! எங்கிட புள்ள குட்டிகளை வெல்லாம் சோறுகறி இல்லாமச் சாகிதுகள்... எங்களுக்கு தொழிலிம் இல்லாமக் கிடக்கு. நம்முட பள்ளி கட்ட வெக்கிரிக்கிற காசில எடுத்து எல்லாருக்

கும் பிரிச்சித் தாங்க... நாங்க பொறகு ஒழுக்சித் தாறும்... அல்லாக்காக எங்கிட புள்ள குட்டிகள் மொகத்தப் பாருங்க...”

“பள்ளிக் காசி பைத்துல்மால். அந்த நெருப்பில மட்டும் நான் தொட மாட்டன். அதில் ஒங்கிட பசிக்குத் தந்தா, இந்தப் பள்ளிய நாங்க எப்பிடிக் கடற? எல்லாத்தையிம் பாக்க எங்களுக் குப் பள்ளித்தான் முக்கியம். பள்ளியப் பெரிசா கட்டினாத்தான் எங்கிட ஊருக்கும் எங்களுக்கும் பெரும்... நான் இப்பயே போய், நம்முட ஏஜீயவக் கண்டு ஒங்களுக்கு ஒரு வழி செய்றன். நீங்க கொஞ்சம் சட்டுறடைங்க.”

“தலவர், நாங்க எல்லாரிட்டையிம் கேட்டிட்டம். எல்லாரும் ஒங்களுக் கிட்டக் கேக்கத்தான் செல்றாங்க. நீங்கதான் எங்களுக்கு காசி தரணும்...”

“பைத்துல்மால் ஏழைள் நெருப்பு. அத நான் தொடமாட்டன்.”

“அந்த நெருப்புக்கு சொந்தக் காரங்க நாங்கதான். எங்கிட பசிக்கு அத்த தாங்க. இல்லாட்டி நாங்க எங்கிட புள்ள குட்டிகளோட வந்து, இந்தப் பள்ளிக்குள்ளதான் சூழ்யாட்டமா இரிப்பம்... பள்ளி முன்னு தட்டில கட்டின காணாதா?”

“இஞ்ச, என்ற செல்ல நீங்க கேக்காட்டி பொலிசத்தான் கூப்பிடுவன்...”

“பொலிசன்ன, ஆழி, எஸ்ரீஸ் எல்லாரையிம் கூப்பிடுங்க. ஆரு வந்தாலும் எங்கிட பசிக்கு காசி தந்தாச் செரிதான். அவகஞும் மனிதன்தானே? எங்கிட பசி அவகஞுக்கும் இரிக்குத் தானே...?”

போர்க்களம் உக்கிரமடைந்து மக்கள் ஆவேசத்துடன் முன்னேறி வருவதைப் பார்த்துப் பள்ளித் தலைவரும், பள்ளி நிர்வாகிகளும் செய் வதறியாது திண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

“அப்ப, நீங்கெல்லாரும் இண்டைக்கு முகாமுக்கு போய், நாளைக்கு வாங்க. எதுக்கும் நாங்க கொரு கூட்டத்தைப் போட்டு ஒரு முட வெடுக்கம்.”

“எங்களுக்கெல்லாம் பசியால உசிரு போகப் பாக்கிது... என்ன கூட்டமும் நாட்டமும். கூட்டம் போட்ட எல்லாரிந்தானே இஞ்ச நிக்கிங்க. எங்கள நீங்க ஏமாத்தப் பாத்திங்க; இவடத்த கொலதான் உழும்...”

பசியால் வாடித் துடிக்கும் மக்களின் உணர்வலைகளினால் பள்ளித் தலைவரும் அவரின் நிர்வாகி களும் அடித்து நொறுக்கப்படுகின்றனர்.

மறுகணம், எங்கள் கிராமத்து மக்களின் பசியைப் போக்குவதற்கு

பள்ளிக் காசை எடுத்துவரத் தலைவரும், பொருளாளரும் காசோலைப் புத்தகத்தோடு வங்கிக்கு போகின்றனர்.

போர்க்களம் ஓய்ந்து, சனாமியால் பாதிக்கப்பட்டுப் பசியோடு குழுறிக் கொண்டிருந்த மக்கள் அமைதியாக நிற்பதைப் பார்த்து, பள்ளியின் இரண்டாம் தட்டில் படிந்துள்ள ஓட்டறை களையும், புழுதியையும் துடைத்துக் கொண்டிருந்த பள்ளி அதிகாரி பதுக்களிசாட பக்கிரும், குண்டுக் கோப்பட் மகள் அவியார் மோதினும் முகம் மலர்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். எதுவுமே அறியாத அப்பாவி போல் எங்கள் கிராமத்தை அழித்து நொறுக்கிய கடல், அமைதியாகக் கிடக்கிறது.

வட்டார வழக்குகளுக்கான விளக்கம்.

சொம - சுமை
தாறுபாறு - பிரச்சினை
பைத்துல்மால் - பள்ளிவாசல் சொத்து/ பணம்

லாவயில - இரவையில்
ஒழுப்பம் - கொஞ்சம்/குறைவாக
ஆலுத்த - உலகத்தை
பித்து - பிரச்சினை
ஏஜீய - பிரதேச செயலாளர்
செவகு - சுபவூறு
சபுர் - அமைதி

கலையும், அழக்யலும்...

ஒரு பன்முகப் பார்வை

மு. அநாதரடசகன்

'அழகியல்' என்ற பதம் சமகால இலக்கிய உலகில் பல்வேறு வியாக்கி யானங்களையும், சர்ச்சைகளையும் தன்னளவில் எழுப்பி வருகின்றதை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் நன்கரிவர். இச்சர்ச்சைகளின் மூலம் இதுவரை 'அழகியல்' பற்றிய மதிப்பீடுகள் வெவ்வேறு கருத்தியல்களின், சிந்தனைகளின் வெளிப்பாடுகளாகவே இருந்து வருவதுடன் இது குறித்து நியமமான முடிவினை எவரும் எட்டவில்லை என்பதே இதன் தார்ப்பரியமாகவும் உள்ளது.

'அழகியல்' என்ற பதம் 'Aiesthetikos' என்ற கிரேக்கச் சொல்லை அடியொற்றி ஜேர்மனிய தத்துவவியலாளரான அலெக்காண்டர் பவும்கார்தேன் என்பவரால் முன்வைக்கப்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இது கவிதைகளையும், கவிதைகளின் தத்துவார்த்த உள்ளடக்கத்தையும் குறித்தாகவே இருந்தது. பிற காலத்தில் இக்கருத்தியல் பல பரிமாணங்களில் விளக்கப்பட்டு, விவாதிக்கப்பட்டு பல சர்ச்சைகளுக்கு அடிப்படையாக இருந்து வருகின்றது.

'அழகு' என்றால் என்ன? உண்மையான அழகு என்பது யாது? போன்ற கேள்விகள் தத்துவ உலகில் கிரேக்கர் காலத்திலிருந்தே எழுப்பப்பட்டு, அது பற்றிய தேடல் இன்றுவரை தொடர்கின்றதென்பதே யதார்த்தமாகும்.

காலத்துக்குக் காலம் இதுபற்றி முன்வைக்கப்படும் சொல்லாடல்கள் எக்காலத்துக்கும் பொருந்துவனவாக இருக்கவில்லை. ஒருவனுக்கு அழகாகத் தோன்றுவது, இன்னொருவனுக்கு அழகற்றதாகத் தெரிகின்றது.

இச்சிக்கலிலிருந்து விடுபடுவதற்காகவே 'அழகு' என்பது அவரவர் பார்வையின் வழியாகவும் கற்பனை அகல்விரிவினாலும் ஏற்படும் ஒருவகையான 'இன்ப

அனுபவமே' எனக் கூறுவோரும் உள்ளர்.

'அழகியல்' என்பது மனிதனின் கவன ஈர்ப்புக்கு உள்ளாகி அக உணர்வுகளுக்கு திருப்தியளிப்பதுடன் அவனது பொழுதுபோக்கான ஆர்வத் தினைத் தூண்டுவதாகவும் அமைகிறது என்பது இன்னொரு சாராரின் கருத்தாகும். இத்தோடு அழகியலின் கடமை முழுமை பெறாது. அது வாழ்வின் சாராம்சத் தினை வெளிப்படுத்துவதாகவும், முன்னேற்றமான வாழ்விற்கான செல்நெறியை வழிகாட்டுவதாகவும் அமைதல் வேண்டும் என்பது சமூக நோக்கில் சிந்திப்போரின் கருத்தாக உள்ளது.

2005
ஏப்ரல்

கொண்டிருக்க வேண்டும். அதன் மூலம் சமூகத்தின் மேன்நினைக்கு உதவக் கூடிய நன்மைகளைத் தரவேண்டும். இத்தகைய கலைகளே அழகை வெளிப் படுத்தும் என்பது இதன் சாரமாகும். இக்கொள்கையானது, உண்மையான கலைகள் மனிதனின் ஒழுக்க நெறியை மேம்படுத்துவதுடன், மாணிட நேயத்துக்கான இசைவினைக் கொண்டவையாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய மேன்நிலையைக் கலைகள் எப்தும் போதுதான் அவற்றின் 'அழகு' முழுமை பெறும். அதாவது கலைகளில் முகிழும் அழகியல், ஒழுக்க மேம்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

அழகப்பகாலத்தில் 'கலை' என்பது போலச் செய்தலைக் குறித்தது. சிலைகள், சிற்பங்கள் என்பன மனிதரைப் போலவும், நாடகங்கள் மனித நடத்தைக் கோலங்களை காட்சிப் படுத்துபவை போலவும் பிரதிமை செய்யப்பட்டன.

இந்திய மரபில் கலைகள் மக்களை ஈர்ப்பதையும், மனிதப் பண்பினை மேம்பாட்டையச் செய்வதையும் நோக்காகக் கொண்டிருந்தன. உண்மை, நன்மை, அழகு என்பவை கலைகளின் உட்கிடக்கையானவை என்பதை. அதாவது, சமூகத்தின் உண்மை நிலையைக் கலைகள்

மேலும், கலைஞரை முதன்மைப் படுத்தும் கலைக்கொள்கை உருவாக கத்தில் ஓவிய என்பவர் முக்கியமானவர். 'கலை' என்பது கலைஞரின் வினை யாற்றலினால் உருவானது என்பது இவர் கருத்தாகும். கலைஞர் இல்லாமல் கலைப் படைப்பெண்பது சாத்தியமற்றது. இயற்கையில் உள்ள அழகு

மினிரும் எப்பொருளானாலும் இது கலைப்பொருள்லல். அதற்கு எந்தக் கலைப் பெறுமானமும் இல்லை என்பது இவரின் கராரான கருத்தாகும்.

'கலை' குறித்த சிக்மன் விராய்ட்டின் கருத்து இன்னொரு பரிமாணத்தைப் புரியவைக்கிறது. இளமைக் காலத்தில் சமூகத் தடைகளாலும், ஒடுக்குமுறைகளினாலும் ஒருவனது 'நனவிலி' மனதில் அடக்கப்பட்டிருந்த எண்ணாக்களும், ஆர்வங்களும் தூண்டுதல் பெறும்போது கலைப் படைப்புகள் உருவாகின்றன. அவையே சமூகத்தின் உண்மையான அங்கீராத்தைப் பெற்ற கலைகளாக மினிர்கிளின்றன என்கின்றார்.

கலைப் படைப்பாக்கத்தின் போது கலைஞர் தன்னை அதில் முழுமையாகக் கரைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தன்னை இழந்த நிலையில் கலை ஞானம், கலையும் ஒன்றான நிலையில் உண்மையான கலைப் படைப்பு உருவாகின்றது என்பது, டி.எஸ்.கிரியட் என்ற தத்துவாச்சாரியரின் கருத்தாகும். இவரது கருத்தின் உட்கிடையாதெனின், கலைஞர் தன் வாழ்வியல் அனுபவங்களிலிருந்து, அதன் வழியில் தொடர்ந்து சிந்திப்பதன் மூலம் சமுதாய உண்மைகளைப் பற்றிய உணர்வைப் பெற்றுக் கலைப் படைப்பினை உருவாக்குகின்றான் என்பதாகும்.

படைப்பாளி ஒருவன் தனது உண்மையான, தனித்துவமான அனுபவத்தினை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் அடக்க முடியாத தூண்டலே கலை என்பதாகும். அந்த அனுபவம் மக்களின் வாழ்வோடும், போராட்டத்தோடும் அதுகொண்டிருக்கும் பினைப்பிலிருந்தே பிறப்பது. அவனது அனுபவத்தின் தரம், தூண்டலின் ஆழம் என்பவைதான் ஒரு படைப்பாளி உருவாக்கும் கலையின் அழகை நிர்ணயிக்கின்றன என்பது அழகியல் பற்றிய மார்க்கிய நோக்கின் அடிப்படையாகும்.

அதாவது, மக்களுக்கு ஏதாவது புதிதாக, தனித்துவமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்ற படைப்பாளியின் தூண்டல்தான் படைப்பின் யதார்த்தத் தினை வெளிக்கொண்டந்து, அதன் வழியில் அழகியல் வெளிப்பாடுக்கும் காரணமாகின்றது.

மேலும், மார்க்கியக் கருத்தியினின் படி வரலாற்று அனுபவங்களின் போக்கில் மனிதன் சேகரித்துக் கொண்ட உணர்வே கலையுணர்வு எனப்படுகிறது. அதனுள் அழகு, உண்ணதம், பெருமிதம் முதலீய உணர்வுக் கூறுகள் அடங்கியுள்ளன. புற உலகை ஊடுருவிப் பார்த்து அதன் இயக்கத்தினை அகத்தினால் உணர்தல் என்பதுவும் கலையுணர்

வின் பாற்பட்ட உள் இயக்கமே என்கிறது.

கலை இலக்கியங்களில் மனித நேயம், சமூகப் பார்வை, வர்க்கச் சார்பு என்பன பற்றிப் பேசாத அழகியலை மார்க்கிய நோக்கினர் ஏற்படில்லை. கலை இலக்கியங்களின் முதன்மைப் பணியாக இருக்க வேண்டியது, சமூக உறவுகளைப் பிரதியடிசப்படுத்துவதே

யாகும் என்பது இவர்களது கருத்தாகும்.

இவ்வாறு, கலை/அழகியல் என்பதற்கு விளக்கமளிக்க முற்பட்டோர் கலைஞர், கலைப் பொருள், கலையின் சமூகச் சார்பு, கலைக்கான சந்தர்ப்பங்கள் என்பவற்றின் தளத்தில் நின்றே தமது கருத்துக்களை முன்வைத்து வந்துள்ளனர் என்பதே உண்மையாகும்.

**அமரர் எஸ்.வி. தம்பையா
சிறுகதைப் போட்டி.**

மல்லிகையின் வளர்ச்சிக்கு அபார ஒத்துழைப்பு நல்கியவரும், தொழிலதிபரும், எழுத்தாளருமான மறைந்த எஸ்.வி. தம்பையா அவர்களது ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியொன்று நடாத்தப்படவுள்ள தென்பதை மகிழ்வுடன் அறியத் தருகிறோம்.

இப்போட்டிக்கு அனுப்பப்படும் சிறுகதைகள் முன்னர் வெளியிடப்படாத படைப்புகளாகவும் 'புல்ஸ்கப்' தாளில் எட்டுப் பக்கங்களுக்கு மேற்பாரமலும் அமைய வேண்டும். தபால் உறையின் இடது பக்க மூலையில் 'போட்டிச் சிறுகதை' என குறிப்பிட்டு அனுப்ப வேண்டும்.

முடிவு திகதி : 2005 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 15 ஆம் திகதிவரை நீடிக்கப்பட்டுள்ளது, பரிசுக் கதைகள் தகுந்த நவேர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்.

முதற் பரிசு : 7000/-

இரண்டாம் பரிசு : 5000/-

மூன்றாம் பரிசு : 3000/-

ஏப்ரல் - 2005

நீரடவீகன் வருகிறான்.

- பொ. கருணாகரமூர்த்தி
(ஜேர்மனி)

அன்று சனிக்கிழமை. இளமதியம் ஆகிலிட்டிருந்தது. முதல்நாள் இரவு இறுக்கிய மழையில் ஊர்த்தரை முழுவதும் வாரடித்துப் போயிருந்தது. குரியரும் முடிந்த அளவு உயரத்துக்கு ஏறி மினுங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் பெரிசாக அழுத்தா மலிருந்தார். வர்ஷினி பதினொரு மணியிருக்கும் என நினைத்தாள். இரண்டு மாத முதலே அவள் கடிகாரம் துடிப்பதை நிறுத்திவிட்டிருந்தது. புதிய செல் மாற்ற வேண்டும். அவள் நடத்தும் மினி பாலர் பாடசாலைக்கும் அன்று விடுமுறை.

இந்நேரம் மீன் அங்காடியில் வியாபாரிகள் வந்து, கூடத் தொடங்கியிருப்பார்கள். வர்ஷினி அவர்களது நாலு வயதுக் குழந்தை அநாமிக்காவுக்கு மடத்தலை (பேபிறஸ்க்) தேநீரில் நனைத்து ஊட்டுகையில் ‘வசீகரன் நேரத்துக்குப் போய் மீன் வாங்கி வந்தானென்டால் இனிக் காலைப் பலகாரமென்று எதையும் பண்ணி மினைக்கெடாமல் விற்கு தேடிச் சமையலையே முடித்து விடலாம்’ என்று எண்ணவும், அவளின் மனதைப் புரிந்துவிட்டவன் போலத் தான் சீராக்கிக் கொண்டிருந்த நீரிறைக்கும் இயந்திரத்தை ஒரு பக்கமாகத் தள்ளி உரச்சாக்கொள்ளால் முடிவைத்துவிட்டு, “வர்ஷி பையை எடுத்துத்தாரும். நான் மீன் வாங்கி வாறன்” என்று விட்டுப் பற்பொடியை வாயிலிட்டுத் துலக்கிக் கொண்டு முகம் கழுவக் கிணற்றிடிக்கு ஓடிப்போன வசீகரனைப் பார்க்க அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

குரியகுதிர் தாக்குதல்களைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் அவர்கள் வன்னிக்கு இடம்பெயர்ந்திருந்த போது ‘எம்மினமே’ அவர்கள் வாழ்ந்திருந்த சிறிய வீட்டையும், கூரையையும் கல்லுக் கல்லாய் பெயர்த்துக் கொண்டு போய் விட்டது. வீட்டிலுள்ள பொருட்கள் திருட்டுப் போவதென்பது எந்த நாட்டிலும் வழக்கந்தான். இங்கே தீராப் போரும், இழப்புக்களும் ஒரு வீட்டையே திருடிச் சென்று பிழைப்பதற்கு இந்தச் சமூகத்துக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தது.

இரண்டு வருஷம் முன்னர் அரசுக்கும் போராளிகளுக்குமிடையே போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் உண்டானதும் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து விட்டுத் தத்தம் வாழிடங்களுக்கு மீளத்திரும் பிய மக்களுக்கு யுனெஸ்கோ நிறுவனம் வீட்டமைப்பதற்கென 50 பக்கெட்டுகள் சீமெண்ட், நாலோ ஆறோ கொங்கிறீட்துண்கள், அலுமினியக் கூரைத் தகடுகள், வாளி, சமையல் பாத்திரங்கள் எனச் சில பொருட்களை நிவாரணமாக வழங்கி விருந்தது.

இயல்பிலேயே வல்லவியான வசீகரன் அத்துண்களை நிறுத்திக் கூரையமைத்து, தரைக்குச் சீமெந்து போட்டு, அரையளவு உயரத்துக்குக் குந்துச் சுவர் வைத்து, மீதி உயரத்தை பீபாய்த் தகரத் தாலும், சப்புப் பலகையாலும் அடைத்து, அதுக்கான சிறியதொரு வீட்டை அமைத் திருந்தான். தகரத்தால் வேற்ற கூரையின் இரு பக்கங்களையும் சாய்வு ஒத்தாப்புக் களாக இருக்கி, அவற்றினுள் ஒருபக்கம் சமையல், மற்றுது அவனது மினிவேக் ஷாப். அதனுள்தான் உந்துருளிகள், விசையுருளிகள், நீரிறைக்கும் இயந்திரங்கள், கதவுகள், பூட்டுகள் திருத்த வேலைகள் என்று செய்து கொண்டிருப்பான்.

சமாதானத்தோடு வடக்கில் சில பகுதிகளுக்கு மின்சார விநியோகமும் வந்துவிட்டதால் அவ்வப்போது மின் காற்றாடிகள், நீர்தாங்கி மோட்டார்களின் ரீவைண்டிங், வீடுகளுக்கு மின்கற்றுக்கள் அமைத்தல் என்று வேலைகள் கிடைக்கும். உழைப்பதற்கு எப்போதும்

தயங்குவதில்லையாதலால் யாராவது கோழிக்கூடு அமைத்தல், கழிப்பறைக் கதவு மாற்றுதலென்ற சிற்றாழியங்களுக்குக் கூப்பிட்டாலும் மறுக்காது போய்க் கெய்து கொடுப்பதால் நகர்கிறது அவர்களது சிவியம்.

ஜேர்மனியிலிருந்து அவன் ‘தோஷ்க்கு’ வேந்தனின் கடிதம் ‘அடுத்த மாதம் ஊருக்கு வருகிறேன்’ என்று வந்த நாளிலிருந்து ஒரு புது ஆளாய் மாறித் தானாகவே எல்லாக் காரியங்களையும் ஒரு சிறுவனின் உற்சாகத்தோடு செய்து முடிக்கிறான் வசீகரன்.

சாதாரணமாகச் காலையில் வேர்க் ஷாப்பினுள் புகுந்து விட்டானே யென்றால் அவனை மதியம் அங்காடிக்கு அனுப்பி மீனோ, காய்கறிகளோ வாங்கு விப்பதானால் பெரும் வல்லையாக விருக்கும். பத்து மணிக்கே வர்ஷினி அவனை உருவத் தொடங்கினால் வேண்டா வெறுப்பாய் முனிகிக் கொண்டு சந்தை கழுவிற் நேரம் போய் ‘மீன்காரி யின் காலிக் கடக்கதை தலைக்கு எடுக்கி விட்டு வருகிறேன்’ என்று வருபவன் இப்போ என்னடாவென்றால் ‘நீ உத்தரவைக் காலாலே இடு, நான் தலையாலே முடிக்கிறேன்’ என்று நிற்கிறான். இந்த அதித உற்சாகமும், பூரிப்பும் எங்கேயிருந்து வந்தனவென்பதுதான் அவளுக்கும் ஆடியோடு பிடிபடவில்லை. உந்துருளியில் வர்ஷினி யை வளைஞ்சு வளைஞ்சு கொண்டு திரிந்த காலத்தில் இருந்ததைப் போல முகத்தி லொரு மலர்ச்சி கூடிவந்து சின்னச் சின்ன விஷயத்துக்கெல்லாம் சிரிக்கிறான்

சின்னப்பயல் போல். அவனை நுட்பமாகக் கவனிக்கிறவர்கள் யாரும் 'கொஞ்சம் பிசிகிப் போச்சுப் போல' என்று நினைக்கப் போகிறார்கள் என்று கூட வர்ஷினி லேசாகப் பயந்தாள்.

இரவு இரண்டு மணிக்குப் படுக்கையில் நித்திரை வராமல் புரண்ட வசிகரன் அவள் காதுச் சோன்னகளை நிவிக்கொண்டு சொல்கிறான், “இனி நமக்கு ஒரு வாழ்வு வாறுதெண்டால் அது வேந்தனாலைதான்.” அவ்வளவு நம்பிக்கை அவனுக்கு. தம் வாழ்வில் ஒனியேற்றக் குசேலரைத் தேடிக்கொண்டு ‘ஒரு கண்ணனே வருவதான்’ ஒரு கணவில் இருக்கிறான் அவன். அவனுக்கு ஆடு அடிக்க வேணுமாம், கோழி பிடிக்கவேணுமாம். பனங்கள்ளுக்குச் சொல்லி வைக்க வேணுமாம், இராசவளிக்கிழங்கு, பலாப்பழம், மாம்பழம், கப்பல் வாழைப்பழம் எல்லாம் வாங்க வேணுமாம். முழு நீளப்பட்டியலே வைத்திருக்கிறான்.

“உங்க தோஷ்தது ஜேர்மனிக்குப் போயும் இப்ப பத்துப் பதினைந்து வருஷங்களாகச். ஒவ்வொரு முறை வாறுபோதும் தவறாமல் ‘நீ பாஸ்போட்டை எடு, பாஸ்போட்டை எடு’ என்கிறாரே யொழிய உருப்படியாய்க் கூப்பிடுற்றுக்கு வழியொன்றும் பண்றதாய்க் காணமே...”

“ஃபோரினுக்குப் போவதெண்டாப் போலை என்ன டிப்ளோமட்ஸ் விசாவோட் போய் இறங்கிற மாதிரியான விஷயமே... அதிலும் றாட்ஸ் எல்லாம் டிப்ப முன்னை மாதிரி இல்லை, ஒவ்வொன்றும் இறுகிப் போய்க் கிடக்கு.

இடையிலை ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அங்கங்கே ஆறுமாதம், ஒரு வருஷமென்று தொங்க வேணும்... அவனும் களுவாய் முடியிற் விஷயமெண்டால் எனக்குப் பண்ணாமலிருப்பானோ... அவன் முன்னை வந்துபோன சமயங்களை விடவும் இந்தமுறை பேரழிவுகள், தாக்குதல்கள், சிதைவுகள், இடப்பெயர்வு களுமாய் இந்த அவல வாழ்க்கையினர் தரிசனங்கள் அவன்றை மனதை மாற்றி ஏதோ ஒன்றை எமக்கு உருப்படியாய்ப் பண்ண வைக்காமல் விடாது... பாருமன்.”

வசிகரனும் நண்பனை இலகுவில் விட்டுக் கொடுத்து விடமாட்டான்.

வெந்தன் அவனுடைய பால்ய நண்பன் மாத்திரமல்ல; உறவுக்காரரனும். தந்தை வழியில் பார்த்தால் சுகோதரனாம். வசிகரனின் தகப்பனுக்கு அவனின் அம்மம்மாதான் மச்சாளாம். அவரோ மச்சாளுக்குப் பதிலாய் மச்சாளின் மக ளௌன்று இவன் தாயை முறைமாற்றி முடித்ததால் தாய்வழியில் பார்த்தால் மச்சாளாம்.

வசிகரனே தன்னுடைய உறவுமுறை களைத் தமாழாகச் சொல்வான். “நானே இரண்டு தலைமுறை அப்பா வழியிலை றிவேர்ஸில் போயிட்டு அம்மா வழியாலை வந்தேனெண்டால் எனக்கு நானே மச்சாளகியிருப்பன்”

ஊர் பள்ளியில் இருவருமே ஒரே வகுப்பில் படித்ததால் வகுப்புகளுக்கு மட்டமடித்துவிட்டு மாட்டுக்கார வேலன், ராஜராஜ சோழன் பார்க்கப் போனா

வென்ன, கிரிமலைக்குப் போய் நீச்சலடிக்கிறதென்றாலென்ன இரண்டு பேரும் ஒன்றாகத்தான் போவார்களாம். ‘வெளிக்குப் போகிறதென்றால் கூட அவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் ஒன்றாய்ப் போனால் தான் சரியாகப் போகும்’ என்று அயலில் பகடி சொல்வார்களாம்.

வெந்தன் மனைவி கோமதியைப் பார்த்தாலும் சாது போலத்தான் இருக்கு. எல்லாருடனும் நல்ல மாதிரித்தான் பழகுகிறாள். அப்படி வில்லத்தனங்கள் பண்ணக் கூடியவள் மாதிரித் தெரிய வில்லை. ஆனால் இந்தத் தீணர் மேலே அந்தக் காருண்யனின் பார்வை விழுகிற தில் என் இத்தனை மெத்தனம் என்பது தான் அவனுக்கோ வர்வினிக்கோ பிடிபடுகிறுதில்லை. ஆனாலும் அப்பாவித் தனமாய் வசிகரன் இன்னமும் வேந்தன் தன்னை ஜேர்மனிக்குக் கூப்பிடுவான் என்று நம்பிக் கொண்டிருப்பது வர்வினிக்குக் குழட்டாள்தனமாகவும், அவன் மேல் கோபத்தையுண்டு பண்ணுவதாகவுமிருக்கிறது.

தன் குரவிலே ஒருவித கடுமையை ஏற்றி வைத்திருப்பதான் பாவளையில் புருஷனிடம் சொன்னாள், “வசிகரனும் இவ்வளவு காலத்திலை தன்னுடைய குடும்பத்துக்குள்ளதான் ஒவ்வொருத் தரையும் ஜாக் அடித்து எழுப்பிவிட்டிருக்கிறாரே தவிர வெளியாலை யாருக்கும் வெள்ளைச் சல்லி கட்டின மாதிரித் தெரியேல்ல”

“அவன்றையும் பாரிய குடும்பந்தானே... அவன் ஒருத்தன் தனிச்சு அடிச்சு என்னதான் செய்வான்?”

“நான் சொல்ல வாறுதென்னென்றால் பச்சிலர் வாழ்க்கையில் அவருக்கு உதவிற்குக்கு சந்தர்ப்பங்கள் இருந்திருக்கலாம்... ஆனாப் பொதுவாக் குடும்பம் மனைவியெண்டு வந்தால் பிறகு அவளவை அவங்களைத் தங்கடை இஷ்டத்துக்கு எதுவும் செய்யவிட மாட்டாலவையப்பா.... கால்கட்டு... கைக்கட்டென்று வந்திடும்... அவருக்கு மனதில் மாற்றும் வந்தால் வருகுது, வராட்டிப் போகுது.... எதுக்கும் இன்னும் சும்மா வீண் நம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொண்டு இருக்காமல் இந்தமுறை தோஷத்தை இருத்தி வைத்து நெற்றிக்கு நேரே விஷயத்தைக் கேளுங்கோ. அவர் ஒன்றும் எமக்கு நித்தத்துக்குப் பண்ண வேண்டாம், போய்ச் சேர்ந்து உழைக்கத் தொடங்கினவுடனே முதல் காரியமாய் அவற்றை காச வட்டியோடை திருப்பித் தருவ மென்று... முடிஞ்சால் கூப்பிட்டும், முடியாட்டிப் போகட்டும்... உண்டு அல்லது இல்லையெண்டு இருப்பம்.”

“நீர் ஏதோ கொடுத்து வைச்சதைக் கேட்கிற மாதிரியல்லோ கதைக்கிறீர். அவனுக்கும் சொல்லக் கொள்ள கூடாத என்னென்ன இடைஞ்சல்களோ யாருக்குத் தெரியும்? செய்தானே யெண்டால் பார்க்கலாம்... அதைவிட்டுப் பீப்ரெண் டென்றாலும் இதைச் செய், அதைச் செய் யெல்ல ஃபோல் பண்ணறது அன்றிபெயர். என்ற அப்பரும் நேரத் தோட கண்ணை முடிவிட அம்மா என்னை ஏழ்மையிலைதான் வளர்த்தவ. ஆனாலும் அவ அடிக்கடி சொல்ற

விஷயம் ஒன்று அவகுரலோட என்ற அடிமனதிலை தங்கி நிக்குது. ‘தோழ னோடும் ஏழ்மை பேசேல்’. அந்தக் குரல் என்னை யாரிடமும் எதையும் யாசிக்க விடாது.”

“உதைத்தான் ‘சுகோ’வென்றது. இவனிட்ட என்ன கேட்கிறதென்ற கார்வம். கொம்மாவிட்டையும் அதுதான் நிறைய இருந்திருக்க வேணும். நான் ‘கேட்கிறது’ என்றன... நீங்கள் ‘யாசிக் கிறது’ என்றியள். எக்குப் பொட்டுக் கிளாலை புகுந்தால்தான் போகலா மெண்டால் தலை குனிஞ்சுதானே ஆக வேணும். காரியம் ஆகவேணுமென்றால் கிடந்து நுழைகிறவனுக்கும் கீழாலை நுழையிறதுக்கு அவனவன் ஆயத்த மாயிருக்கிறாங்கள்.”

“எதை வேணுமென்டாலும் சொல்லி என்னைத் திட்டும். எனக்கு தலை குனி யறதல்லடா பிரச்சினை, அவனுக்கு நம்ம நிலமை, நாட்டு நிலமை உள்ளும் புறமும் நல்லாய் விளங்கும். நாம் எடுத்து எல்லாம் விளம்பித்தான் தெரிஞ்சுகொள்ற பேர்வழி யுமல்ல அவன், பெரிய தத்துவார்த்தி யாக்கும்.”

“சாமி கும்பிடுங்கோவென்றாலும் ‘அவர்தானே கரும ஆதி. அவர் அறி யாமல் ஒரு கருமம் இந்தப் பிரயங்கத் திலை இருக்குமோ’ என்கிறியள். ஃப்ரெண்டோடை பேசுங்கோவென்டாலும் ‘அவனுக்கு எல்லாம் தெரியும்’ என்கிறியள்.”

“நீர் அறியமாட்டேர், யு.கே.யிலை உடையார் கட்டு) இருண்டு பேரும்

தோட்டஞ் செய்யிற காலத்தில எத்தனை இராவுகள் நூம்புக் கடிக்கு எழும்பி இருந்துகொண்டு சொறியிற நேரத்தில் கூட இந்த மேசுத்தை எப்படித் தொடுறது, வானத்தை எப்பிடி வளைக்கிறதென்டு எத்தனை பிளானுகள் பண்ணியிருப்பம். அவன் தனது குடும்பத்தைத்தான் முதல்ல நிமித்த வேணும். ‘ஒரு மனிதனுடைய தர்மங்கள் முதல்ல அவனுடைய குடும்பத்திலைதான் ஆரம்பிக்குமாம்’ அதனால் முதல்ல உள் வட்டம், பிறகு வெளிவட்டம் என்றது சரிதான். பெண்சாதியின்றை தம்பிக் களிசடையை எந்த வட்டத்திலை இருந்தாமனை கூப்பிட்டவர்?”

குழந்தை அநாமிகா போய் வர்ஷினி யின் மடியில் தலை வைத்துக்கொண்டு படுத்திருக்க வர்ஷினியும் அவளது தலைக்குள் தன் விரல்களை விட்டுச் சுகமாகக் கோதி விட்டபடி வசூரனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அநாமிகா அந்தக் கோதலின் சுகத்தை அனுபவித்தபடி இயல்பில் தாயிடம் ‘வளவள்’வென்று பேசவோ விவாதிக்காத அப்பா இன்று ‘என்ன விஷயமாக இப்படி விவாதிக்கிறார்’ என்பது புரியாமல் இருவர் முகத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டுக் கேட்டாள், “என்மா அப்பாவும் ஜேர்மனிக்குப் போகப் போறாராமோ...?”

“ம்ம்ம்... அப்பா எங்கை போறது... எங்கட செல்லக்குட்டிதான் நல்லாய் படிச்ச ஸ்கொலஷிப்பில ஜேர்மனி, அமெரிக்காவெல்லாம் போகுமாம்.”

“ஸ்கொலஷிப், ஸ்கொலஷிப்” என்று இரண்டு தரம் சொல்லிப் பார்த்து

விட்டு “ஸ்கொலஷிப்பிலை இல்லை... நான் பிளேனிலைதான் போவன்”

“சரி... என்றை செல்லம் பிளேனிலைதான் பறந்து போகுமாம்.” என்று அவளை வாரி முத்தமிட்டு விட்டு வர்ஷினி கேட்டாள், “முதல்ல உள் வட்டம். பிறகு வெளிவட்டம் என்றது சரிதான். பெண்சாதியின்றை தம்பிக் களிசடையை எந்த வட்டத்திலை இருந்தாமனை கூப்பிட்டவர்?”

“களிசடையென்று நீயே சொல் ஹீர், அவன் போன்தால் இப்ப ஊர் திருத்தமல்லே... அப்ப அதைச் சமூக சேவையிலை வைக்கிறது.”

“நல்ல சமூக சேவை... அங்கை போயும் அந்த நரகாலி டிறக்ஸ் ஏதோ வித்துப் போலீஸிலை மாட்டுப்பட்டு உள்ளுக்கைத்தான் கிடக்குதாம்.”

“இப்ப அவனுக்கு ‘நீ உன்றை களிசடை மச்சானை எப்படி கூப்பிடலாம்’ என்றொரு நோட்டீஸ் அனுப்பலா மென்றிரோ?”

“உங்களுக்கு எல்லாம் தமாஷுதான்.”

“இந்த இதயம் இருக்கல்லோ இதயம்... அது உடம்பிலுள்ள அத்தனை அங்கங்களுக்கும், இழையங்களுக்கும் முக்கி முக்கி ஓய்வில்லாமல் இருத்ததைப் பம்ப பண்ணிக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கும். ஆனால் தன்னுடைய சுவர்த் தசைகளுக்குப் போதுமான சப்ளை இருக்கோ இல்லையோ என்கிறதை அறி யாது. நாள்டைவிலை சப்ளை போதாத செல்லுகள், இதயத் தசை நார்கள் சாகத்

தொடங்கினாப் போதான் கடைசியா அது ‘பக் பக்’கென்று கொண்டியடிக்கும். அதிலதான் ‘ஹட் அட்டாக்’ வாறது. நான் நினைக்கிறன் அந்த மாதிரித்தான் வெந்தனும் என்னைத் தன்னுடைய இதயத்துக்குள் வைக்கிட்டான்...”

“இன்டி மேசி கூடின்தால் ஃப்ரெண்ட் சப்ளை இல்லாமக் காயிற்றை உணரோமலிருக்கு அவரால். அப்போ அவருக்கது புரியவர அந்திமக்காலம் வரவேணுமென்றியள்.”

“அவன் உணராட்டிப் போறான். போகட்டும்... அந்திமம் கருமாதி என்றெல்லாம் கதையாதையும். அவனும் குடும்பமும் சகல ஜஸ்வரியத்தோடையும் நாறு வருஷத்துக்கு வாழ வேணும். மற்றவருக்கும் உதவி செய்யிறதுக்கு வசதியும் வாய்ப்பும் இருக்கிற ஒரு மனுஷன் வெளியுந்தல்கள் இல்லாமல் தன்னுணர்வில் அதைச் செய்தானே யெண்டால் வரவேற்கலாம், பாராட்டலாம். ஆனால் ‘ஏன் நீ அப்பிடிச் செய் யேல்லை, இப்பிடிச் செய்யேல்லை யென்று கேட்கிற உரிமை இன்னொரு வருக்கு எப்பிடி வரும்?’ என்று விட்டு நல்ல தண்ணீர் அள்ளி வருவதற்காகி! பிளாஸ்டிக் குடத்தை உந்துருளியில் வைத்துக் கட்டினான். பின் அதில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு, “இப்படியும் இருக்கலாம்பா... ‘ஓய் மனுஷா... இரக்கத்தை மட்டும் உள் மனதின் பக்கம் அனுக விடாதே. அது நாள்டைவில் உள்ள முழுக் கோழையாக்கிவிடும்’ என்று அவங்க தேசத்துக்காரர் ஒருவர் தான் சொல்லியிருக்கிறார். இவனும்

அதைப் படிச்சிட்டு எதுக்குக் கோணமூயா... வீரனாவே இருப்பாமென்று தீர்மானிச்சிட்டானோ...?” என்றுவிட்டு உருளியை உந்தலானான்.

வர்ஷினிக்கு ஆயாசத்திலும் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

//////////

சமூப போர் உக்கிரமாக வெடிக்கு முன்னம் இருவரும் பள்ளிப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு எல்லாரையும் போல வேலை தேடி அலைந்த காலத்தில் சும்மா சொல்லக் கூடாது தமிழர் சிங்களவர் என்ற பாகுபாடெல்லாம் இப்போதுள்ள அளவுக்கு ‘முனைவாக்கம்’ பெற்றிருக்க வில்லை... வங்கி சிறாஸிப், சுங்கப் பகுதி பரிசோதகர்கள், போலீஸ் சபஜினஸ் பெக்டர்கள் நியமனங்களுக்குப் பதினையாயிரம், மீன்பிடிக் கூட்டுத்தாபனம், கட்டிடக் கூட்டுத்தாபனம், பொது எழுதுவினைஞர் சேவை, ஆசிரியர் நியமனங்களுக்குப் பண்ணிரண்டாயிரம் என்ற ரேட்டுகளில் அரசு பணி வாய்ப்புகள் நிறையவே இருந்தன.

வசீகரனுக்கு அத்தகைய தொகையைத் திரட்டி அவ்வாறொரு பணியில் தன்னை அமர்த்தக் கூடிய பொருள்மியப் பின்னணி இருக்கவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இளைஞர்கள் கொஞ்சம் பணம் புரட்டக் கூடிய குடும் பங்களிலிருந்து பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, நோர்வே என்று ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும், கண்டாவுக்கும் வேலை தேடிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வேந்தன் குடும்பத்தைப் பொறுத்த மட்டில் பத்துப் பதினைந்து செலவு செய்து அவனையொரு அரசு உத்தி யோகத்தில் அமர்த்துவதை விட, இருந்த நிலத்தை ஈடு வைத்தும், கொஞ்சம் கடனைகிடைனைப் பட்டும் இருபத்தைந் தாயிரம் செலவு செய்து பார்ஸலூடாக ஜேர்மனிக்கு அனுப்பி விடுவதென்பது உகந்த முதல்டாகப்பட்டது. அவனும் குடும்பப் பொறுப்பு, கரிசனையுள்ள பின்னளை. அவர்களின் நம்பிக்கையை விண்ணிடக்காமல் குடும்பத்தை அவர்கள் எதிர்பார்ப்புக்கு மேலாகவே நிமிர்த்தி உயர்த்தி விட்டுவிட்டான். அவனும் ஜேர்மனி போய்ச் சேர்ந்து வேலை கிடைத்தவுடனேயே குடும்பத்தில் கொண்டில் பல மாறுதல்கள் ஏற்படலாயின.

‘எப்போது பொழுது செக்கலாகு மென்று’ காத்திருந்து முதுகுக்குப் பின்னால் கைகளைக் கோர்த்துக் கட்டியபடி விதிக்கு வந்து கிழக்கும் மேற்கும் பார்த்துவிட்டு இருளோ டிருளாகிக் கள்ஞக்குக்கேசிய அவன் தகப்பனார் தம்பாபிள்ளையார் இப்போதெல்லாம் டவுணிவிருந்து ‘மெண்டிஸ் ஸ்பெஷல் சாராயம்’ சங்கையாக எடுப்பித்து நடுக்கூடத்தில் சாய்மனைக் கட்டிலில் அமர்ந்து பந்தாவாகக் குடிக்கிறார்.

மாநகர சபையில் எழுதுவினைஞர் வேலைக்கு அடைக்கோழி மாதிரிக் கேரும் ஒரு பழைய ‘றலி’ உந்துருளியில் உந்தித் திரிந்த முத்த சகோதரன் ராஜ்குமாரன் இப்போ அதை விட்டுக் கோடியில் சாய்த்துவிட்டு, புது ‘யமஹா’

- ஃப்ளாஸர் விசை உருளியில் 80 கி.மீட்டர் வேகத்தில் உருண்டோடித் திரிகிறான்.

குடும்ப அக்கறைகள் இல்லாத வனும் சயநலமியுமான இரண்டாவது சகோதரன் ஒருத்தன் குடும்பத்தோடேயே ஒட்டாமல் ஒரு வேற்று மனுவன் மாதிரி அவர்களோடு வாழ்ந்தவன், ராஜ்குமாரனையும் முந்திக் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டு மாமியார் விடே சொர்க்கம் என்று விட்டு மாப்பிள்ளையாகப் போய்விட்டிருந்தான். அவன்கூட இப்போது இரவு வேளைகளில் ஒவ்வொரு நாளைக்கொரு பிள்ளையாக உந்துருளியில் பாட்டியிடம் கூட்டிவந்து அவர்களுக்கு ‘ஆசிர்வாதங்கள்’ பெற்றுக் கொண்டு போகிறான்.

சம்பந்தமே குழம்பி விடுமோ என்ற நிலைக்கு வந்தபோதும் வேந்தன் தேச வழமைப்படி வாய்யத் திறவாது ‘அச்சாப் பிள்ளையாகவே இருந்தான்.

வசீகரனுக்கு ஆற்றாமல் “ஏன்டா... மேற்கத்தை நாடுகளிலையெல்லாம் இப்போ நம்ம பெடியங்களுக்கு ‘நோடெளரி’ என்றுதான் புது ‘ட்ரெண்டாமே’... வட் எபள்ட் யூ கொம் ட்ரேட்டு...” என்றுதுக்கு “இது ஆர்... ஆர்... ஆற்றை விசர்க் கதை... இப்ப இதுவே ஜேர்மனியாயிருந்தா இந்த ‘சம்மை’ ஜேர்மனி மார்க்கில டிமாண்ட் பண்ணியிருப்பன் தெரியுமே...? ஒரு சின்னச் சம்பவம் சொல்றன் கேள், ‘என்றை ஃப்பிரேண்ட் ஒருத்தன் கர வெட்டிப் பெடியன். நாலு மாசமுன்னே இங்கே வந்து கலியாணங் கட்டி வைஃபை அங்கே கூட்டியந்தவன்... அவள் வந்து வரக்குள்ள அவனிட்ட ‘என் உங்கடை கார் எங்கே?’” என்றாளாம். அவனும் கபடில்லாமல் ‘பாங்கில கொஞ்சம் கிரெடிட் இருக்க டியர். இன்னுமோரு ஆறு மாசத்தால் தான் காருக்கு லோன் எடுக்க வசதிப்படு மென்று’ உண்மையைச் சொல்ல, “உப்பிடியெண்டால் அப்பரிட்டை இன்னொரு பத்து லட்சத்தைக் காருக்கு நீங்கள் கூட்டிக் கேட்டிருக்கலாம்... காணி வித்து வைச்சிருந்தவர்” என்றாளாம். இது எப்படியிருக்கு... நானும் சீதனத்தை ஆகக் குறைக்க விட்டனேயெண்டால் கோமதியே என்னைக் கோபிக்கிற மாதிரியும் வரும்.” என்று விட்டுச் சிரித்தான்.

வாழ்க்கையில் நிறைய முன்னேற வேணும், சாதிக்க வேணும் என்ற கனவு கனுடனிருந்த இளைஞர்கள் இரண்டு பேரும் பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததிற்கும், ஜேர்மனிக்குப் புறப்படுவதற்குமிடையிலான கால இடைவெளியில் சேர்ந்து முயன்று பாராத தொழிலேயில்லை.

முதலில் முள்ளியவளை புதுக்குடி யிருப்புப் பகுதிகளுக்குப் போய்த் தென்னந் தோப்புகளில் திரிந்து தேங் காய்கள் வாங்கி சாக்குகளில் கட்டித் தட்டிவானிலே கொண்டுவந்து சாவகச் சேரி, கன்னாகம் சந்தைகளில் விற்றார்கள். சினில்ல மிளகாய் கட்டி பாரவுந்து களிலை கொழும்புக்கு ஏற்றினார்கள். எதிலும் இலாபம் அவர்கள் உழைப்புக்குப் போதுமானதாக இருக்கவில்லை.

தோட்டம் செய்து பார்ப்போமென்று முத்தையன்கட்டிலும், உடையார்கட்டிலும் காணிகளைக் குத்தகைக்கு எடுத்து மிளகாயும், வெங்காயமும் வைத்தார்கள். மிளகாய்ச் செடிகள் பூத்துப் பிஞ்சு பிடிக் கிற நேரம் பார்த்துப் பாசனக்குளம் வற்றிக் கையை விரிக்கிறது. மனம் தளர வில்லை. சம்மா இருக்கவும் மனமில்லை. காடு வெட்ட, கழனி துப்பரவாக்க, அரிவு வெட்ட, வேவியடைக்க வென்று அங்கேயே கூவி வேலை செய்தார்கள், போதவில்லை.

மனிச் சாமான்கள், வளையல்கள், அலுமினியம், பிளாஸ்டிக் பாத்திரங்களைக் கொழும்பில் மொத்த விலைக்கு வாங்கி வந்து மூல்லைத்தீவில் பேருந்து நிலையப் பக்கமாகக் கடையொன்றைப் பிடித்து அதில் வைத்து விற்றார்கள்.

வெட்கத்தை விடுத்து வன்னிவிளாங்குளம் அம்மாள், தண்ணீர்றறு, மூளீயவளை வில்லுரன்றிப் பிள்ளையார், புதூர் நாகதம்பிரான், மடுமாதா கோவில் திருவிழாக்களுக்கெல்லாம் எடுத்துப் போய்கடை விரித்தார்கள். எவ்வளவு தான் பாடுபட்டாலும் இவைகளெல்லாம் ஜீவித்திருக்கப் போதுமானதாய் இருந்ததேயொழிய அவர்கள் கனவுகள் இன்னும் தூரத்திலேயே இருந்தன.

வசிரன் வேந்தனைக் கேட்டான், “மச்சான் திருவிழா மனிச் சாமான்கள் வியாபாரத்தோடை ஒத்துப்போகும் பார்... சின்னதாய் மல்லாகத்திலை சிகரமும் ஒன்று கட்டி, மலையகத்திலை லேசாப் பிடிக்கலாமாம் மார்க்கண்டற்றை செற்மாதிரி ஒரு செற்... சதுரக் கோஷிடியும் இறக்குவமே?”

“குடாலக் வாசிக்க, பித்தனைத் தகட்டில் ‘சொடாங்’கென்று போட வொன்றுக்கும் ஆள் தேவையில்லை... சும்மா நீயே பூந்து விளையாடுவாக்கும்... நாய்விட்டு நாயே... இப்பவே பார்க்கிற உத்தியோகத்துக்கு ஊராட்களைக் கண்டால் காட்டுக்கூளிக்க வேண்டியிருக்கு. இதுக்குள்ள சதுர் இல்லாததுதான் கேட்டனே?”

“பிழைக்க வேணுமெண்டால் சன்னைற்றுப் பெட்டி கட்டி மீன் விக்கவும் தயாரெண்டு பறைஞ்சது யாராக்கும்?”

“பொம் பிளையளை வைச்சு அவர்களைச் சுரண்டியொரு நாய்ப் பிழைப்புத் தேவையா நமக்கு?”

“அதொரு கலைதானே கொம்ப்ரேட்?”

“கலை, கொலையெண்டு பறைஞ்சாப் பல்லைத் தட்டிப் போடுவன். முடிக்கொண்டிரு நாயே.”

“நீ முக்காதை மூலம் வெளிக்கிடப் போகுது... நான் சம்மாதான் விட்டுப் பார்த்தனான்.”

வசிரன் திருமணத்திலும் பந்தல் போடுவதிலிருந்து, சந்தையில் அரிசி மூடை, காய்கறி சாமான்கள், என்னை, சினி வாங்குவது, கூறை எடுப்பது, ஐயர் மேள்க்காரர், சமையல்காரரை அழைப்பதோடு, நாலாம் சடங்கு முடிய பந்தல் கால்கள் பிரிந்து அடுக்கி வைப்பது வரை எல்லாக் காரியங்களையும் உள்விட்டுப் பிள்ளையாரிந்து கச்சிதமாகவே செய்து முடித்தான்.

பந்தலுக்கு விரிக்க ஊரில் யாரிடமோ இரவலாக வாங்கிய கதிர்ப் பாய்களை ஒரு ஹாண்ட் டிராக்டரில் ஏற்றிக் கொண்டுவரும் பொழுது வசிரன் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னான்; “பெண்களைச் சுரண்டிறது, ஷஸ் பண்றதெல்லாம் சூபானிஸம் எனக்குப் பிடிக்காது, சிதனம் வாங்கிறவன் முதகெலும்பில்லாத பேடி என்றெல்லாம் தோழர் ஒருகாலம் நம்மோட பறைஞ்சிருக்கு.”

“தோழர் எதை மனதில் வைச்சு முனுக்கிறாரெண்டு விளங்குது... இப்பவும் அந்தக் கொன்செப்டிலை எனக்கு ஒரு மாற்றமுமில்லை. பெண்

களை ஷஸ் பண்றது எனக்கு என்றைக்குமே பிடிக்காதுதான். ஆனால் இதொரு மெட்டரியலிஸ்டிக் உலகம் என்கிறதை நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டே ஆகவேண்டும் பார், தத்துவங்களை எத்தனை தொன் வேணுமானாலும் நாங்கள் உற்பத்தி செய்யலாம், ஆனாலும் இதே நடைமுறை உலகத்திலதான் நாம் வாழ உவண்டியிருக்கு. சோஷலிச மெல்லாம் எப்பவோ குடை சாய்ஞ்சு போச்சு, என்றை மச்சான்மார் என்னட்டைச் சிதனம் வேண்டாமெண்டாங்களோ, இன்னும் என்னத்தை உருவலாமெண்டு தான் இன்றைக்கும் உள்மடியைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறாங்கள். சிதனம் கூடாதுதென்கிறதில் எனக்கு மறுப்பேயில்லை. அந்த வீட்டிலும் இரண்டு பேர் கண்டாவிலையிருந்து வருறாங்கள். அதனால் இருக்கிறவனிட்டை எடு, இல்லாதவனை விடு. இதுதான் த மொடேரன் அன்ட் அப்பினிக்கபிள் பிறின்சிபிள். பி அப்டேட்டட் வித் திங்ஸ் மேன்.”

ஜேர்மனிக்குப் புறப்படுகையில் வேந்தன் கல்யாணத்திலே மாய்ந்து தேய்ந்த தோஷத்துக்குத் தான் பாவித்து மீதமிருந்த ஷேவிங் கிரீமைத்தான் கொடுத்தான். ஒருக்கணம் ‘கருக்’கென்று தான் அவனுக்கும் இருந்தது. குறைந்த பட்சம் அவன் கொண்டு வந்திருந்த ‘ஹோட்-ஏவிள் ஒன்றையாவது கூடவே கொடுத்திருக்கலாம். எல்லாம் அந்தியோன் யத்தில் ‘நான் குறை விளங்கமாட்டேன்’ என்றுதானே தருகிறானென்று உடனே சமாதானமுமானான்.

‘அவன் அறிந்து வந்திருக்கிற புதுப் பிறின்சிபிள்களோ, முகம் விரவிய கண்களை வைத்துக்கொண்டு அவனைத் தியங்கத் தியங்க பார்த்துக் கொண்டி ருக்கிற புதுப்பெண்ணின் மோகமோ, கலியானைச் சந்தடி அலைச்சல்கள், தூக்கக் கலக்கங்களோ பயல் இப்ப கொஞ்சம் குழப்பத்திலதான் இருக்கிறான். இயல் பான் சிந்தனை புத்தி இருக்காததான், போக்டும் இதெல்லாம் சின்னச் சின்ன விஷயங்கள்’ வர்ஷினியிடம் கூட ‘அதுபற்றி’ இதுவரை ஒரு வார்த்தை வசீகரன் சொன்னதில்லை.

வேந்தனின் புதிய வாசிப்புகளின் விளைவாயிருக்கும் சொல்கிறான்: உலகத்தில் ‘அதிஷ்டம்’ என்று ஒரு மண்ணாக்ட்டியும் இல்லையாம், அப்பிடி நாங்கள் நம்பிந்து சில பொசிடிவ் / சாதக இயக்கங்களின் ஒத்திசைவைத் தானாம்.

அப்பிடித்தான் சுதந்திரத்துக்குக்கூட இப்ப புது வியாக்கியானம் வைத்திருக்கிறான். ‘சுதந்திரம்’ என்றொரு விஷயம் உலகத்திலேயே இல்லையாம். எதிலி குந்து விடுதலை வேணுமென்று கருதுகிறோமோ அது கிட்டிய பிறகுதான் அந்தப் ‘பேருண்மை’ புரியவருமாம். வசீகரனுக்கும் அதுகள் கொஞ்சம் புரிகிற மாதிரியும் புரியாத மாதிரியுந்தான் இருக்கின்றன.

வேந்தனை ஜேர்மனிக்கு கட்டு நாயக்க விமான நிலையத்தில் முதல்முதல் வழியனுப்பிவிட்டு வந்தபோது அவனில் பாதியை யாரோ பெயர்த்து எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்ட மாதிரித்தான்

இருந்தது. ஆரம்பத்தில் அவனும் ஆறுத லாக நீண்ட நீண்ட கடிதங்கள் எழுத வான். நாட்டு நடப்புகள், ஜேர்மனியரது பழக்க வழக்கங்கள், பார்த்தவிட மெல்லாம் வழக்கிக் கொண்டு செல்லும் மகிழுந்துகள், சுரங்க ரயில்கள், நவீன போக்குவரத்து வசதிகள், ‘வெள்ளை வெள்ளை மிளினுகள்’ என்று விரிவாக எழுதிவிட்டு அனேகமாக எல்லாக் கடிதங்களிலும் இறுதி வரிகளாக ‘பாஸ் போட்டைச் சீக்கிரம் எடு மச்சான். தாமதி யாதை, தொடர்ந்து இரண்டு பேரும் ஒன் நாயிருக்க விரைவில் நான் வழியொன்று பண்ணுவேன்’ என்று முடித்திருப்பான். வசீகரனுக்கு அப்போதே தான் ஜேர் மனிக்குப் போய் அங்கே அகலமான மார்க் நோட்டுகளை விரித்துப் படுத் திருப்பதைப் போலிருக்கும்.

பின்பெல்லாம் ஆறு மாசத்துக்கு ஒன்று என்றிருந்த கடிதப் போக்குவரத்து ஆண்டுக்கொண்றாகி அவன் திருமணத் தின் பின் நின்றே போனது. இத்தனை ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பின் நினைத்துக் கொண்டு இப்போது கடிதம் அதுவும் ‘வருகிறேனென்று’ போட்டிருக்கிறானென்றால் குஷி பிறக்காதா பின்னே?

இந்தக் காலவெளியில் வேந்தனின் வாழ்க்கை அஜந்தாவிலும் பல நிகழ்வுகள்.

வர்ஷினியோடு காதலாகி அது வாளாவி வளர்ந்ததும் வேறு வழி யில்லாமல் அவனுடன் ஓடிப்போக நேர்ந்தது. அழைதிப் படையினருக்கு ஆடுகள் ஏற்றிவந்த பாரவுந்தை இடை

மறித்து விடுதலைப் புலிகள் மடக்கிக் கொண்டு போகவும், அதைத் தேடிக் கொண்டு ‘ஆட்டு வண்டி எங்கே சொல்லுடா?’ என்று வந்த படையினரிடம் அகப்பட்டு ‘என்ன ஆடு’ ‘என்ன வண்டி’ என்று புரியாமலே மிதிபட நேர்ந்தது, வசதிகள் குறைந்த ஆஸ்பத் திரியில் உடம்பை அசைக்க முடியாமல் பத்து வாரங்கள் படுத்துக் கிடந்தது. அமைதிப்படையினரின் ஊர் சுற்றி வளைப்பில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அவர்களால் தகிக்கும் தார்விதியில் உட்கார வைக்கப்பட்டுப் பிருஷ்டம் அவிந்தது.

ஜெயசிக்குறு, சூரியக்கதிர்த் தாக் குதல்கள் வந்தது. மேலும் பதுங்கு குழி வாழ்வைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் வன்னிக்கு இடம் பெயர்ந்திருந்தது. இருந்த சிறிய வீட்டையும் ‘மக்களிடம்’ இழந்தது. தற்காலிக போர்ந்திருத்தம் - சமாதானம் வந்தது. யுனெஸ்கோ உதவி யுடன் கட்டிய வீட்டில் இப்போது ‘வாழ்ந்து’ கொண்டிருப்பதெல்லாம் திவ்ய தரிசனங்கள்.

வாழ்வு வரண்டு உருள மறுத்த போது வர்ஷினியும் சும்மா இருந்துவிட வில்லை. தனிப்பட்ட முறையில் பத்துப் பதினைந்து சிறுவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு பாலர் வகுப்பொன்று நடத்துகிறாள். இரண்டொரு இடங்களில் புலமைப் பரிசில் பரிட்சைகளுக்குத் தோற்றும் பிள்ளைகளுக்கும் பாடங்கள் சொல்லிக்கொடுத்து அவர்களைத் தயார் படுத்துகிறாள். தேச நிலவையில் எந்தப் பெற்றோரையும் பணம் தரச்சொல்லி வற்புறுத்த முடியாது, கொடுத்தால் காண வேண்டியதுதான்.

அவர்கள் வன்னியில் இருந்தபோது தான் அநாமிகா பிறந்தாள். அவனுக்கு வந்த சந்தோஷத்தில் கைகால் பரபரக்க என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் வேந்தனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான். அவனும் பதிலுக்கு விநோதமான PC ஒன்றை (கண்ணி என்றே கருதற்க) அனுப்பினான். அழகான ஒரு குழந்தை ரோஸாப் பூவென்றினுள் ஜோராகப் படுத்துக்கொண்டுள்ள படம் போட்ட போஸ்கார்ட் ஒன்று. அதைச் சரித்தால் அக் குழந்தை குறும்பாகக் கண் சிமிட்டும். அதை வாங்கிப் பின்பக்கத்தில் சிக்கன மாகக் ‘குழந்தை’ கிடைத்து அறிந்து மகிழ்ச்சி, அனைவருக்கும் எம் நல் வாழ்ந்துக்கள்’ என்று எழுதி ஒரு கவரில் வைத்து அனுப்பினான்.

90ல் வேந்தன் முதலில் யாழ்ப் பாணம் திரும்பி வந்தபோது தான் அவன் திருமணம் நடைபெற்றது. அதன் பின்னரும் மூன்று நான்கு தடவைகள் இலங்கைக்கு வந்துபோய்விட்டான். வந்து ஒவ்வொரு முறை புறப்படும் போதும் வசீகரனிடம் தவறாமல் “நீ பாஸ்போட்டை எடு, மற்றதெல்லாம் நான் வென்று தருவேன்” என்று சொல்லியே கெல்வான்.

ஒருமுறை வேந்தன் நாட்டுக்குத் தனியாக வந்திருந்தபோது திடீரென உக்கிரமான போர் வெடித்துவிட்டது. அந்தேரம் ஆனையிறவு அரசு படையினர் வசம் இருந்ததால் ஏ-9 பாதையூடானப் போக்குவரத்தெல்லாம் கிடையாது. கிளாலிக் கடல், சங்குப்பிடிடி, பூநகரி

எல்லாம் 24 மணிநேரமும் ஷல்லடி சவளம், படுநாசம். நடு இரவுக்குப் பின் ஷல்லடி ஒரு அரைமணி நேரம் ஓய் மென்றால் அதுவரை காத்திருந்து படகில் வெளிச்சுமேதும் ஏற்றாமல் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு கடலைக் கடக்க வேணும். வேந்தனுக்கோ குறித்த தேதியில் திரும்பாவிட்டால் விமான டிக் கெட்டும் காலாவதியாகி வேலையையும் இழக்க வேண்டி நேரும் நிலைமை.

அத்தனை ஷல்லி சிக்கக்குள்ளாலும் ஒரு அமாவசை இரவில் வர்ஷினி போக வேண்டாமென்று மன்றாடித் தடுக்கவும் நீக்கமற எல்லா இடமும் ஷல்கள் விழுந்து வெடித்துச் சிதறிக் கொண்டிருக்க வேந்தனோடு ஒரு உந்துருளியையும் விசைப்படகில் ஏற்றிக்கொண்டு கிளாலிக் கடலுக்கூடாகப் பூநகரி போய் அங்கிருந்து அவனை உருளியிலேற்றி 110 கி.மீட்டர் தொலைவிலுள்ள வவுனியா வரை உந்திச்சென்று வழியனுப்பிவிட்டு வந்தவன் வசீகரன்.

“நீங்கள் முழு விசரன் மாதிரி உயிரைப் பணயம் வைத்து அவருக்காக இவ்வளவு செய்துவிட்டும்... ஒவ்வொரு பயணத்திலும் எத்தனை சிப்பம் துணி மனியளை, சொக்கிளேற்று பார்களைக் கொண்டு வந்து இறக்கியிருப்பார். எங்கட பிள்ளைக்கெண்டும் ஒரு சொக்கிளேற்று விள்ளை, அரை மீட்டர் துணியைக் கொண்ணதும் நீட்டியிருப்பாரே... இதுக்குள்ள ப்ராண் ஸ்நேகன் வேறை” என்றுவிட்டுப் பாட்டி மாதிரிக் கழுத்தை ஒடிப்பாள் வர்ஷினி.

“வர்ஷினி நீர் உப்பிடி நினைக் கிறதும், கதைக்கிறதும் எனக்குத் துண்டறப் பிடிக்கேல்லை... நானும் முடியாதென்று கைவிட்டால் அவன் ஜேர்மனிக்குப் போறதெப்படி... அது என்றை சுயதர்மத்திலை செய்த, செய்ய முடிந்தவொரு காரியம்... பிரதிபலனாய் எதையும் எதிர்பார்த்து அல்ல.”

/////////

வேந்தன் குடும்பம் இரண்டு முயல் குட்டிகள் மாதிரிப் பிள்ளைகளுடன் வந்து சேர்ந்தது. “நாம் கொஞ்சமும் எதிர் பார்க்காமல் இண்டர்நெட்டில் குடைமீன். விலைக்கு ஃப்ளைட் டிக் கெட்ஸ் கிடைக்குது... அதாலை வாய்ச்சதுதான் இந்தப் பயணம்” என்றார்கள்.

வர்ஷினியின் புறுபுறுப்பை அல்ட் சியம் செய்துவிட்டு அவர்கள் நின்ற நாட்கள் முழுவதும் தனக்கு வந்த கொஞ்சநஞ்ச வேலைகளையும் தள்ளி விட்டு வேந்தனோடேயே பிணைந்து கொண்டு திரிந்தான் வசீகரன்.

அவர்களுக்குப் பிரமாதமாகத்தான் விருந்து வைத்தான். அவ்விருந்தின் போது அவர்களின் குழந்தைகள் இரு வரும் போட்டிருந்த அழகான ‘சன்குற்றை’ கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு அநாமிகா ஆசையோடு கேட்டாள், “நாங்களும் ஜேர் மனிக்குப் போனா எனக்கும் ‘சன்குற்’ கிடைக்கும் என்னப்பா?”

திடுக்குற்ற வசீகரன் ‘தாங்கள் அவளைச் சொல்லி வைத்துத்தான் அப்படிப் பேசுகிறாள்’ என்று வேந்தன்

நினைக்கப் போகிறான் என்று அநாமிகாவை நோக்கி கண்களை உருட்டி முழுசுவும் ‘கப்சிப்’பென்று அடங்கிப் போனது குழந்தை.

சாப்பிடும் வேளை கொஞ்சமாக நன் விடை தோய்ந்தான் வசீகரன். ‘புதுக்குடி யிருப்பிலை குத்தகைக்கு காணி தந்த குல சிங்கம் எப்படியிருக்கிறான்? அவன் தமையனுக்கு கழுத்திலை வளர்ந்த கழலைக்கு என்னாச்க? மணவறைச் சுப்பையர் மகள் சகுந்தலா ஆற்றே மு வருஷமாய் பிள்ளையில்லாமல் இருந்தானே பிறகு பெத்துக்கொண்டாளோ?’ என்று யார் யார்ரையெல்லாமோ வெகு கரிசனையாய் விசாரித்தான்.... ‘அட எப்பிடை நகருது உன்றை பிழைப் பென்று’ அவனை ஒரு வார்த்தை கேட்க வில்லை.

“சண்டை ஓய்ஞ்சிருக்கிற சமயந் தானே ஒருக்கால்போய் வன்னியையும் பார்த்து வரவேணும் போலைக் கிடக்கு” என்று வேந்தன் ஆசைப்படவும் “நாளைக்கே போவம் வெளிக்கிடு” என்றுவிட்டு யாரிடமோ போய் இரவுவாய் ஒரு விசையுருளியை வாங்கிக்கொண்டு வந்து அவனைக் கூட்டிப் போனான்.

/////////

நாளைக்கு அவர்கள் ஜேர்மனிக்குப் புறப்படுகிறார்கள்.

இரவு வசீகரன் வர்ஷினியிடம் வந்தான். “அவர்கள் ஏர்போட்டுக்கு போகப் பிடிக்கிற வேளிலை இடமிருக்காம்... வேந்தன் என்னையும் வரச் சொல்றான், பின்னைப் போகட்டே?”

“போற வான்லை போவியதான். பிறகு வாறதுக்கல்லே ஆயிரம் ரூபாய் வேணும்.”

முதல் முதல் வேந்தன் ஜேர்மனிக் குப் போனபோது வெறும் பத்து ரூபாரயில் டிக்கெட்டில் கொழும்புக்கு வழி யனுப்ப போனதுவும், அதுவே இப்போ ஆயிரமாகி விட்டதுவும், ரயில் பாதையே இல்லாமல் போனதுவுமான காலங்காட்டும் விசித்திரக் கோலங்கள் ஒரு கனவைப் போவிருக்கின்றன.

கொஞ்சிப் பார்த்தும் ‘இந்த முறை போகவேண்டாம்’ என்று அவனைத் தடுக்க வர்ஷினி ஊடல், காதல் எனப் பல தினுசாள அஸ்திரங்களையும் பிரயோ கித்தும் எப்படியும் கட்டுநாயக்காவுக்குப் போகவேணுமென்று கட்டவிழ்த்த ஒரு கன்றுக்குட்டியைப் போல் உள்ளிக் கொண்டு நிற்கிறான் அவன்.

புருஷனது கையறுநிலை அவளுக்கும் மனதில் ஒரு ஈரத்தைக் கொண்டு வருகிறது. ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய், “அநாமிகா எல்லோரையும் போலத் தள்க்கும் முதுகில் போடிற Rucksack வேணும் என்று ஒரு வருஷமாய் உயிரை வாங்கிறான். ஒறுப்பித்துச் சேர்த்து அவளுக்காக ஒரு இரண்டாயிரம் ரூபாவைச்சிருக்கிறன்... சரி அவயளை வழி அனுப்பிப்போட்டு கொழும்பில் அவளுக்கொரு Rucksackகும், ஒரு சோடி சப்பலும் வாங்கிக்கொண்டு வாங்களன் பின்னேன்.”

நீர்கொழும்பு தரை வழியாக பத்து மணி நேரப் பயணம். இரண்டு இடத்தில்

மாத்திரம் சோதனைச் சாவடிகள் இருந்தன. வெளிநாட்டு போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவும் சாவடியில் இருந்ததால் கெட்டிடிகள் குறைவாக இருந்தன. இதுவே போர்க்காலமாயின் சோதனைச் சாவடிகளைக் கடப்பதே ஒரு நரகானுபவமாய் இருந்திருக்கும். காட்டின் நெடிய மரங்களுடு தெரிந்த நிலவு வானின் வேகத்துக்கு பட்டுத்துணியைப் போலத் துடிக்கவும், அவர்களது சூழ்நிலைகள் குதுகவித்தனர். வழியில் புத்தளம், சிலாபத்தில் வாங்கிய செவ்விளனி, வறுத்த முந்திரிப்பருப்பு, வாட்டிய/அவித்த சோளப் பொத்திகள் எனபவற்றை எல்லோருமே அனுபவித்துச் சாப்பிட்டார்கள். இடைக்கிடையே வானுக்குள் ஜெர்மனிய வாழ்க்கை பற்றிச் சிலாகித்துக்கொண்டு வந்தான் வேந்தன்.

“இந்தப் பயணம் அங்கே ஹெலேயிலியென்றால் மக்ஸிமம் ஒரு ‘த்ரீ’ அவர்ஸ் டிறைவ்’தான். அதுக்காக அங்கத்தைய சமாக்சாரங்கள் எல்லாமே உச்சத்தினில்லை. இக்கரைக்கு அக்கரைப்பச்சையென்ற கதைதான் பல விஷயங்கள். இன்னுஞ் சொன்ன... பொழுது இருள்ளதும் தெரியாது, விடியிறதும் தெரியாது, எல்லாத்துக்கும் மனிக்கூட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேணும். நம்பமாட்டியள் நான்கே போனதுக்கு பூரண நிலவைப் பார்த்து இங்கை வந்தான்.”

வேன் சாரதி அப்பாவியாய் கேட்டார், “எந்தமிடி நிலவெல்லாம் அங்கை ஏறிக்காதோ அப்ப?”

“எறிக்காதெண்டில்ல அண்ணே. வின்டர் காலங்களில் அநேகமாய் பொழுதுகள் பனியும் மப்பும் மழையும் மூடாப்புமாயிருக்கும் தெரியாது. சம்மறிலை பகல் பொழுதுகள் நீண்டதாயிருக்கும், அதில் நிலவு ஏறிக்காலுந்தான் கட்டிடக் காட்டுக்குள்ளாலை காணமாட்டம். அநேகமான இரவுகளிலை வேலைக்குப் போயிடுவதும். நிலவை எங்கே, யார் பார்க்கிறது?

இஞ்ச ரூபீஸ், அங்கை மார்க். பெருக்கிப் பார்த்தா நல்லாத்தானிருக்கும். எடுக்கிற சம்பாத்தில் பாதி வாடகைக்குப் போகும். அதோட் போக்சா... கரண்ட்பில், காஸ் பில், கணப்பு பாவிச் காச், ஸ்நோ தள்ளின காச என்றுபோட்டு பில்லுகள் தனித்தனியாய் வரும். பிறகு ரெவிபோன் பில், காருக்கான டாக்ஸ் இன்குரன்ஸ், போக்குவரத்துச் செலவுகள், உடுப்பு நடப்பு, அடுப்படியெண்டு போக கையும் கணக்கும் சரியா இருக்கும். முத்திரம் போகிலும் காசெண்டு நிக்கிற ஒரு நாட்டிலை ஒன்றைப் பெற்றுக் கொள்கிறதுக்காக இன்னொன்றை ஒறுக்க வேணும். அல்லது முற்றாக இழுக்க வேணும்.

என்ன வைட் கொலர் ஜூப்புகளோ பார்க்கிறது, இத்தாலிக்காரன்ரையோ, ஐப்பான்காரன்ரையோ றெஸ்ரோறெண்டு களிலை நின்ற நிலையிலை அடிச்சக் கொடுக்கிறதிலை மாதத்திலை இருநூறு முந்நாறு மனித்தியாலங்கள் கழியும். அப்பிடியே செய்துகொண்டுவர ஒரு பத்து வருஷத்துக்குள்ளே முழங்கால் மூட்டுகள், நாரித் தண்டுவடங்கள்

தேய்ஞ்சு குத்து உளைவு எடுக்கத் தொடங்கிவிடும். ஆசைப்பட்டால் பிறகு காசை எண்ணே, ரூப்பிலிலை பெருக்கிப் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால் பணத்தாலை விலை பேசவோ, மீட்கவோ முடியாத ஆரோக்கியத்தை முதலில் இழந்துவிடுவோம். எங்களை அறியாமல் அது மெல்ல மெல்ல விடை பெற்றுவிடும்... வெளியிலிருந்து நோக்கு கிறவர்களுக்கு எங்கட வசதிகள் மட்டும் தெரியும், ஆனால் நிம்மதியில்லாத மன உளைச்சலில் எப்படிக் குமைகிறோ மெங்கிற சங்கதி அங்க வாழ நேர்ந்தாலே தெரியவரும். வெளிநாட்டுக்கென வந்து இறங்கியபிறகு வாழ்க்கையிலை சந்தோஷமான தருணங்கள் என்றால் வெகு கொஞ்சத்தான். சம்மர் டைம்ஸ்ல எப்போதாவது ப்ரெண்ட் ஸோடை சேர்ந்து வைக்கிற ஒரு கிறில் பார்ட்டி, பார்க்கிலயோ, இல்லை நடப்பதற்காக புரோமினேண்ட்ஸ் என்று இருக்கிற வழி களிலோ போக வாய்க்கும் ஒரு நடை பொழுது, ஒரு பார்ட்டியிலை பழைய ப்ரெண்ட்ஸை சந்திக்க நேரும் தருணங்கள், நீந்தப் போகிற ஒருநாள்... ஒரு நல்ல கலை நிகழ்ச்சி... இப்படி வெகு சொற்பந்தான்.”

‘வேலையிலேயே கழிகின்றன பகல் பொழுதுகள் வேலைக்கான தயார்ப்படுத்தவில் நம் இரவுகள் மாற்றுப் போக்கின்றிக் குதிக்க நேர்ந்ததால் நிதியே தீரவேண்டிய அகதிச்சஸி’ என்று புலம்பெயர் வாழ்வைக் கிரிதார என்ற நம்ம கவிஞர் ஒருவன் பாடி

யிருக்கிறான். எப்படிப் ‘பட்டு’ வந்திருக்கு வந்திருக்கப் பாருங்கோ வார்த்தைகள்?’

‘இவன் பொதுவில் சொல்கிறானா, இல்லை தனக்குத்தான் சொல்ரானா’ என்று வசீரன் குழம்பிக்கொண்டிருக்க,

“அதாவது நீந்திறதை நிறுத்தினால் ஆழவேண்டியதுதான் என்றியள்... ஏன் மாப்பிள்ளை, தாலியைக் கட்டமுதல் இதுகளைப் பற்றி இந்த வெளிநாட்டுக் காரர் யாரும் மூச்சு விடுகிறதில்லையே...” என்றுவிட்டு பெரிய ஜோக் அடித்தவர் மாதிரித் தானே தனியாகச் சிரித்து ஓய்ந்தார் மாமன்காரன்.

நீர்கொழும்பில் அவர்களின் ஒரு உறவுக்காரர் வீட்டில் சற்றுத் தரித்து மாலை விமான நிலையம் போவதாக ஏற்பாடு. நீர்கொழும்பை வேன் அடையவும் நிலம் தெளியத் தொடங்கியிருந்தது. மத்தியானவேளை அவர்களைப் பார்க்கப் கோமதியுடன் கூடப் படித்த தோழியென்று ஒடிந்து விடுவாள் போன்றதொரு ஒடிசலாய் ஒரு இளம் பெண் வந்திருந்தான். அவர்கள் கூடி அமர்ந்து கலகவத்துச் சற்று ஒய்ந்தபோது வசீரனைத் தனியாகக் கூட்டிவந்து வேந்தன் கேட்டான், “கோமதியின்றை பழைய ஃப்பிரெண்டாம் அது, வத்தனையில் ஒச் பண்றாளாம். இவளைத் தேடிக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள், சரியில்லை அவனுக்கேதாவது கொடுத்துதான் அனுப்ப வேண்டும். நாங்க கொண்டுவந்த காசெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திலேயே ‘ஸ்வாகா’வாயிட்டுது. மாமனிட்டை வாய்வைக்கிறதும் மரியாதையிராது...’

உண்ட்டை இருந்தால் ஒரு 'ரூதெசன்ட் ரூப்பிஸ்' வெட்டு. போனவுடன் உண்டியல்ல அனுப்பி விடுறன்"

"நோப்பொபளம் அட்டேல்" என்று விட்டுப் பக்கெட்டில் கைவிட்டு இருந்த இரண்டாயிரத்தையும் அவனிடம் தூக்கிக் கொடுத்தான்.

வந்ததிலிருந்து வெந்தனின் மாமன் "எனக்கு இந்தத் தண்ணிதான் ஒத்துக் கொள்ளேல்லைப் போலை... கொஞ்சம் நீர்க்கடுப்பாயிருக்கு" என்றுவிட்டுப் பாத்ரூமக்குப் போகிறதும் வருகிறதுமாயிருந்தார். அவரை யாரும் விமான நிலையத்துக்கு வரச்சொல்லி வற்புறுத்தவில்லை.

மாலை கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் வேந்தன் : "விடுதலைப் புவிகள் ஏர்ப்போட்டை அடிச்சாப்போல இங்கை எப்படிப்பட்ட கெடுபிடிகள் சோதனைகள் எண்டது தெரியுந்தானே... எல்லாத்தையும் திரந்து திரந்து பார்த்துக் கொண்டு வைச்ச மினைக்கெடுத்து வாங்கள்... நாங்கள் உள்ளபோறம். நீ 'என்றான் டிக்கெட்'டை எடுத்துக் கொண்டு மின்னாலை வா" என்றுவிட்டு ஒரு ட்ரெநாளியில் குட்சேஸ்களை வைத்துத் தள்ளிக்கொண்டு மனைவி குழந்தைகளுடன் முதலில் உள்ளே நுழைந்தான்.

நுழைவுச் சிட்டு பெறுவதற்கான கவுண்டருக்குப் போன்போது அங்கிருந்த ஆழிக்காரன் அடையாள அட்டையைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு "அனுமதிக் கட்டணம் இருந்தாலும் ரூபாய்கள்" என்றான் சிங்களத்தில். அப்போதுதான்

தன்னிடம் பணமே இல்லாத விஷயம் 'திடுக்கெளை' உறைக்க உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். அவர்கள் இரண்டாவது கண்ணாடித் தடுப்புக் கதவுகளையும் தாண்டி வெகுதொலைவில் போய்விட்டி ருந்தனர்.

"சொறி சேர்... ஜி ஹாவ் சேஞ்ட் மை ஜீடியா..." என்று சொல்லி அடையாள அட்டையைத் திருப்பி வாங்கிக் காற்சட்டைப் பாக்கெட்டில் சொருகிக் கொண்டான்.

முதன் முதல் ஜேர்மனிக்கு வேந்தனை வழியனுப்பியபோது பிரிவாற்றாமல் அவனைக் கட்டி அழுதான். பின்னர் வந்து கலியாணம் கட்டிக் கொண்டு போனபோது அவன் மனைவி நிற்கிறானேயென்ற சங்கோசத்தில் ஒரு மீட்டர் தள்ளி நின்றே 'குட்டை' சொல்லி விட்டுத் தனியே நின்று தலங்களை. இன்று 'குட்டை' சொல்லவே அமையாதவொரு தூரத்தில் அவன் போய்விட்டிருந்தான்.

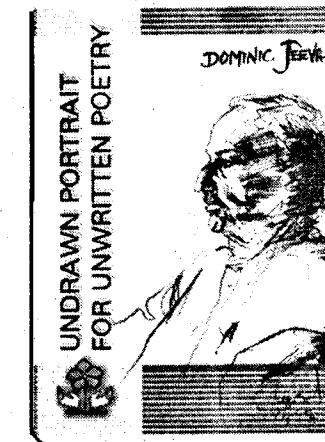
உள்ளே போயிருந்தாலென்ன, பத்தாயிரம் ரூபா செலவு செய்து ஒரு பாஸ்போட் எடுப்பதற்கான வகை இவனிடம் உண்டோ இல்லையோ அவனது "நீ பாஸ்போட்டை எடு மச்சான்" என்ற பல்லவியை இன்னொரு தடவை கேட்கவேண்டி இருந்திருக்கும்.

வசீகரன் செலவுக்குத் தரும் பணத்தை ஒறுத்துச் சிக்கனமாகச் செலவு செய்து அதிலும் சிறு பகுதியைச் சேமித்து வைத்திருந்து அவன் பண மில்லாமல் அந்தரிக்கும் தருணங்களில்

தூக்கித் தரும் காமதேனு வர்வினி அவர்கள் ஓடிப்போன தினத்தின் முதலாவது ஆண்டின் போது அவன் கையைப் பிடித்து "உங்க மாமன் செய்து தந்த மாப்பிள்ளை மோதிரம் என்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கோ" என்று சொல்லித் தனது சேமிப்பில் செய்வித்துப் போட்டுவிட்ட மோதிரத்தைப் பார்த்தான். லோக இருந்தாலும் எப்படியும் அநாயிகா வின் Rucksackக்குக்கும், சப்பலுக்கும், பஸ் கட்டணத்துக்கும் வரும்.

'வேந்தன் கண்ணபிரானாகவே இருக்கட்டும், தன் ஏழ்மையைச் சொல்லி இறைஞ்சினாலே இரட்சிப்பவென்றால் அவன் சங்காத்தம் வேண்டாம். நான் குசேவனாகவே இருப்பேன்' என்று நினைத்த வசீகரன் தன்மனதின் அடியாழ அடுக்குகளில் ஏதோ ஒரு மூலையில் லோக ஒரு 'கசப்பு' சுரந்திருப்பதை முதன் முதலாக உணர்ந்தான்.

டொமினிக் ஜீவாவின் கயசரிதை - இரண்டாம் பாகம் 'அச்சத்தாளின் ஊடாக ஓர் அநுபவப் பயணம்' வெளிவந்து விட்டது. விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கிறது. தேவையானோர் மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

Undrawn Portrait for Unwritten Poetry

டொமினிக் ஜீவாவின் கயவரலாற்றின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்துவிட்டது.

தேவையானோர், புலம் பெயர்ந்த புத்திஜீவிகள் மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு கொள்ளவும்

ஏற்று

பழக்கம்

நடவடிக்கை

நூல்

ஒளிமுறை

திருப்பு

- மா. பாலசிங்கம் -

பொம்புளை சீவாஜி!

ஓவி மனிதன்னுடைய தொடர்பாடலுக்குப் பிரதான மார்க்கமாகச் சேவிக்கின்றது. தனக்கென இயல் பான ஓவி இருந்தும் மனிதன் வேறுபட்ட உயிரிகளின் ஓவியை மெச்சகிறான். கிளியின் ஓவி அவனைக் கிறங்க வைக்கின்றது. குயிலின் ஓவியை உவமித்துப் பேசுகின்றான். தான் வாழுந்து கொண்டிருக்கும் சூழலிலுள்ள சிலரது ஓவிகளைப் பதிவு செய்து அவைகளைத் திருப்பித் திருப்பி கேட்பதிலும் இன்பம் காண்கின்றான். என? அவையே தனக்குத் தீவியாகப் பசியைத் தணிப்ப தாகவும் கருத்துச் சொல்கிறான்.

தமது வர்க்கத்தையே சொக்க வைக்கும் அழுர்வ ஓவியை எழுப்பி இம்மன்னில் சாகா வரத்தைப் பெற்றவர்களாக எம்.கே. தியாகராஜா பாகவதர், என்.சி.வசந்த கோகிலம், எம்.எஸ்.கப்பு லெட்சமி, பாலமுரளிக்கிருஷ்ண ஆகியோரைக் கூறலாம். இவர்கள் தங்களது குரல் வளத்தால் மானுடத்தை வெற்றி கண்டவர்கள். இவர்கள் இசை என்ற கலை ஊடகம் மூலமாக, தமக்கு யோகமாகக் கிடைத்த ஓவியை கலவைப்படுத்தி மங்காத கிர்த்தியைப் பெற்றவர்கள். இவர்கள் சாதனையாளர்களாவதற்கு இவர்களுக்கு ஏனியாக இருந்தது இவர்களது சுயமான ஓவியே! தமது தனித்துவமான குரல்களால் எழுப்பும் ஓவிகளின் மூலமாகச் சமுதாயத்தில் தமக்கென ஓவி வட்டங்களைப் பெற்றவர்களாக வாணோவி அறிவிப் பாளர்கள் சிலரையும் இனங்காட்ட முடியும். இவர்களது முகத்தையே காணாதவர்கள் கூட இவர்களது பெயர்களை உச்சரிப்பதில் சுகம் காண்பார். தாம் இவர்களது அபிமானிகள் என்பதில் தமது அந்தஸ்ததைக் கூட உயர்த்த முயல்வார்! இத்தகைய வரத்தைப் பெற்றவர்களாக அகில இந்திய வாணோவியைச் சேர்ந்த பஞ்சாபிகேசன்,

வெங்கட்ராமன், தர்மாம்பாள், சரோஜ் நாராயணஸ்வாமி, இலங்கை வாணோவி யைச் சேர்ந்த எஸ்.பி.மயில்வாகனம், செந்துமணி மயில்வாகனம், வி.கந்தர விங்கம், பி.எச்.அப்துல் ஹமீட், இராஜேஸ்வரி சண்முகம் ஆகியோரைக் கூறமுடியும். இவர்கள் தமது குரல் வளத்தை நிகழ்ச்சி அறிவிப்புகள், செய்தி வாசிப்பு, விளம்பர அறிவிப்பு, நேர்முக வர்ணனை என்ற வாணோவிக் கூறுகளுக்குள் ஊடாடச் செய்து மக்களுக்கு மோகன வலை விரிப்பவர்கள். அதன் மூலமாகத் தமது ஆளுமைகளை விருத்தி செய்த வர்கள். இவர்களுக்குக் குரல் முது சொமானது!

2005 திராவிட முன்னோற்றக் கழகத் தினால் தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது மனிப்பிரவாளத் தமிழ் நடை. இந்த நடையை தமிழ்ச் சமூகத்தின் மீது பொழுந்தது நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசனின் குரல். இத்தமிழ் நடையைத் தம்மீது பாய வைத்த சிவாஜியின் குரலை தமிழ்ச் சமூகம் ‘சிம்மக் குரல்’ எனக் கொண்டாடியது. இத்தகைய நிகரற்ற பேறைப் பெற்ற சிவாலியர் கணேசன், “இலங்கையில் நீதான் பொம்புளை சிவாஜியா மே?” என இலங்கை வாணோவி நிலையத்தில் பிரபல அறிவிப் பாளரும், நாடகக் கலைஞருமான இராஜேஸ்வரி சண்முகத்தைச் சந்தித்த பொழுது கேட்டாராம். சிவாஜி இப்படிக் கேட்டபொழுது அவரது மனத்திரையில் “கொடுத்தவனே எடுத்துக் கொண்டாண்டி” என்ற பாடலுக்கு அவர் நடித்த பொழுது, “கருணையே வடிவான

அந்தக் கடவுளா உங்கள் கண்களைப் பறித்தது...” என வசனம் பேசி, ‘தங்கப் பதுமை’ என்ற படத்தில் நடித்த நாட்டியப் பேரொளி பத்மினி படிம மிட்டிருப்பார். அல்லது “பொறுத்தது போதும் பொங்கி எழு மகனே...” என மனோகரா என்ற திரைப்படத்தில் ஆவேசமாக வசனம் பேசி இரசிகர் களைத் திகைக்க வைத்த பி.கண்ணாம்பா சலனமிட்டிருக்கலாம்! இந்த இரு பழம் பெரும் நடிகைகளும் சிவாஜியின் சிம்மக் கருவுக்கு ஓரளவிற்கேனும் ஈடுகொடுத்து நடித்தவர்கள். அதுமட்டுமன்றி நடிப் பாலும் நடிகர் திலகத்திற்கு ‘வகை’ சொன்னவர்கள். சினிமாவில் இவர்களே ‘பொம்புளை சிவாஜியாக’ இருந்ததை சினிமா இரசிகன் அறிவான். இருந்தும் சிவாஜி மனம் திறந்து இவ்விருவரில் ஒருவரைக் கூட இப்படிப் பாராட்டியதை சினிமா வரலாறு இன்னமும் வெளிப் படுத்தவில்லை!

ஆனால், இராஜேஸ்வரி சண்முகத் திற்கு - ஒரு இலங்கை நடிகை, பெண் அறிவிப்பாளருக்கு - அந்தப் பெருமை கிடைத்தது அபூர்வந்தான்! இதற்கு அடி ஆதாரமாக இவரது குரல்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆண்டுகள் சிலவற்றிற்கு முன்னர் அகில இந்திய வாணோவி யில் காலைச் செய்தி முடிந்த பின்னர் ‘இன்றைய தகவல்’ என்ற குறுநேர நிகழ்ச்சியொன்று ஓலிப்பரப்பப்படுவ துண்டு. இதில் தெற்கச்சி கோ.கவாமி நாதன் என்பவர் ஏதாவது புத்தம் புதிய விடையமொன்றைக் குறித்து முன்று நிமிடங்கள் மட்டும் விளக்கம் தருவார்.

இதன் அதிமுக்கிய அம்சமென்ன வென்றால் கவாமிநாதன் நிகழ்ச்சியை நேயருக்கு ஒலிபரப்பும் விதம் ஒரு வித்தியாசமான பாங்கானதாக இருக்கும். அசல் வட்டார வழக்கு, எவ்வித திரிபு மற்ற நிலையில் இடம்பெற்றிருக்கும். செய்தி முடிந்ததும் வாளைாலிப் பெட்டியை ‘சடா’ரென நிறுத்தாமல் இந் நிகழ்ச்சியும் கேட்டுவிட வேண்டுமென்ற ஆவலைப் பிறப்பிக்கும். இந்நிகழ்ச்சி நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசனையும் தனது இரசிகராக்கியது சாதனை! தெற்க்குச் சோ.கவாமிநாதனைப் போல் தானும் அந்த வட்டார வழக்கை உச்சரித் துப் பேசி நடிக்க வேண்டுமென சிவாஜி வாழ்ந்தபோது ஆசைப்பட்டாராம்! இக் குறிப்பு இங்கு என் முன் வைக்கப்படு கிண்ணதென்றால், தாளைாரு மிகப் ‘பிளி’ யான நடிகராக இருந்த சிவாஜி வாளைாலி கேட்க கிடைத் திருக்குமா? என வாசகர்கள் விசனிக்கக் கூடும். அதற் காகவே! அவர் அகில இந்திய வாளைவியை மட்டுமன்றி இலங்கை ‘வாளைவியையும் கேட்டதற்கான சாட்சி களுண்டு.

அந்தச் சிம்மக் குரவின் பாராட்டைத் தட்டிக் கொண்ட இராஜேஸ்வரி சண்முகத்தை இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனம் தனது தமிழ் அறிவிப்பாளராக்கியது தமிழுலகிற்குக் கிடைத்த பெருமையே! அறிவிப்பாளரொரு வருக்குக் குரல் வளந்தான் கைத்தடியா? எனச் சிலர் வாதாடக் கூடும்! வாளைாலி அறிப்பாளரொருவருக்கு குரல் வளம் மட்டுமன்றி உச்சரிப்பும் அத்தியாவசியமா

கின்றது. இன மாண்கள், மொழி மானங்கள் உச்ச மாகப் பேணப்படும் இக் காலகட்டத்தில் உச்சரிப்பின் பெறுமானம் குரவின் தகைமையோடு சமநிலைப் படுத்தப்பட்டு விட்டது. ஒருவரது மொழி வளத்தை அவரது படிப்பறிவைக் கொண்டு நிதானப்படுத்தலாம். ஆனால் குரலையும், உச்சரிப்பையும் எவராலும் கொடுத்துவிட முடியாது. இயற்கையாக ஒருவருக்கு ஆசிர்வதிக்கப்படுவது குரல். உச்சரிப்பிற்கு இடைவிடாத பயிற்சி தேவை. இதையே செந்தமிழும் நாப் பழக்கம் என்கின்றனர். ‘பற்பொடி’யை ‘பள் பொடி’ என உச்சரிக்கப் பழகிக் கொண்டால் அதைச் செம்மைப்படுத்துவது மிகச் சிரமம். எப்படித்தான் கட்டுப் படுத்தி, ஜாக்கிரதையாக இருந்தாலும், சில தருணங்களில் ‘நாப்பழக்கம்’ காட்டிக் கொடுத்து விடும்.

கலையகத்தில் அறிவிப்பாளருக்கு முன்னிருக்கும் இலத்திரன் கருவிகளின் குமிழ்களைத் திருகுவதன் மூலமாக குரலை ஒரளவிற்குத் தடிப்பாகவும், மென்மையாகவும் மாற்றிக் கொள்ளலாம். ஆனால், குரலை இனிமைப்படுத்தவும், வசிகரப்படுத்தவும் இவைகளுக்கு இயலாது. உச்சரிப்பையும், வாசிக்கும் தன்மையையும் அறிவிப்பாளர்கள் தங்களது பயிற்சிகளின் மூலமாகத் தனித்து வப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

நாடறிந்த பிரபல அறிவிப்பாளர்கள் கூட, அந்தக் காலத்தில், செய்தி வாசிக்கும் கலையகத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது தாமே மொழி யாக்கம் செய்த செய்தி வைத்து தாள்களை

(News Bulletin) வாசித்துக் கொண்டே நடப்பதுண்டு. தமது கடைசி நேர பயிற்சி யும் தமது செய்தி வாசிப்பை செம்மைப் படுத்திக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் வாளைாலி நேயருக்கு தாம் கூறும் தகவல் களைக் கிரகிப்பதில் இலகுபடுத்தும் என்ற காரணத்தால்!

செய்தித் துறையோடு சம்பந்தப் பட்டிருந்தவரும், செய்திப் பிரிவின் உதவிப் பணிப்பாளராக இருந்தவருமான பி.முத்தையா கூறும் பொழுது, “ஒரு செய்தியை வாசிக்கும் பொழுது, அந்தச் செய்தி யாரோ ஒருவர் யாரோ ஒருவருக்குச் சொல்வதாக அமைந்துவிடக் கூடாது. கேட்கின்றவர் அந்தச் செய்தி தனக்கே கூறப்பட்டதாக என்ன வேண்டும். அப் போதுதான் ‘செய்தி’ செய்தியாகின்றது” என்கின்றார்.

இந்த அனுபவ விளம்பலை மெய்யைப்படுத்தி, வாளைவிச் செய்தியைச் கேட்பரைக் ‘கட்டுண்ட’ நிலைக்குக் கொண்டு வருவது செய்தி அறிவிப்பாளர்களது உத்திமுறைகள் தான்!

அரசு ஒலிபரப்புத் துறையில் தேசிய, வர்த்தக சேவைகள் என இரு வகையான பிரிவுகள் இருப்பதை வாளைவிச் செய்தி அறிவிப்பாளர்கள் தங்களது பயிற்சிகளின் மூலமாகத் தனித்து வப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

முன்பெல்லாம் வர்த்தக சேவை அறிவிப்பாளர்கள் செய்தி வாசிப்பதில்லை. தேசிய ஒலிபரப்பில் மட்டுமே செய்தி, மரண அறிவித்தல்கள் என்பன ஒலிபரப்பப்பட்டன. வர்த்தக சேவையின் முன்னோடி அறிவிப்பாளரான ஜஸ்ரின்

ராஜ்குமார் செய்தி வாசித்திருக்க மாட்டார். இருந்தும் ஆசிய சேவையில் மூத்த அறிவிப்பாளரான எஸ்.பி.மயில் வாகனம் செய்தி வாசித்ததுண்டு. ஆனால் தற் பொழுது இத்தடைகள் நெகிழ்ச்சி கண்டுள்ளன. இராஜேஸ்வரி சண்முகம், வர்த்தக சேவை அறிவிப்பாளராகவே நியமிக்கப்பட்டவர். இவரது ஒலிபரப்புப் பணி மிகவும் அகவித்ததாக இருந்ததால் இவர் இரு சேவைக்கான அபிமானி களையும் கவரக் கூடியவராக இருந்தார்.

செய்தி வாசிப்பு இன்று தொலைக் காட்சி, வாளைாலி என்பவற்றில் ஓளி, ஒலிபரப்பப்படுகின்றது. இதில் பல பெண்கள் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றனர். தமது திறமைகள் மூலம் இவர்கள் சகல குடும்பங்களிலும் பேசப்படுவர்களாவும் தமது ஆளுமையை நிறுவி இருக்கின்றனர். தொலைக்காட்சியில் ரேலங்கி செல்வராசா, கருணைரெத்தினம், சூரிய பிரபா, திருமகள், கிருஷா, வாளைவிசில் சர்சொருபவதி நாதன், இராஜேஸ்வரி சன்முகம், பரமேஸ்வரி கருப்பையா, ஜெந்நாதன் ஆகியோர் நாடற்ற பெண் செய்தி அறிவிப்பாளர்களைச் சிட்டனர். செந்திமதி மயில்வாகனம், மனோகரி சதா சிவம் ஆகியோர் இன்னும் வாளைவிச் செய்தி அபிமானிகள் மறக்க வில்லை.

ஆனால் இராஜேஸ்வரி சண்முகம் இவர்களது எல்லையையும் தாண்டி விட்டார் எனவே சொல்ல வேண்டி இருக்கின்றது.

“சராயிரம் ஆண்டுகளாய் வேறோடிக் கிடக்கின்ற தமிழ் இலக்கியத்தின் பெரும்

பரப்பினைப் பரப்பிற்கு மத்தியில் அறி முசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் உங்களை நான் வணக்கி மகிழ்கிறேன்” இப்படியாக கவிப் பேரரசு வெரழுத்து மகுடம் சூட்டுகிறார். இந்த நூற்றாண்டில் வெகுவாகப் பேசப்படும் ஒரு கவிஞர் இத்தகைய முறையில் இராஜேஸ்வரியின் தயிற் ஆளுமையைத் தரப்படுத்தி இருப்பதை நினைக்கும் பொழுது சமூத்துத் தமிழ்ச்சிக்கு கிடைக்கும் இந்தப் பெருமை சகல ஈழத் தமிழரையும் இங்கிதப்படுத்தும்.

இராஜேஸ்வரி சண்முகம் மெத்தப் பழத்தவரல்ல. ஆங்கில மொழி மூலமாக க.பொ.த (சா.த) பரிசீலித்து இவரது கல்வித் தகைமை. அப்படிப்பட்ட இவரை கவிஞர் தமிழோடு இணைத்து அவருக்கு வணக்கம் தெரிவிப்பது, அறிவிப்புகளி னுடே இவர் கூறும் “குறுக்கத் தரித்து” பொருள் பொதிந்த வரிகளின் ஆகர்சிப் பிளாவாகவுமிருக்கலாம்.

இலங்கை வாளைவித் துறை தற்பொழுது என்பதாவது அகவையில் சென்று கொண்டிருக்கின்றது. பிரமுகர்கள் பலர் இதையொட்டிய வாழ்த்துச் செய்திகளை வெளியிடும் பொழுது, தெற்காசியாவிலேயே முதன்முதலாக வாளைவிச் சேவையைத் தொடக்கி வைத்தது இலங்கையே எனவும், தற்பொழுதும் இலங்கைத் தமிழரே சர்வதேசத்தில் ஒவிபரப்புத் துறையில் முத்திரை பதித்து வருவதாகவும் பொச்சடிக்கின்றனர். ஆனால், இலங்கை வாளைவில் வட்டாரத்தைப் பொறுத்த வரையில் அன்றைய அகில இந்திய

வாளைவில் அறிவிப்பாளர்களான பஞ்சாபிகேசன், தர்மாம்பாள் ஆகியோவரையே தமது முன்னோடிகளை மரியாதை செய்கின்றனர். இன்றையவர்களான சரோஜ் நாராயணசாமி, ராஜராம் ஆகியோவரையும் அடையாளம் காட்டுகின்றனர்.

அகில இந்திய வாளைவியில் (ஒல் இண்டியா ரேடியோ) செய்து வாசிக்கும் பொழுது சரோஜ் நாராயணசாமி செய்திகள் வாசிப்பவர் “ச...ரோ...ஜ்...நா...ரா...ய...ன... சா...மி...” என எழுத்தெண்ணித் தனது பெயரை அழுத்த மாகவும், ஆறுதலாகவும் அறிவிப்பார். இலங்கை வாளைவியின் முன்னாள் அறிப்பாளரான எஸ்.புண்ணியழுர்த்தி யும் தனது பெயரை இதே பாணியில் சொல்வதுண்டு! இராஜேஸ்வரி சண்முக மும் இவர்களையே அடியொற்றியவராகவே இருக்கிறார். குரலில் காணப்படும் அழகியல் சார்ந்த இனிமை, நேயர்களைச் செய்தியைக் கேட்க உசார் நிலைப்படுத்தும். அத்தோடு அதை ‘மீண்டுமொரு முறை’ கூறமாட்டாரா வென்ற தவிப்பையும் கொடுக்கும்.

சில அறிவிப்பாளர்களது பேச்க வழக்கை வைத்தே அவர்கள் இன்ன இன்ன பிரதேசத்தை சேர்ந்தவரென அனுமானிக்க முடியாது. யாழ்ப்பாண, கொழும்பு, தென்னிந்திய, மலையக வட்டார வழக்குகள் நம்மிடையே புழக்கத்தில் இருப்பதை நாமறிவோம்! இத்தகைய வட்டார வழக்குகள் பேச்கத் தொடர்பாடவின் மூலம் தலைகாட்டா இருப்பது ஒரு அறிவிப்பாளருக்குரிய அதி உன்னத் தகைமையாகும்!

இத்தகைமை கணிசமான அறிவிப்பாளர்களால் பேணப்படுகிறது. இதற்குச் சாதகமாக இருப்பது அவர்கள் நாளாந்தம் தமது அறிவிப்புச் சேவையினுடைகப் பெறும் தனித் தமிழின் பரிச்சயமே! இதற்கு இராஜேஸ்வரி சண்முகமும் விதிவிலக்கானவரல்ல!

இவர் கொழும்பு கொட்டாஞ்சேனையில் பிறந்து வளர்ந்தவர். கொழும்பு மாவட்டத்தில் கொட்டாஞ்சேனை அடிமட்டப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பாசனை. பழம்பெரும் பொதுவுடைமைவாதியான பிற்றர் ஹென்மன் கொழும்பு மத்திய தொகுதியில் வேட்பாளராக நின்று பாராளுமன்ற ஆசன்த்தைப் பெற்றமைக்கு இதுவே முக்கிய காரணம். இதேபோல் சாதாரண தபால் ஊழியராக இருந்த எம். எஸ்.தேமிஸ் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியாகியதும் இப்படித்தான்!

வாணிக ஏப்ரல் 2023

மேல்தட்டு வர்க்கத்தினருக்குக் கொச்சிக்கடை, கொட்டாஞ்சேனை என்றால் வேப்பங்காய்க் கசப்பு! இந்த பஸ்கலில் பயணிக்கக் கூட அருவருப்பர். கள்ளுக் கடைகளும் இப்பகுதியில் இருப்பது அவர்களுக்குச் சாதகமாகி விட்டது. ‘கள்ளு நாத்தம், சத்தி வரும்’ புனிதர்கள் இப்படித் திருவாய் மலர்வது முண்டு! இச்சந்தரப்பத்தில் இன்னொரு தகவலும் ஞாபகத்தில் குத்துகிறது.

தமிழ் வாளைவியின் ‘சிறுவர் மலர்’ என்ற நிகழ்ச்சி வளர்முகக் கலைஞர்களுக்குத் தொட்டிலாக இருப்பது. இந்திகழ்ச்சியை ஆக்கிரமிப்பவர்கள் பெரும்பாலும் கொழும்புச்

சிறுவர்களே. நேரடி நிகழ்ச்சி 45 நிமிடங்களை (அப்பொழுது - இப்போ 30 நிமிட) கொண்டது. பதினெந்திற்கு மேற்பட்ட சிறுவர்கள் தமது ஆற்றல் களை வெளிப்படுத்த முடியும். கொழும்பு மாநகரம் 15 வலயமாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளதை நாம் அறிவோம். அத்தனை வலயங்களிலிருந்தும் சிறுவர்கள் வந்து பங்கு பற்றுவர். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கொட்டாஞ்சேனை அடிமட்டப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பாசனை. பழம்பெரும் பொதுவுடைமைவாதியான பிற்றர் ஹென்மன் கொழும்பு மத்திய தொகுதியில் வேட்பாளராக நின்று பாராளுமன்ற ஆசன்த்தைப் பெற்றமைக்கு இதுவே முக்கிய காரணம். இதேபோல் சாதாரண தபால் ஊழியராக இருந்த எம். எஸ்.தேமிஸ் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியாகியதும் இப்படித்தான்!

வாணிக ஏப்ரல் 2023

“அந்தக் காலத்தில் கொழும்பு, தெற்கு மேட்டுக் குடியினரினருடைய நாடகப் பண்ணையாகவும், கொழும்பு வடக்கு இழிசனர்களுடைய நாடகப் பண்ணையாகவும் கருதப்பட்டது. கொழும்பு வடக்கிலே இருந்தவர்கள் பெரும்பாலும் மூஸ்லிம்கள், இந்திய வம்சாவழியினர் ஆகிய நாடகக் கலைஞர்கள். கொழும்பு தெற்கில் வாழுந்தவர்கள் வாளைவியுடனும், பல ஊடகங்களுடனும் தொடர்புடையவர்கள் என்ற படியினாலும்? ஆங்கில அறிவு மிக்கவர்களாகவும் அவர்கள் மேட்டுக்குடியான ஒரு கலை ஜம்பவான்களாக கருதப்பட்டார்கள்.”

ஆனால் இன்று நிலைமை மாறி விட்டது! கொட்டாஞ்சேளைச் சேர்ந்த வர்கள் வாணோவியில் வரலாறு படைத் துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இராஜேஸ்வரி சண்முகம், ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன், நடராச சிவம், ஜோக்கிம் பர்ணாந்து ஆகிய வாணோவிக் கலைஞர்கள் வரலாற்றில் உன்னத மான அத்தியாயங்களைத் தொடக்கி இருக்கின்றனர். இலங்கைக் கல்விமாணொருவர் சொன்னார், அடிமட்ட மக்களிடமிருந்துதான் கலை, இலக்கிய உச்சங்கள் வெடித்துக் கிளம்புமென. இந்த விடயத்தில் அவரது விளம்பல் சரிதானே!

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனம் செய்தி ஒலிபரப்பும் பொழுது முதலில் குறி இசையை ஒலிபரப்பும். இது அந்தக் காலத்தில் அறிவிப்புகளை மக்களுக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு கொட்டும் முரசொலி போன்றிருக்கும். இதைப் பறை அடித்தல் எனவும் அக்காலத்தில் சொல்வதுண்டு. இந்தச் செய்திக்கான குறி இசை (Interlude MUSIC) உச்ச ஸ்தாயியில் ஒலிக்கும். செய்தியின் இடையே “மக்களின் மனதறிந்த வங்கி மக்கள் வங்கி” என இராஜேஸ்வரி சண்முகத்தின் குரலில் விளம்பரம் இடம்பெறும். இதுவும் தூங்கின வரை விழித் தெழுவைக்கும் அதி உச்ச ஸ்தாயியில்தான் ஒலிக்கும். இவைகளைத் தவிர இராஜேஸ்வரி - ஆ.குருசாமி, ரி.எஸ்.பி.சௌசயப்பா, தாசன் பெர்னாண்டோ, ஆர்.விக்டர், கே.மார்க் கண்டன், ஆனந்தி சுப்ரமணியம் ஆகியவர் களோடு ஏராளமான நாடகங்கள், சித்திரங்களில் நடிகையாகவும், உரைஞர்யாகவும்

பங்கு பற்றியவர். இந்த வாணோவிக் கலைஞர்கள் அனைவருமே கனதியான குரல் வளத்தைக் கொண்டவர்கள். இன்னும், இவரது வாணோவி நுழைவு பேச்சுப் போட்டி ஒன்றோடுதான் தொடங்கியதாம்! 1950ஆம் ஆண்டு இவர் பன்னிரண்டு வயதாக இருந்த பொழுது, தேசிய ஒலிபரப்பு, நல்லை நகர் ஸ்ரீலூர் ஆறுமுக நாவலர் நினைவாகப் பேச்சுப் போட்டியொன்றை நடத்தியது. இதில் பங்குபற்றி இவர் முதல் பரிசீத் தட்டிக் கொண்டவர். எனவே இவரொரு மேடைப் பேச்சாளராகவும் தகைமை பெற்றவர். இவைகளைக் கூர்மையாக அவதானித்துச் செய்தியைக் கேட்கும் ஒரு வாணோவி இரசிகனுக்கு இயல்பாகவே நெருடலொன்று உண்டாகும். எம் மத்தியில் கண்ட பாவனையில் கொண்டை போடுவர்கள் ஏராளந்தானே!

வாணோவிச் சுவைஞராவுவன் ஏன் பின்வருமாறு இப்படிக் கேட்கக் கூடாது. கெம்பிர ஒலியைக் கொண்ட செய்தியின் குறியிசை, ஒங்கார் ஒலி யுடைய விளம்பரம், இளம் வயதி விருந்தே ஒட்டிக்கொண்ட மேடைப் பேச்சு! அடிக்கடி கேட்ட வாணோவிக் கலைஞர்களின் கனத்த குரலோவி இவை நான்கும் தங்களது செய்தி வாசிப்பில் ஊடுரு ஆதிக்கம் பெறுவதில்லையா? இதை இராஜேஸ்வரி சண்முகத்துடன் கேட்ட பொழுது அவர் மிகவும் அழுத்தமாகச் சொல்கிறார், “இல்லை. ஒரு போதும் இல்லை. நான் செய்தியை வாசிப்பின் மூலமாகச் சொல்கிறேன் தவிர நடிப்பதில்லை. இதற்குக் காரணம் எனது வாணோவி நெடும் பயணத்தில் நான்

பெற்ற அநுபவந்தான்” இருக்கலாம்! அநுபவமே சிறந்த பல்கலைக் கழகம்!

முன்னாள் வாணோவி நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளரான வி.ஏ.சிவஞானம் தயாரித்து ஒலிபரப்பிய ‘வளரும் பயிர்’, டொக்டர் சோபனா தயாரித்துள்ளது ‘ஒடி விளையாடு பாப்பா’ ஆகிய சிறுவர் நிகழ்ச்சிகள் இராஜேஸ்வரி சண்முகத்தின் ஒலிபரப்புத்துறை வளர்ச்சிக்குத் தொட்டி லாக இருந்திருக்கின்றன. அத்தோடு பிரபல வாணோவி நாடக நெறியாளரான ‘சானா’ சண்முகநாதன், புகழ் பெற்ற வாணோவிச் சித்திரங்களை நெறிப்படுத்தி ஒலிபரப்பிய சி.வி.இராசசுந்தரம் ஆகியோரது நெறியாள்கையில் புடமிடப் பட்டவர். வாணோவியில் இவர் நடித்த முதல் நாடகம் பிரபல மலையகப் படைப் பாளி என.எஸ்.எம்.ராமையா எழுதிய ‘விடிவெள்ளி’ என்ற நாடகமாகும். வாணோவியில் இவர் முதல் முதல் உச்சரித்த சொற்களும் இந்நாடகத்தில் இடம்பெற்றவேயே!

“ரொம்பக் களைச்சுப்போய் வந்திருக்கிங்களே அப்பா... காப்பி ரெடி. முகத்தை அலம்பிட்டு வாங்கோ?” இந்தக் கனி வான் மொழிகள் தான் அவரை இன்றைய நிலைமைக்கு அழைத்து வந்தனவோ. அவர் வாணோவியின் அதிசயர் அறிவிப்பாளர் என்ற உச்சப் பெறுமதிக்கு ஆட்பட்டார். பல்கலை வேந்தர் சில்லையூர் செல்வராசனின் ‘சிலம்பின் ஒலி’ நாடகத்தில் ஆ.குருசாமியோடு நடித்தவர். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் ‘பதியூர் ராணி’, கவிஞர் இ.இரத்தினந்தின் ‘வளவன்’ ஆகிய நாடகங்களில் இவரது

குரல் நடித்து ஒலித்தது. சானாவின் நெறி யாள்கையில் பாலாம்பினை நடராசா எழுதிய ‘மனோ ரஞ்சிதம்’ என்ற நீண்ட தொடர் நாடகத்தின் மூலமாக கிழமை தோறும் தனது குரலைப் பாயவிட்டவர்.

தென்னிந்திய, யாழ் ப்பாண, கொழும்பு வட்டார வழக்குகளைக் கச்சிதமாக உச்சரித்து நடிக்கக் கூடியவர் இவர். அந்தக் காலத்தில் அமரர் நாவற் குழியுர் நடராசன், சில்லையூர் செல்வராசன் போன்ற மூத்த கவிஞர்கள் கவிதை அரங்களின் கவிதைகளை ‘அறுத்து, உறுத்து’ வாசிப்பது போல் இவர் கவிதை நாடகங்களில் கவிதை நடைபிசகாது கவிதைகளை உச்சரித்து நடிப்பதில் வல்லவர். மேற்படி கவிஞர்களது நெறி யாள்கை இவருக்குக் கிடைத்துமிருக்கிறது. எனவே ஏராளமான கவிதை நாடகங்களில் நடிக்கும் வாய்ப்பு இவருக்குத் தேறியது.

‘அசட்டு வேலைக்காரன்’ என்ற மேடை நாடகத்தில் ‘சானா’ எஸ்.சன்முக நாதனோடு நடித்துள்ளார். ஈழத்துக் கவிஞர் முருகையனின் ‘விடியலை நோக்கி’, நாடற்றிந்த நாடக நெறியாளராகிய அமரர் சுறைவர் ஹமீட்டின் ‘தேரோட்டி மகன்’ ஆகிய நாடகங்களில், இவரது கணவரான சி.சன்முகத்தின் ‘ஸ்புடனிக் சுருட்டு’ உட்பட ஏராளமான மேடை நாடகங்களில் நடித்து ஈழத்து நாடக அரங்கை மேன்மைப்படுத்தியவர்.

‘தேரோட்டி மகன்’ நாடகத்தை பாந்த பேராசிரியர் அமரர் க.கைலாசபதி இப்படிச் சொல்லி இருக்கிறார்.

“எம்மிடையே நடிகைகள் குறைவு என்பது வாய்ப்பாடாக இருப்பினும் திருமதி. சண்முகம் அக்குறைபாட்டிற் கெல்லாம் சடுசெய்வது போல் நடித்தார். அரச்கனன், கண்ணன், கர்ணன் ஆகி யோருடன் வேறுபட்ட உணர்ச்சி நிலை களில் உரையாடும் பொழுது தனது திறமை அத்தனையும் வெளிப்படுத்தி னார் எனலாம்” இத்தகைய முறையில் தனது நடிப்பில் நவரச முத்திரைகளை வெளிப்படுத்திப் பெரியோர்களது பேரவீரி மானத்தைப் பெற்றவர் இராஜேஸ்வரி சண்முகம். இத்தகைய ஆற்றல் வெளிப்பாடுகளை வாளொலியிலும், மேடையிலும் ஆற்றுகை செய்தவர் இவரைத் தவிர வேறொருவரும் இருக்க முடியா தென்றாம்!

தனக்குள்ளிருந்த நடிப்பாற்றலை விருத்தி செய்வதற்கு உந்து சக்தியாக இருந்தவர்கள் தனது கணவன் சி.சண் முகமும், ஈழத்து நாடகக் கலைக்கு பெரு விசையைக் கொடுத்த ‘சானா’ எஸ்.சண்முகநாதனுமே என்கிறார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் சி.சண்முகத்தைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும். இவரது ‘சரிபாதி’ அல்லவா சி.சண்முகம்!

சி.சண்முகம் கொழும்பு நாடக அரங்கிற்குப் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்தவர். பல நாடகங்களை எழுதி மேடையேற்றியவர். இவரொரு ‘நெடி மேட்’ நாடகாசிரியர். சண்முகம், இலங்கை வாளொலியில் இணைந்த சேவையில் கடமை புரிந்தவர். இவர் வாளொலிக்கென எழுதிய நாடகங்களின்

எண்ணிக்கை எவ்வளவென அவருக்கே தெரியாது. எதுவிதமான பதிவுகளுமில் லாமல் தட்டச்சில் கடதாசியைக் கொழுவி, சிக்ரெட்டைப் புகைத்தபடியே நாடகப் பிரதியாக்கம் செய்வார். இவர் எழுதிய நாடகமான ‘துணி விடு தூது’, ‘லண்டன் கந்தையா’ ஆகிய நாடகங்கள் ஓராண்டிற்கும் மேல் ஒலிபரப்பாகின். ‘அப்பாவும் மகனும்’ என்ற சிறுவர் நாடகம் சிறுவர் மலர் நிகழ்ச்சியில் 100 வாரங்களுக்கு மேலாக ஒலிபரப்பாகிச் சிறார்களை மெய்மறக்க வைத்தது.

இவரது முதலாவது மேடை நாடகம் ‘மனிதருள் மரனிக்கம்’ 1957 இல் கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபத்தில் மேடையேற்றப்பட்டது. சண்முகத்தின் மேடை நாடகங்கள் அனைத்திலும் இராஜேஸ்வரி சண்முகமே முக்கிய பாகமேற்று நடித்து குறிப்பிடத்தக்கது. சண்முகத்தின் நகைச்சவை நாடகங்கள் நாடகச் கலைக்களைப் பெற்றும் கவர்ந்தன! ஈழத்து நகைச்சவைக்கு நீர்ப் பாய்ச்சி வளர்ந்தன.

சி.சண்முகம் பகுதி நேர அறிவிப் பாளராகவும் ஒலிபரப்புத்துறைக்குப் பங்களிப்புச் செய்தவர். இவரொரு விளையாட்டு இரசிகர். அறுபதுகளில் இவர் இலங்கை வாளொலி நிலையத் திற்கு அருகே இருந்த சிறு கைத்தொழில் திணைக்களத்தில் உத்தியோகம் பார்த்தார். அக்காலகட்டத்தில் காலை நேரத்தில் விவியன் நமசிவாயம், சானா ஆகியோ ரோடு ‘செஸ்’ விளையாடிக் கொண்டிருப்பார். அவர்கள் விளையாடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பார். மாலை

நேரத்தில் இவர்களோடு சேர்ந்து பட்டமின்றன் விளையாடுவதுமண்டு.

ஆங்கில மொழி அறிவிப்பாளரான ரொபி பெரேரா என்பவர் அறுபதுகளில் ‘பிறிஸ்ரல் ஸ்குபாட்ஸ் நியூஸ் என்ற நிகழ்ச்சியை ஆங்கில சேவையில் தயாரித்து ஒலிபரப்பினார். இத்தகைய நிகழ்ச்சியைன்றை விளையாட்டுப் பிரியர் ஊக்கு விற்கும் ஆள் இருந்தால், ஊக்கு விற்கும் ஆள் கூடத் தேக்கு விற்பார்’ என்ற கருத்தைக் கக்கியிருக்கிறார். எனவே இராஜேஸ்வரி சண்முகம் சி.சண்முகமே! இவர் யாழிப்பாணம், பங்குடுதலைச் சேர்ந்தவர்.

திமரெனச் சில சமயங்களில் விசேநிகழ்ச்சியைன்றை ஒலிபரப்புமாறு வாளொலித் தலைமைப் பீடத்திற்கு உத்தரவு கிடைப்பதுமானால் இத்தகைய நேரங்களில் தயாரிப்பாளர்கள் தடுமாற்றம் கொண்டு தவிப்பர். இன்று போல் அன்று கையடக்கத் தொலைபேசிகள் புழக்கத்தில் இருக்கவில்லை! யாரை? எப்படி அனுகி மேலிட்துக் கட்டளையை நிறைவேற்றுவது? தயாரிப்பாளர்கள் பக்கட்பக்கட்டாகச் சிக்ரெட்டை ஊதித் தள்ளுவர். இப்படியாக விசேந நிகழ்ச்சியை ஒலிபரப்புவதற்காக ‘அந்தரித்து’க் கொண்டிருக்கும் தயாரிப்பாளர்கள் சண்முகத்தைக் கண்டுவிட்டால் குதித்துக் கும்மாளமிடுவர். “டே! சண்முகம் இஞ்ச வா” எனக் கூப்பிட்டு ‘ஆக வேண்டியதை’ அறிவிப்பர். கேட்டுக் கொண்ட தவணைக்குள் ஒலிபரப்புப் பிரதி உரிய பிரதி களோடு தயாரிப்பாளரின் மேசையில் இருக்கும். வாளொலிப் பிரதி தயாரிப்பில் சண்முகம் ‘மன்னர்’. தயாரிப்பாளர் களை ‘மாட்டி’க் கொடுக்காத வகையில்,

அரசின் நெழிவு, கழிவுகளை அனுசரித்து தயாரிப்பாளர்களின் நம்பிக்கையை குலைக்காமல் பிரதியைத் தயாரிப்பார்.

இந்த வகையில் சி.சண்முகம் வாளொலிக்கு உதவுகரமாகிச் சேவித் தவர். தனது கவிதையொன்றில் கவிஞர் வாலி “ ஊக்குவிக்க ஆள் இருந்தால், ஊக்கு விற்கும் ஆள் கூடத் தேக்கு விற்பார்’ என்ற கருத்தைக் கக்கியிருக்கிறார். எனவே இராஜேஸ்வரி சண்முகம் தனது இல்லத்திற்குள்ளையே ஒரு விநோதமான கலைஞரை வைத்திருந்தார்! இத்தகைய அரிய வாய்ப்பே அவரது கலைத் தொண்டையும்; ஆற்றலையும் மேம்படுத்தியதென்றால் தப்பிருக்காது தானே! தனது கலாபிமானத்தை மேற்றலைப்படுத்தியவர் தனது கணவனேயேன அவர் கூறி மகிழ்ச்சிறார். இது கலைகளின் சங்கமம்! இந்தச் சங்கமத்தின் அறுவடை தான் இன்று தமிழ் உலகு பாராட்டி மகிழும் இராஜேஸ்வரி சண்முகம்!

எந்ததாழு முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே இந்தச் ‘சண்முக’ப்பிரியாவைச் சந்திக்க முடிந்தது. அன்றைய இராஜேஸ்வரிதான் இன்றும்! குரவின் கெம்பீரமோ, நெஞ்சை நிமிர்த்திய நடையோ இல்லாது வாளொலிக் கட்டடத்திற்காலையை அன்று எப்படித் தனது முந்தானைச் சேலவையைக் கையில் ஏந்திய படி நடப்பாரோ இன்றும் அப்படியே நிலம் நோக்கிய நடையில் வருகிறார். அடக்கமான மென்சிரிப்பு. முன்னரும் தெரிந்தவரைவரையும் பார்த்தால் பெரிதாகக் கடமைப்பதில்லை. இரண்டொரு வார்த்தைகளோடு நகர்ந்து

விடுவார். இலங்கை வாணோலி சம்பந்தப் பட்ட எந்தவொரு விடயத்தையும் பேச மாட்டார்!

ஒலிப்பதிவாக இருந்தாலும், நேரடி ஒலிபரப்பாக இருந்தாலும், அக்காலத்தில் முன் கூட்டியே விண்ணப்பித்து கலை யகங்களை ஒழுங்கு செய்ய வேண்டும். இதற்கான விண்ணப்பப் படிவங்களும் இருந்தன. இதை நிரப்பித் தயாரிப்பாளர்கள் கையொப்பமிட்டு Traffic என்ற கிளைக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இக்கிளையே கலையகங்களைப் பசிகும். தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழி வாரிச் சேவைகள் கலையகங்களைப் பெறுவதற்குக் கடும் போட்டி! இப்படியான நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் கலையகங்களைப் பெற்றுவிட்ட பின்னரும் தயாரிப்பாளர்களுக்குச் சில எதிர்பாராத சிக்கல்கள் ஏற்படுவதுண்டு! நோயின் காரணத்தாலோ அல்லது எதிர்பாராத நிகழ்வுகளால் நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பற்றும் கலைஞர்கள் வராமையை அறவித்து விடுவார்கள். தனிநபர் சம்பந்தப்பட்ட பேச்சு நிகழ்ச்சியென்றால் இசைத் தட்டுக்களை ஒலிபரப்பிச் சமாளித்து விடலாம். இசைக் கச்சேரி களுக்கும் அப்படிச் செய்து விடலாம். நாடகம், சித்திரம் போன்ற பல கலைஞர்கள் சம்பந்தப்படும் நிகழ்ச்சி யென்றால் தயாரிப்பாளர்களுக்கு உதறவு எடுத்துவிடும். இத்தகைய நெருக்கடி சானாவுக்கு ஏற்பட்டால் தானே அரங்கத்திற்கு வந்துவிடுவார். மற்றைய தயாரிப்பாளர்கள் கையொப்ப பிசைவார்கள்!

இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் இருந்து தயாரிப்பாளர்களை பல தடவைகள் இராஜேஸ்வரி சண்முகம் மீட்டெடுத்து, ‘குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிக்குப் பதிலாக’ என்ற சொற்றொடரை வாணோலியில் ஒலிக்க வைக்காது காப்பாற்றி இருக்கிறார்.

இவர் மாதர் பகுதியில், உரைச் சித்திரத்தில், நாடகத்தில் பங்குபற்ற வந்திருப்பார். பிரச்சினைக்குள்ளான தயாரிப்பாளர்கள் தனது கவ்டத்தை வெளிப்படுத்தினால் தனது நிகழ்ச்சியை முடித்துக் கொண்டு வருவதாகச் சம்மதிப் பார். நிகழ்ச்சி முடிந்து திரும்பிக் கொண்டு இருப்பாராகில் மீண்டும் கலையகத்திற்குச் செல்வார். ஒத்திகை என்ற பேச்சுக்கே இடமிருக்காது. துறை போன கலைஞர்களவா! எதையும் கச்சித மாகச் செய்யக் கூடியவர். அன்றைய தயாரிப்பாளர்கள் அத்தனை பேரும் இத்தகைய நம்பிக்கையை இராஜேஸ்வரி சண்முகத்தில் வைத்திருந்தனர். இன்றைய இளம் கலைஞர்கள் ‘அன்பளிப்பு’ப் பணத்தை நினைவு கூர்ந்து இந்த அர்ப்பணிப்பைக் கொச்சைப்படுத்தலாம்! அதை உடனடியாகப் பெற்று விடவும் முடியாது. அதற்காக இவர் தமிழ்ச் சேவைப் பணிமனைக்கும் அலைவதில்லை!

இந்த வகையில் சி.சண்முகம் குடும்பத்தின் வாணோலிப் பங்களிப்பு உயர்ந்த பெறுமானத்தை உடையதாக இருந்தது.

ஹம்சா குள்ளாமான தோற்றும் கொண்டவன். அவனுடைய வகுப்பிலே அவன் தான் வயதால் மூத்தவன். அதனால்தான் அவனை மொனிட்டர் வேலையில் வகுப்பின் மாஸ்ரர் வல்லிபுரத்தார் நியமித்துமிருக்கலாம். தேர்தல் நடாத்தி மொனிட்டர் நியமிப்பதில் அக்கறைப்பட்டவர்கள். கணுக்காலிலிருந்து தொடை வரை கறுப்பு மயிர்க்கற்றை தெரிந்திடும்படி நீல் அரைக்காற் கட்டை, வெளிர் நிற அரைக்கை மடித்த சேட்டுடன் அவனை ஏழேழுக்காலுக்கும் முன் தினாந்தோறும் காணலாம். கழுட்டபிடிடிய தரிப்பில் இறங்கிக் கொள்வான். மேடை இல்லாமல் நிலத்தோடு ஓட்டிய தரிப்பிடமேயானாலும் அவனால் வெகு சாதுரியமாக இறங்கிட முடியும்.

இரண்டு பெட்டிகள் மாத்திரமே பொருத்திப் புகை கக்கியபடி நாவலப்பிடிடி ரயில். இடைத் தரிப்பிடங்களிலே தொற்றுகிற பயணிகளுக்குக் கடைசிப் பெட்டியின்

ரயில் கார்ட் ரிக்கற்று கொடுக் கிறது துண்டு. மத்தியான சாப்பாட்டுக்கு ஹம்சா வீடு திரும்பியும் விடுவான். அதற்கும் இப்போது ரயில். புத்தகக் கட்டுகள், கொம்பாஸ் பெட்டிகள் எப்போதும் அவன் கைகளில்.

குமாஸ்தாவின் மனம்

- சி. குத்தந்திரராஜா

களில் இருந்தபடியே அவன் ஸோலஜி நோட்டை உச்சாடனம் செய்வதுமுண்டு. அமீபாவையும் ஷைட்ராவையும் மிக ரசித்தபடி பெண்ணிலால் கீறி மகிழ்வதுமுண்டு. ரயிலின் ஆட்டத்துக்கேற்றபடி அமீபாவின் புறத்தோற்றும் நொருங்குண்டு போகிறதுமுண்டு.

வல்லிபுரம் மாஸ்ரர்தான் அவனுக்கு கிளாக்கர் புத்தியை ஊட்டியதில் முன்நிலை எடுத்தவர். அதனால் அவன் வாப்பாவிடம் கொனா டிக்கா எஸ்டேட்டில் கிளாக்கர் வேலைக்கு இப்போதே புக்கிங் செய்து வைக்கக் கொல்லி மன்றாடினான். தேவசபையில் முழுந்தாளிட்டு மன்றாடுவத போல் ஹம்சா நடந்தும் காட்டினான்.

தேர்வு நாட்களில் திருத்திய வினாத் தாள்களில் புள்ளிகள் இடப் பட்ட பின்னால் ஹம்சாவின் வேலை அவற்றுக்குரிய மாணவர் தவணை அறிக்கைகளில் இட்டு நிரப்புவதே. சளைக்காமல் செய்வான். வகுப்பின் மாணவர்களுக்கெல்லாம் அவன் கொம்பு முளைத்த குமாஸ்தாவாகத் தெரிந்தான். மாணவர் வருகை விடுப்பு இடாப்பு பதிவெல்லாம் அவன் மூலமே. பெளத்க் ரசாயனங்க் கூடக் குடுவை களின் மத்தியில் மூழ்கிப் போயிருப்பான். அன்றாடப் படிப்புடன் பதிவு வேலைக்கு சம்பளமில்லா உத்தியோக யோகம் நன்கு அடித்திருந்தது.

லுஹர் நடக்கிற வேளைகளில் ஒரு நேரத் தொழிற்பாட்டில் மூடப்படும் கல்லூரியாக இயங்கி வந்த காரணத் தால் மாலை வேளைகளில் மகாவளி பாயும் இலவத்துறை ஆற்றுப்படுக்கையில் கிரிக்கெற் விளையாட எல்லோ ருக்கும் நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இதற்கெல்லாம் ஹம்சா வாய்யினான். நகரப்புறத்து மாணவர்களுக்கே திரையரங்கு கஞம் நூலகமும் பெரும் பின்னேரப் பொழுதுபோக்குக்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தி வைத்திருந்தன. ஹம்சாவின் இருப்பிடம் அந்த வாய்ப்பை நறுக்கி எடுத்து படிப்பிலே மாத்திரம் மூழ்கடிக்கப் பண்ணியது. பளிப்படலம் தூரத்தில் தெரிவர்கள் தெரிப்படாமல் மூடியிருக்கிற போதிலும் ஹம்சாவின் வருகை நிற்காது.

ஹாஜியார் தருகிற கடனில் ரவுணுக்குள்ளே வீடு வாங்கிடும் ஆசை உம்மாவுக்கு இருப்பதை ஹம்சா அறிவான். வாப்பாவின் வருவாய் அப்படிப் பிரமாதமானதுமல்ல. தேயிலைப் பெட்டிகள் சேகரித்து விற்கிற வேலை. அவருக்கு ஹம்சா குமாஸ்தாவாகி விட்டாலே வாழ்க்கையின் வெற்றிக் கம்பம் எட்டிப் பிடி பட்டதுக்கு ஒப்பாகும்.

கழுத்தை இறுக்கும் வர்ண வர்ண கைகள் வல்லிபுரம் மாஸ்ரரின் ஆளுமைக்கு மெருகேற்றும். கிட்டத் தட்ட அவனை ஒரு ஏவலாளி போன்றே மேற்பார்வையிடுவார். ஹம்சாவின் மாணவப் பருவம் கழிவதில் அவருக்கு அளாதியான அக்கறையுமண்டு. தழித்த பிரேமிட்ட கண்ணாடியும், கோரமான முகவெட்டும் கொண்டவன் என்பதாலோ வயதில் குறைந்த அதே வகுப் பினர் அவனோடு பழகுவதையும் தவிர்த்துக் கொண்டார்கள்.

“புட்டு விழுங்கி, ரெக்னிக்கலர்” என்றெல்லாம் மகுட மாஸ்ரருக்குப் பட்டப் பெயர் குட்டி விட்டிருந்தான். தொண்டைக் குழியில் புட்டு விழுங்கிய படி சொல்லிக் கொடுக்கிற காரணத் தால் அப்படியும் அவனுக்குத் தோன்றி யிருக்கலாம். அங்கே பலருக்கும்

பலவித இடுகுறிப் பெயர்களே குடப் பட்டிருக்கும்.

ஹம்சா எவரையும் முஸ்லீம் ஆக்குவதில் சர்வ வல்லமை காட்டி னான். ரஸாக் என்றே ராஜாவையும் பதிவு ஏட்டில் அரபுமொழி துலங்கச் செதுக்கியும் வைத்தான். யாருமே முறைப்பாடு இட்டுக் கட்டாததால் அவன் காட்டில் மழையாக இஷ்டப்பட்டு இடாப்புத் தயாரிப்பதில் முனைந்தான்.

இளகிக் கொண்ட மனம் ஹம்சா வில் இப்படித்தான் நடந்தேறியது.

வகுப்பு மாறும் தேர்வில் வீகுல வத்தை கமகே சித்தி எய்திடாமல் தத் தளித்தான். கமகே கண்ணங்கரேல் உருவத்தான். நாளும் கிழமையும் வீகுலவத்தை வயல் காட்டில் சேறும் சக்தியும் புரண்டிட உழன்றும் படித் தவன். தழித்த திரண்ட தோள். மன் வெட்டி பிடித்து மரத்துப்போன உள்ளங்கை. அவன் சித்தி எய்திடாமல் வதக்கி வறுத்த முப்பத்தாறு புள்ளி வினாத் தாளின் விடைத்தாளை ஹம்சா அறுபத்துமூன்று என்றே மாற்றிப் பதிந்தான்.

வல்லிபுரம் மாஸ்ரர் வைத்தது வெறும் கையெழுத்து மாத்திரமே. கமகேயின் தலையெழுத்து நன்றாகிட ஹம்சா விசையாகிக் கொண்டான். தான் பாரத்த வேலைக்கும் பரிகாரம் தேடிக் கொண்டான்.

Happy Photo

EXCELLENT
PHOTOGRAPHERS
MODERN COMPUTERIZED
PHOTOGRAPHY
FOR WEDDING PORTRAITS

& CHILD SITTINGS

300, Modera Street,
Colombo - 15.
Tel: 2526345

நாவாந்துறைக்கு 'நாவாய்த்துறை' என இன்னுமொரு பெயருமின்டு. தென்னிந் தியாவிலிருந்து அரிசி மற்றும் பொருட்களை யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொண்டு வரும் அக்காலத்துப் பெரிய வள்ளங்கள் (தோணி) இப்பகுதியில் தான் வந்து தரிப்பதுண்டாம். இதனால் இவ்விடத்தை நாவாய்த்துறை எனவும் சொல்வதுண்டு. 'நாவாய்' என்பதன் பொருள் வள்ளம் அல்லது தோணி. எனவே 'நாவாய்த்துறை' நாவாந்துறையாக மருவி இருக்கலாம்!

யாழ் மா நகரின் மேற்குப் பகுதியில் இக்கிராமமுண்டு. முற்று முழுதான கத்தோலிக்கக் கிராமம். பரிசுத் பரலோக அன்னை தேவாலயம், புனித நீக்கிலஸ் தேவாலயம் என இரு வழிபாட்டுத் தலங்கள் இருக்கின்றன.

மிகப் பழைய வாய்ந்த சந்தை ஒன்றுண்டு. அந்தக் காலத்தில் இதை 'ராத்தல்' என அழைத்தனர். இப்பெயர் எப்படி வந்ததென்பது இன்னும் விளக்கப் படவில்லை! ஆனால் இன்றும் முத்தவர்கள் 'ராத்தல்' எனத்தான் சொல்கின்றனர். இக்கிராமத்தை ஏனைய பகுதியினரை நிமிர்ந்து பார்க்க வைத்தவர் அமரர் கலைக்கவி நீ. எஸ்தாக்கி. இவர் தான் பிறந்த இந்த மண்ணிற்காக தன்னை அர்ப்பணித்து வாழ்ந்தவர்.

இவரது தொண்டு சமூக விழுமியங்களைத் துலங்கக் கூடிய வகையில் திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தப் பட்டதென்னலாம். ஒரு சமூகத்தின் கண்களாக விளங்கக் கூடிய சமயம், கல்வி, கலை, விளையாட்டு ஆகிய கூறுகளில் நீ.எஸ்தாக்கி தனது பணிகளை விரித்து நாவாந்துறையை நாடறிய வைத்தார்.

ஆன்மீகத் துறையில் மக்களின் கவனத்தைத் திருப்பினால், ஒரு செழுமையான சமூகத்தைத் தோற்றுவிக்க முடியுமென்பது இவரது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாக இருந்தது. "கோவிலில்லா ஊரில் குடியிருக்கக் கூடாது" என்ற அனுபவச் சித்தாந்தத் திற்கு முன்னுரிமை கொடுத்து, தனது கிராமத்தில் கோவிலைஞ்சை அமைக்க, முன்னேற்ற நோக்கம் கொண்ட தனது சக இளைஞர்களோடு இணைந்து பாடு பட்டார். இவ்வகையாக, 1940ஆம் ஆண்டு கொட்டில் வடிவில் அமைக்கப் பட்டு இப்பொழுது பாரிய வழி பாட்டுத்

த ல ம ா க
உ ரு வ ா கி
இ ரு ப்ப து
தான் புனித
பரலோக
அ ஸ் ன எ¹
தேவாலயம்.

அன்றும் இன்றும்

நாவாந்துறை சௌகர்யங்கள்

- செல்லக்கண்ணு -

தனது கிராம மக்கள் மத்தியில், கத்தோலிக்க மதத்தைப் பிரசராப்படுத்தும் நோக்கோடு, கத்தோலிக்க புனிதர்களின் சரிதங்களை மக்கள் அறிதல் செய்யும் பொருட்டு, அவைகளைக் கூத்து, நாடக வடிவங்களைப் புகுத்தி மேடையேற்றி னார். இதன் மூலமாக இப்பிரிவு மக்கள் கத்தோலிக்க மதத்தை இலகுவில் அறிதல் செய்வது இலகுவாக இருந்தது.

இவரோரு ஆசிரியர். அதிபர் பதவி வரைக்கும் உயர்ச்சி கண்டவர். மன்னார், நெடுந்தீவு, அஞ்சணந்தாழ்வு, நாவாந்துறை ஆகிய இடங்களில் தனது ஆசிரியப் பணியை நிறைவரவும் அவ்வப்பகுதி மக்கள் மகிழ்வறவும் செய்தவர்.

நாவாந்துறை ரோ.க.த.க., பாடசாலையில் 1964ஆம் ஆண்டில் எட்டாம் வகுப்பு வரைதான் கற்கக் கூடியதாக இருந்தது. எஸ்தாக்கி அதிபராக வந்ததும் தனது தடங்கலற்ற முயற்சிகளால் பதி னோராம் வகுப்பு வரை மாணவர் கற்கக் கூடிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தார். புதுப்பொலிவான கட்டிட அமைப்பும் சுவற்றியது.

தனது சிறப்பான அனுகுழுறைகள் மூலமாக ஏனைய ஆசிரியர்களின் உதவி களையும் பெற்றுச் சிறந்த பெறுபேறு களைத் தனது பாடசாலை பெறக்கூடிய வகையில் மாணவர்களை ஊக்கப் படுத்தினார். இதனால், நாவாந்துறை மாணவர்கள் கற்பதற்குப் பெரிய பாடசாலைகளைத் தேடித்திரிய வேண்டிய அவைக்கள் அருகின் அக்கிராமத்தின் ஏழை, பாட்டாளி மக்களின் பிள்ளைகள் மேலதிகச் செலவிட்டு, தனிப்பட்ட

ஆசிரியர்களை ஒழுங்கு செய்து படிக்க (Tuition) முடியாதென்பதை உள்வாங்கி, தனது பாடசாலையிலேயே விசேட மேலதிக வகுப்புகளை ஒழுங்கு செய்து ஏழை பாழைகளுக்கும் கல்வித் தாளத்தைச் செய்தார். இச்செழுமையான பணி மூலம் இரவு நேரங்களில் 'பெற நோமக்ஸ்' வெளிச்சத்தில் வசதியற்ற மாணவர்கள் கற்றுக் கல்வி விருத்தியைப் பெற்றனர்.

கல்வி, சமயம் என்ற விடயங்களில் கலைக்கவி திறந்த மனத்தவர். ஓர வஞ்சனையற்றவர்! இவர் யாழ்ப்பாணம் அஞ்சணந்தாழ்வுப் பாடசாலையில் ஆசிரியப் பணியை நிறைவரவும் அவ்வப்பகுதி மக்கள் மகிழ்வறவும் செய்தவர். 2005

ஆசிரியத் தொழில்சார் பிரச்சினை களுக்கும் முகம் கொடுத்தவராக, வடபகுதி ஆசிரியர் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்து ஆசிரியத்துறை சிறக்கப் பணி செய்தார்.

இவரது சமய, சமூகத் தொண்டுகள் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் தலைமை யக்கதையும் சென்றவைந்தது. இதன் மூலமாக எவருக்கும் கிடைக்காத மிக அரிய பேறு நீ. எஸ்தாக்கிக்கிக் கிடைத்தது. 1962இல் பரிசுத் தபாப்பரசர் ஆம் சின்னப்பர் இவரைப் பாராட்டிச் சான்

றிதழ் வழங்கினார். இது இவர் தான் பிறந்த மண்ணிற்குச் செய்து மாபெரும் தொண்டனைவாம்!

இவரொரு சமூகமாகவே தன்னை அடையாளப்படுத்தி வாழ்ந்தார். தூய வெள்ளை வேட்டி, நஷ்னல், எந்தோழும் புன்னைகை இதுதான் நீ.எஸ்தாக்கி!

இவர் 1936இல் சென் மேரிஸ் ஜக்கிய வாலிபர் சங்கத்தினை அமைத்த முன்னோடி. சென் மேரிஸ் விளையாட்டுக் கழகம், சென் மேரிஸ் முத்தமிழ் மன்றம் ஆகியவற்றின் தலைவராக இருந்து அவைகளை நெறிப்படுத்திப் பல சாதனங்களைக் காண வைத்தவர்.

இவரது வழி காட்டவில் சென் மேரிஸ் உதைப்பந்தாட்டக் கழகம் வரலாறு காணாத வெற்றிகளைப் பெற்றது. யாழ் மாவட்ட உதைப்பந்தாட்டச் சங்கத் தலைவராகவும் இருந்து, யாழ் குடாவுக்குள் முடங்கிக் கிடந்த உதைப்பந்தாட்டத் தைப் பரம்பல் செய்தார். தென்னிந்தியாவிலிருந்து உதைப்பந்தாட்டக் கழகத்தை அழைத்து எமது விளையாட்டு வீரர்களின் வல்லமைகளை அறிய வைத்தார்.

இவரது கலைமுகம் மிகவும் பிரகாசமானது. நாட்டுக் கூத்துச் சக்கரவர்த்தி எனக் கூத்துக் கலையில் துறை போனவர் களில் விதந்து கூறப்படும் பூந்தான் ஜோசேப் தனது நாட்டுக் கூத்துக் கலை வாழ்விற்கு ஊக்கமும், உற்சாகமும் அறிவுரையும் வழங்கிய பெருந்தகை ஆசிரியர் நீ.எஸ்தாக்கி என்கிறார். இத் தகைய வகையில் கூத்துக் கலைஞர் களையே நீ.எஸ்தாக்கி ஆசிரியரின் என்ற பட்டத்தை வழங்கியது.

கூத்துக்கலை மான்மியம் கிறங்க வைத்துப் பொன் முடியை எந்தியது.

பல நாடகங்களை எழுதிப் பாடசாலை மாணவர்களாலும், நாவாந்துறை நாடகக் கலைஞர்களாலும் ஆற்றுகை செய்ய வைத்தார். நெறியாள்கையைத் தானே முன் நின்று செய்தார். நாவாந்துறை நாட்டுக் கூத்து மரபை இன்றும் கூடத் தக்க வைத்த பெருமை இந்த மண்ணின் மைந்தன் எஸ்தாக்கியைத்தான் சாரும்.

அரங்கை ஒரு புதிய பரிமாணத்திற்கு உட்படுத்தி, நாட்டுக் கூத்தை தூங்கி வழிந்து கொண்டு பார்க்கும் ஒரு ஆற்றுகையாக அல்லாமல் அடுத்தது என்னவாக இருக்குமென்ற ஆவலைத் தூண்டும் வகையில் நவீனப்படுத்தியவர் இவர். இதன் மூலமாக பஞ்சப்பட்ட மக்களின் பாரம்பரிய கலையாக இருந்து வந்த கூத்து புது வளப்பைக் கண்டது.

வேதசாட்சிகளான ஞானசவுந்தரி, செபஸ்தியார், அந்தோனியார், தொம்மை அப்பர், அலசு ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக் களும், 3 மணித்தியால் நாடகங்களான - வன்னியன், பொறையின் நிறை, கண்டியரசன், ஒரு மனித்தியால் நாடகங்களான அன்புள்ள அப்பா, நீதியின் நேர்மை, எல்லாளன், வெனில் வணிகன் சோக்கிரட்டிஸ். இவைகள் அனைத்தும் எஸ்தாக்கியாரின் சொந்த உழைப்பில் எழுதி நெறிப்படுத்தப்பட்டு மக்களுக்கு ஆற்றுகை செய்யப்பட்டவையாகும். பாரம்பரியக் கலையான கூத்துக்கு இவர் ஆற்றிய பணியைக் கொரவித்து தினகரன் இவருக்கு ‘அண்ணாவியார்’ என்ற பட்டத்தை வழங்கியது.

வாழும் போதே வாழ்த்த வேண்டுமென்ற உயர் நோக்கோடு சென் மேரிஸ் சனசமூக நிலையம் 1962ஆம் ஆண்டில் நீ.எஸ்தாக்கி அவர்களுக்குப் பெரு விழா வெடுத்தது. இவ்விழாவிற்கு அழைக்கப் பட்ட கலையரக சொர்ணவிங்கம் அண்ணாவியார் நீ.எஸ்தாக்கிக்கு ‘கலைக்கவி’ என்ற பட்டத்தைச் சூட்டினார்.

இந்தக் கலை மேதையைக் குட்டுவுள்ளிளக்காக்கி விட்டது யாழ்ப்பாணத்துக் கழகம் செய்த பெருந்தவறு! இருந்தாலும், எஸ்தாக்கியின் இரத்தத்தின் இரத்தங்கள் - அதாவது புலம்பெயர்ந்த நாவாந்துறை இளைஞர் தமது ஊரையும், தம்மையும் வளப்படுத்தியவருக்குச் சாகாவரம் கொடுத்து விட்டனர். ஆம்! ‘சாகாவரம்’ என்றொரு சிறு நூல் வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இது ஈழத்துக் கூத்துக் கலைஞர்களை விழிப்படைய வைக்கு மொன்றாம். அத்தோடு கலைக்கவி நீ.எஸ்தாக்கியின் அரங்காற்றுகை வல்லமைகளையும் இளைய சந்ததி அறிதல் செய்ய உந்து சக்தியாக எதிர்காலத்தில் பயன்படும்.

நாவாந்துறையைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது இன்னொருவரது தாக்கமும் பனுவாகித் தலையை நெரிக்கும். இலக்கிய உலகு இந்த இளம் இலக்கிய வாதியை இன்னும் மறந்திருக்காது. ஈழத்து இதழியல் துறைக்கு ‘சமர்’ தந்தவர். இதுவரையில் ஊகித்திருப்பீர்கள். மல்லிகையின் அட்டை நாயகராகும் கெளரவத்தைப் பெற்றவர். ஆம்! அவர்கான் அமரர் டானியல் அன்றனி. இலக்கிய வேள்வியில் பலதைச் செய்திருப்பார். நாவாந்துறைக்கென ஒரு தனியான இலக்கிய ஆளுமையைத் தரக்கூடியவர் மறைந்து விட்டார்!

ஒரு பொவிஸ் உத்தியோகத்தர் இவ்வூரில் இருந்தார். இவரைச் சொலமென்னப்பர். பொவிஸ் வாத்தியக் குழுவில் இவர் இருந்தவரெனச் சொல்லப்பட்டது. பொவிஸ் அணி வகுப்பில் குழல் போன்ற ஒரு இசைக் கருவியை இவர் இசைப்பதுண்டாம்.

அக்காலத்தில் வில்லூன்றிப் பிள்ளையார் கோயில் விதியால் குழந்தைகளைத் தோவில் படுக்க வைத்தபடி தாய்மார்கள் போவார்கள். ‘எங்கே’ எனக்கேட்டால் ‘தேறு கயிறு போட்’ நாவந்துறைக்கு என்பர். குழந்தைகளுக்கு வயிற்றோட்ட நோய் வந்தால் அல்லது அவர்கள் மெலிந்தால் இந்த தேறு கயிற்றைக் கட்டுவார்கள். கழுத்தின் ஒரு பகுதியையும், கமக்கட்டையும் சுற்றி இந்தத் தேறு கயிறு கட்டப்படும். இதைக் கட்டிவிட்டால் தமது குழந்தைகளுக்கு வயிற்றோட்டம் நின்று விடும். உடம்பு பருக்கும் என்பது அன்றைய சில அன்னையர்களுது நம்பிக்கை. மந்திரத்தை உச்சரித்து இந்தத் தேறு கயிறு கட்டுபவர்கள் நாவந்துறையில் இருந்தனர். இவர்களுள் மிகவும் பிரசித்தமானவர் சுவாம்பிள்ளை என்பவர். சின்னத்தமிழி, சண்முகசாமி என்பவர்களும் இத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

இந்த வகையில் நாவாந்துறை மண்ணில் ஆல், வேல் போன்ற நல்ல விருட்சங்கள் சடைத்திருந்தன. யாழ்ப்பாண மாநகர வரலாற்றில் நாவாந்துறை ஒர் ஒளி தரும் தாரகை என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

கனகசெந்தி கதா விருது

2004 - 2005

இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் நிலைவாக 'கனக செந்திநாதன் கதா விருது' வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. கடந்த ஆண்டு இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பெருவிழாவின் போது தெரிவு செய்யப்பட்ட நான்கு சிறுகதைகளுக்குக் கனகசெந்தி கதா விருது வழங்கப்பட்டது. ஈழத்தின் மூத்த சிறுகதையாளரும், விமர்சகருமான இரசிகமணியின் பெயரால் தெரிவு செய்யப்பட்டு வரும் இச்சிறுகதைகள் ஈழத்தின் சிறுகதை இலக்கியத்திற்குப் பெறுமை சேர்ப்பனவாக அமைகின்றன. இவ்விருதுக்கான நிதி நன்கொடையை ஈழத்தின் இன்னொரு மூத்த எழுத்தாளரான ந.அனந்ததேவன் (கண்டா) வழங்கி வருகின்றார். இந்தத் தடவை அழு சிறுகதைகள் கதா விருதுக்காக தெரிவாகி யுள்ளன.

கனகசெந்தி விருது பெறும் சிறுகதைகள் வருமாறு :

1. முள்ளை முள்ளால் - ஜூனைதா வெறிப் தினகரன் வாரமலர் - 03.10.2004
2. மயாவதியின் கனவு - செம்பியன் செல்வன் நமது ஈழநாடு - 01.10.2004
3. மீள்தல் - சாந்தன் நமது ஈழநாடு - 01.10.2004
4. ஜென்மம் - நீர்வைப் பொன்னையன் தினக்குரல் - 20.12.2004
5. நாடும் நம் மக்களும் - குந்தவை மல்லிகை - 40வது ஆண்டுமலர் - ஜூனவரி 2005
6. பொழுது - சட்டநாதன் மல்லிகை - 40வது ஆண்டுமலர் - ஜூனவரி 2005

உண்மைக்குப் பூஜம்பானது!

- செ. சுதார்சன்

மல்லிகை ஆசிரியருக்கு வணக்கம்! மார்ச் 2005 இதழ் கிடைத்தது. நன்றி. அவ்விதமில் வவுனியாவிலிருந்து ச.குகநேசன் என்பவர் எழுதியது போல எழுதிய கடிதத்தைப் படித்தேன். அதில் தவறான கருத்து ஒன்றும் சுட்டிக்காட்டப் பட்டுள்ளது. மல்லிகை வாசகர்களின் நன்மை கருதி அந்தத் தவறைச் கட்டிக் காட்டி உண்மையை அவர்களுக்குத் தெரிவிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். முழுமையாகப் பிரசரிப்பிர்கள் என்ற நம்பிக்கை உண்டு.

ஸ்ரீமான் குகநேசன் “செ.சுதார்சன், ஸ்ரீ.பிரசாந்தன் போன்றவர்கள் புதுவையின் கவிதைகள், தொகுப்பில் இடம்பெறாதது குறித்துச் சர்ச்சையைக் கிளப்புகிறார்கள்” என்ற கருத்துப்பட எழுதியிருந்ததைப் படித்தேன். சிரிப்புத்தான் வந்தது. புதுவையின் கவிதைகள், தொகுப்பில் இடம்பெறாதது குறித்து இதுவரை நான் எந்த சர்ச்சையையும் கிளப்பவில்லை. அப்படியிருக்க எனது பெயரையும் சேர்த்து எழுதியிருப்பது ஆச்சரியமாக உள்ளது. இது ஒரு அப்பட்டமான பொய்யும் ஆகும்.

நான் சஞ்சிகை (ஒக்டோபர் 2004) இல் ‘சமகாலக் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்’ என்ற தலைப்பில் நான் ‘தொகுத்து’ வழங்கிய ஒரு விடயத்தைக் கொண்டே ஸ்ரீமான் குகநேசன் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும். ஸ்ரீமானின் இந்த முடிவு அவரது வாசிப்பையே கேள்விக்குறிக்கு உள்ளாக்குகிறது.

என்றும் எனது மதிப்பிற்குரிய அ.யேசுராசா அவர்களின் தெரிதல் (வெளியீடு - 5) என்ற பத்திரிகையில் பசிர்வு என்ற பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மகேஷ் என்பவர் கேட்ட கேள்வி ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு, அப்பகுதியின் ஆசிரியர் வேல் என்பவர் எழுதிய பதிலையும் குறிப்பிட்டு, இக்கேள்வி, பதில் தொடர்பாக ஜபார்

அவர்களின் கருத்தையும் குறிப்பிட்டு ‘தொகுத்து’ வழங்கும் வேலையையே நான் செய்தேன். அதில் எனது கருத்துகள் எதனையும் பதிவு செய்யவில்லை. தொகுத்து வழங்கும் வேலை யொன்றையே நான் செய்துள்ளேன்.

தெரிதவில் குறிப்பிட்ட கேள்வி, பதில் வந்த காலத்தில் ஈழத்து இலக்கிய நண்பரிடையே பலத்த கருத்து மோதல்கள் நிகழ்ந்ததை நான் நன்கு அவதானித்துள்ளேன். எனவே சமகாலத்தில் ஏற்பட்ட அக்கருத்துத் தொடர்பாக ‘சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்’ என்ற பகுதி யில் அது பற்றிய கருத்துக்களைப் பதிவு செய்ய விரும்பினேன். அக்காலத்தில் இதனைப் பதிவு செய்வது அவசியமான தாகவும் விளங்கியது. தெரிதவில் வெளியாகிய ‘பகிர்வு’ பகுதி ஒரு அதிரவை ஏற்படுத்தியது என்பதை மறுக்கவியலாது. அதற்காகவே யேசுராசாவுக்கு நன்றி கூறலாம்.

தெரிதவில் வெளியாகிய அக்கேள்வி, பதில் தொடர்பாக தீவிர வாசகர்; படைப்பாளி; சமயம்; மரபு என்ற அடிப்படை வாதங்களை விட்டு அறிவியல் ரீதியாகச் சிந்திக்கக் கூடியவர்; நவீன இலக்கிய உலகில் தொடர்ச்சியாக இயங்கி வருபவர்; குறிப்பிட்ட தொகுப்புக்களின் தொகுப்பாசிரியர்களுடனும், தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளின் சொந்தக் காரருடனும் நெருங்கிப் பழகி வருபவர்; ஏனைய இலக்கியவாதிகளுடனும் நீண்ட கால உறவைப் பேணி வருபவர் என்ற தகைமைகள் வாய்க்கப் பெற்ற, அரசியல் சமூக வரலாற்றைச் சரியாகப் புரிந்து

கொண்ட ஒருவரைத் தெரிவு செய்து அவரிடம் கருத்தினைக் கேட்டுப் பிரசுரிப்பதாக முடிவு செய்தேன்.

அந்த வகையில் என்னுடையதும், என்னுடைய நண்பர்கள் சிலரும் அபிப்பிராயத்தின் பேரில் ஜபாரைத் தெரிவு செய்தேன். அவரிடம் 23.09.2004 காலை சென்று தெரிதவில் வந்த குறிப்பிட்ட கேள்வி பதில் தொடர்பான அவரின் கருத்தினைக் கேட்டேன். அதற்கு அவர் கூறிய பதிலை அப்படியே பதிவு செய்து ஞானத்தில் எனது பகுதியில் தெரிதவில் வந்த கேள்வி பதிலோடு சேர்த்துத் தொகுத்து வாசகருக்கு வழங்கினேன். அதில் நான் எனது கருத்துக்களைப் பதிவு செய்யவில்லை. மகேஷ் கேட்ட கேள்வி, வேல் கூறிய பதில், இவை தொடர்பாக ஜபார் முன்வைத்த கருத்து, இவற்றையே பதிவு செய்து தொகுத்து வழங்கினேன். தொகுத்து வழங்கியது மட்டுமே எனது வேலை. அவற்றைப் பிரசுரித்த ஞானம் ஆசிரியருக்கு எனது நன்றிகள்.

ஞானத்தில் நான் தொகுத்து வழங்கியதை, நான் சர்ச்சையான கருத்தை முன் வைத்ததாகக் கூறிய ஸ்ரீமான் குகநேசனுக்கு எனது ஆழந்த அனுதாபங்கள். அவர் வாசிப்பில் கொண்டிருக்கும் சிரத்தைக்காக அவர் மீது பரிதாபப்படுகிறேன். புதுவையின் கவிதைகள், தொகுப்புகளில் இடம்பெறாதது குறித்து நான் இது வரையும் எனது கருத்துக்கள் எதனையும் எங்கும் எழுதவில்லை என்பதுதான் உண்மை.

‘தொகுப்பு முயற்சிகள் தொடர்பான சர்ச்சைகள்’ என்ற தலைப்பில் நான் ஒரு கட்டுரை எழுத ஆரம்பித்துள்ளேன். அக்கட்டுரை விரைவில் பிரசுரமாகும். அப்போது எனது கருத்துக்களை ஸ்ரீமான் குகநேசன் அறிந்து கொள்ள முடியும். அக்கட்டுரையில் சர்ச்சை கிளப்பியவர் களின் கருத்துக்கள் மீதும் சில விளாக்களைக் கேட்க உள்ளேன்.

புதுவையின் கவிதைகள் தொகுக்கப்படாதது தொடர்பாகப் பிரசாந்தன் முன் வைத்த கருத்துக்களை விட ஜபார் முன் வைத்த கருத்து அதிக முக்கியமானது. விமர்சனப் பாங்குடன் கூடிய ஜபாரின் கருத்தினை நான் பெரிதும் மதிக்கிறேன். அதில் உடன்பாடில்லாத அம்சங்கள் சில எனக்கு உள்ளன எனினும், ஒரு ஆழந்த, தெளிந்த, அறிவியல் ரீதியில் முன்வைத்த கருத்து என்ற வகையில் ஜபாரின் கருத்தினை நான் பெரிதும் வரவேற்கிறேன். ஸ்ரீ.பிரசாந்தனின் கருத்து ஜபாரின் கருத்துக்குக் கட்டப்பட்ட அலங்காரமாகவே அமைந்துள்ளது. அதில் பல கவிதைகளை முழுமையாகத் (சில ஜபார் குறிப்பிட்டவை என்றாலும்) தந்தமையால் வாசகருக்குக் கவிதைச் கவையை வழங்கும் பயன் மிகக் வேலையொன்றை மட்டுமே செய்துள்ளார் என்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

ஜபார், தொகுப்பாசிரியர்களின் கருத்து நிலை; அரசியல் கவிதைகள் என்ற ரீதியில் தொகுப்பின் கருத்து நிலை; தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் எழுதப்பட்ட காலத்துக் கருத்து நிலை; அவை வெவ்வேறு இதழ்களில் பிரசுரமாக வரலாற்றைச் சரியாகப் புரிந்து வைத்துக்கொள்ள முன்வைத்துக்களைப்படித்து கொடுக்கி வெளிப்படுத்தி கருத்துக்கள் என்ற வகையில் அவை முக்கியமானவை. ஜபாரின் சில கருத்துக்களில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. அவற்றை எனது கட்டுரையில் கட்டிக்காட்டவுள்ளேன்.

ஒரு இலக்கியக்காரர் என்பவன் இலக்கியக்காரர்களுடனும், இலக்கியக் கழகங்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு களைக் கொண்டிருப்பவன். ஆனால் ஒவ்வொரு இலக்கியக்காரருக்கும் ஒவ்வொரு கருத்துநிலைத் தளம் உள்ளது. அதனை அவனது எழுத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாசகன் கண்டு கொள்ள வேண்டும். ஒரு எழுத்தாளான் இன்னொரு எழுத்தாளில் இருந்து நுட்பமான முறையில் கருத்துநிலை அம்சத்தில் வேறுபடுகிறான். வொவே அவனை அதைச் சார்ந்தவன், இதைச் சார்ந்தவன் என்று அவன் உறவு கொண்ட குழுக்களையும், அமைப்புக் களையும் கொண்டு அடையாளப்படுத்தக் கூடாது. நான் சில கூழங்களுடனும், இலக்கியப் பண்ணைகளுடனும், இலக்கிய வட்டங்களுடனும் தொடர்புடையவன். அதற்காக குறிப்பிட்ட கழகமோ, பண்ணையோ, வட்டமோ என்னைத்

மல்லிகை சிறுக்கதைகள்
விலை 275/- ₹ 350/-

மல்லிகை ஆசிரியின் பவன் விலா - நோப்ஸார்த்தாக வெளியிட்டு
 வைக்கப் பேற்ற சிறுக்கதைக் கொடுக்கி

30 எழுத்தாளர்களினது நூராண் சிறுக்கதைகள் குடங்கிய தொகுப்பு

41 சிறுக்கதைகளை உள்ளடக்கிய இரண்டாம் பாகம்
 விற்பனையைகின்றது.

நூல்கந்தியில் தீருத்த நிலைகூடம் சிறுக்கதைகள்
 மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடரப் கொள்ளுங்கள்

தனது அணி என்று கொண்டாடுவதை நான் விரும்பவில்லை. “நான் நானாக இருக்கிறேன்” என்ற தத்துவஞானி ஒருவனின் வாக்கை இவ்விடத்தில் நினைவு கருதல் பொருந்தும். நான் இன்னும் இந்த கழகத்துக்கு, அமைப்புக்கு, பண்ணைக்கு என்று உறுதி எழுதிக் கொடுத்துவிடவில்லை. கொடுக்கவும் மாட்டேன். எனவே முத்தினா குத்தி அணியில் சேர்க்கும் வேலைகளையும், அணி சேர்க்கும் வேலைகளையும் விட்டு விடுவது இலக்கிய உலகத்திற்கு ஆரோக்கியமானது. நான் கம்பன் கழகத்தைச் சேர்ந்தவன் என ஸ்ரீயான் குக்நேசன் குறிப்பிட்டு எழுதுகிறார். நான் எந்தக் கழகத்தைச் சார்ந்தும் இயங்கவில்லை. நான் நானாகவே இருக்கிறேன். எந்தக் கழகத்தைச் சார்ந்தும் இயங்க வேண்டிய நிலையும் எனக்கு இல்லை. ஆனால் எல்லா இலக்கிய அமைப்புகளுடனும் உறவுடையவன் என்பதுதான் உண்மை.

முடிவாக, சர்ச்சை கிளப்பாமல் இருக்க கிளப்பியதாக எனது பெயரைக் குறிப்பிட்டுக் கூறிய ச.குக்நேசனின் கருத்து முற்றிலும் பொய்யானதே. இதனை நான் தெரிவிக்காவிட்டால் மல்லிகையில் தவறான கருத்துக்கள் தொடர்ச்சியாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு விடும். அத்தோடு 40 வருட சாதனை படைத்து வீரநடை போடும் மல்லிகைக்குச் செய்த துரோகமும் ஆகிவிடும்.

**சென்னையைப்
 மல்லிகைப் பந்துஸ் வெளியீழுகள்
 கடைக்கும்படம்**

நியு புக் ஸாண்ட்

52C, நோர்த் டெஸ்மான்
 ரோடு, சென்னை - 17.

சம்பந்தர் விருது

2004

பேராசிரியர் சி.மெளனகுருவின் ‘அரங்கியல்’

2004 ஆம் ஆண்டிற்கான சம்பந்தர் விருதுக்கு இம்முறை தெரிவு செய்யப்பட்ட படைப்பாளி பேராசிரியர் சி. மெளனகுரு ஆவார். அவரது ‘அரங்கியல்’ என்ற ஆய்வு நூல் விருதுக்கும் பரிசுக்குமுரியதாகத் தெரிவாகியுள்ளது. இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமனி கணபதிப்பினாலை நினைவாக ஈழத்தின் முன்னோடிச் சிறுக்கதைப் படைப்பாளி சம்பந்தர் பெயரால் வருடா வருடம் இவ்விருது வழங்கப்பட்டு வருகின்றது; கடந்த காலங்களில் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், கலாநிதி பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன், எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப், பேராசிரியர் எஸ்.பத்மநாதன், முத்த எழுத்தாளர் ச.வே. ஆகியோர் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டனர். இவ்வாண்டு இவ்விருதினைக் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் நுண்கலைத்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சி. மெளனகுரு பெறுகிறார். மட்டக்களப்பு, தமிழகத்துத் தந்த பல்துறை அறிஞர் மெளனகுருவாவார். ஆரம்ப வயதிலிருந்தே கலை நிகழ்ச்சிகளிலும், நாடகத்துறையிலும் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டு விளங்கிய அவரைப் பேராசிரியர் க.வித்தியானந்தன் புடம் போட்டு, அரங்கியலுக்கு வழிகாட்டிகளில் ஓருவராகத் தந்தார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகக் காலத்தில் கர்ணன் போர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலி வதை ஆகியவற்றில் நடித்துத் தன்னைச் சிறந்த நடிகளாக அடையாளம் காட்டிக் கொண்டார். சடங்கிலிருந்து நாடகம் வரை, தப்பி வந்த தாடி ஆடு, மெளனகுருவின் மூன்று நாடகங்கள், பழையதும் புதியதும், கவாயி விபுலானந்தர் காலமும் கருத்தும், சங்காரம், ஈழத்துத் தமிழ் நாடக அரங்கு, நடிப்பு முறைகள் பற்றிய எண்ணாக கருக்கள், கலை இலக்கியக் கட்டுரைகள், மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள் முதலான பல நூல்களின் ஆசிரியர். நவீன அரங்கியலில் மிக்க பரிசுசயமுடையவர். மைல் கல்லாகக் கூடிய பல நாடகங்களை ஈழத்தில் மேடையேற்றியுள்ளார். பதினாற்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அவரது இலக்கியப் பணிகளைப் பாராட்டி இவ்வாண்டிற்கான சம்பந்தர் விருது அன்னாசின் அரங்கியல் என்ற நூலிற்கு வழங்கப்படுகின்றது. எழுத்தாளர் சம்பந்தனின் மகள் தீரிவேணி கஜன் அவ்விருதுக்கான பணிப் பரிசில் ரூபா. 10,000 ஐ வழங்கி வருகிறார். இம்மாதம் 20ஆம் திகதி நடைபெறவிருக்கும் ஷிராவில் இப்பரிசும் சான்றிதழும் வழங்கப்படவிருக்கின்றன.

40வது ஆண்டு மலர் மல்லிகைச் சிறுகதைகள்

- பிரகலாத ஆனந்த்

இரு சிறு சிகையலங்கார நிலையத்தில் நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஊற்பட்ட சிறு விதை ஒன்று இன்று பெரு விருட்சமாய்ப் பூத்துக் குலுங்கி மணம் பரப்பி நிற்கின்றது. இன்று அந்தப் பெரு விருட்சம் எத்தனையோ பேருக்குப் பெரு நிழல் தந்து கொண்டிருக்கிறது.

மல்லிகைக்கு எழுதும் யாருக்கும் எதுவித பொருள் வரவும் கிட்டுவதில்லை. எனினும் மல்லிகையில் தம் படைப்பு வெளி வரவேண்டுமென்பதில் பெரு ஆச்வம். இம்முறை மல்லிகை ஒரு சிறப்புச் சிறுகதை மலர் போலவே மணம் பரப்பி நிற்கிறது. மொத்தம் 13 சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் இரண்டு மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள். எமது சகோதர மொழியான சிங்களத்தில் பிரபல எழுத்தாளர் மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் ‘பாவிகளுக்கு கல்வெறிதல்’ கதையை எஸ்.ஏ.ஜே. பைஸ்தீன் மொழிபெயர்த்துவாரர். குஷ்வந் சிங்கின் கதையை சங்கராபரணி ‘கலவரம்’ என்ற பெயரில் மொழி மாற்றம் செய்து தந்துவாரர். நேரடிச் சிறுகதைகள் 11. இவை அனைத்துமே ஈழத்தின் பிரபலமான எழுத்தாளர்களின் கதைகள். குந்தவை, அருள் விஜயராணி, அன்னலட்சுமி இராஜதுரை ஆகிய மூன்று பெண் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் இடம்பிடித்துள்ளன.

ஒரு சிற்றிலக்கிய எட்டின் அசுர சாதனையான 40வது ஆண்டு மலரில் பிரபலங்கள் எழுதியிருப்பினும், கதைகள் எல்லாம் அற்புதமானவை என்று கூறிவிட முடியாது. ஒரிரு இளம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும் இடம்பெற்றிருக்கலாமோ? என்று தோன்றுகிறது. எல்லாக் கதைகளும் சராசரிக்கு மேல் தேரியுள்ளன. சில கதைகள் அவசரப் படைப்புகளாகவும், புதுமைகளற்ற பழைய கதைகளின் மறுவடிவங்களாகவும் தான் இருக்கின்றன. சற்று வித்தியாசமாக எழுதப்பட்ட கதைகள் கூட உயர் தரத்தை எட்டவில்லை எனலாம்.

இன்றைய எழுத்தாளர்களுக்கு, மாற்றுக் கலாச்சாரச் சிந்தனைகளில் நம்பிக்கை கொண்ட தலைமுறைக் கடத்தலையும், கையளிப்பையும் உருவாக்குதல் என்ற தெளிவும், நல்ல இலக்கியப் போக்கை இனம் கண்டு அவற்றோடு இணைந்து பயணித்தவின் அவசியம் பற்றிய பிரக்ஞையும் இல்லாதவிடத்து, நல்ல காத்திரமான அறுவடையை எட்டமுடியாமற் போய்விடும் என்பதை எடுத்தியம்புவதாகவே ஆண்டு மலர்க் கதைகள்

அமைந்திருக்கின்றன. சாந்தனும், சட்ட நாதனும், முருகானந்தனும், முருக பூதியும் சற்று ஆறுதலவிக்கின்றனர். குந்தவையின் சிந்தனை மீண்டும் தேசிய ஒற்றுமையை வலியுறுத்தி நிற்க, அதை செங்கை ஆழியான் வித்தியாசமாகப் பார்க்கிறார். தெணியான் நீறுபூத்த நெருப்பை மீண்டும் தூசி தட்டியுள்ளார். அழகான நடைக்கு சட்டநாதனும், ச.முருகானந்தனும் விருந்தவிக்கின்றனர்.

தெணியாளின் திண்டத்தகாதவள் தேரில் ஏறினாலும் உச்சத்தைத் தொட முடியவில்லை. அவரது வழமையான சாம்பல் தட்டியிடும் நீறுபூத்த நெருப்பாகவே அமைந்த கதையாகவே இருந்தாலும் அவரது எழுத்தோட்டத்தினால் கவர்ந்து விடுகிறார். சிறுவயதில் இதயத் தைத் துளையிட்ட வலியானது, முதிர்ச்சி யற்ற நிலையிலும் ஆழ் மனதில் நீடித்து ரண்மாக வலிப்பைத் தேர்த் திருப்பணி மூலம் சித்திரித்துவாரர். பணம் என்பது தனி மனிதனுடைய அந்தஸ்தை மாற்றி விடுகிற சமுதாயப் போக்கைக் காட்டுகிறார். அழிந்து விட்ட சாதியத்தை ஒரு புறம் காட்ட முனைந்தாலும், அதையே சாம்பல் தட்ட மறுபடியும் நினைக்க வைக்கிறாரோ? என்றும் தோன்றுகிறது. இக் கதையில் சாதியம் நேரிடையாகப் பேசப் படாமல், வர்க்க பேதமே பேசப்படுகிறது.

மு.பஷ்டிரின் ‘பொறி’ சிறுகதை பாவைவன வேலைவாய்ப்பு அவவங்களையும், நம்மவர் சிலரது திருகுதாளங்களையும் புட்டுக் காட்டுகிறது. நட்புப் போவிகளைத் தரிசிக்க வைக்கின்ற போதிலும், வழமையான பஷ்டிரின்

நாவிழை இறுக்கமும், அந்த அழகு நடையும் இந்தக் கதையில் இல்லாதிருக்கிறது. முள்ளை முள்ளால் எடுக்கும் முடிவு திடகாத்திரமானதாயினும், கதையின் வலு சொல்லிய முறையினால் பிறழ்வடைந்து போகிறது.

பாவிக்குக் கல்வெறிதல் என்ற சிங்கள சிறுகதை, ஒரு தரமான எழுத தாளராலும் வெகு சாதாரணமான கதையை எழுத முடியும் என்பதைக் கூறி நிற்கிறது. ஒருவேளை இது மாட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் ஆரம்ப காலக் கதையோ தெரியவில்லை. அடிக்கடி எழுத தாளர் வந்து பிரசங்கம் செய்கிறார். எனினும் மொழிபெயர்ப்பாளரின் பணி, பல்லின படைப்பாளர்களின் ஆக்கங் களைத் தரிசிக்க வைப்பதைப் பாராட்டத் தான் வேண்டும்.

காத்திரமான பல கதைகளைத் தந்த முன்னணி பெண் எழுத்தாளர் குந்தவையின் ‘நாடும் நம் மக்களும்’ என்ற சிறுகதை மீண்டும் தேசிய ஒற்றுமையைக் கட்டி எழுப்புவதில் முனைகிறது. யத்தும், புலிப்பெயர்வு, பல்வேறு போராட்ட இயக்கங்கள் என்று பலவற்றைத் தொட்டுச் செல்லும் இவரது கதையின் கரு இன்றைய காலகட்டத்தில் கேள்விக் குரியதே. இந்த நாடு அழிந்ததற்கே காரணம் இரு இனங்களும் மனம் விட்டுப் பழகாததுதான் என்ற கருத்து வலுவான தாக இருந்தாலும், வழமையான குந்தவையைக் கதையில் காண முடியாதுள்ளது.

சி.கதந்திரராஜாவின் அஃபர் சிறுகதையில் திருமணமான இளைய

தம்பதியினர் அந்தியநாட்டு வேலை நிமித்தம் பிரிந்திருப்பது தொடர்பான பிரிவத் துயரமும், அவலமும் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. அத்துடன் இவ்வாறான குடும்பப் பிரிவுகள், கணவன் மனவி உறவுகளின் பிறழ்வுகளுக்கு வித்திடுவதும் சூசகமாகத் தெரியப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. வழமையான நடை, சிற்திக்க வைக்கும் கரு. எனினும் ஏனோ முழு நிறைவைத் தரவில்லை.

மயிலுச்சாமி கோயிலுக்கு அழைத் துச் செல்லும் சாந்தனின் கதை சொல்லப்பட்டிருக்கும் விதம் ரசிப் பான்து. பக்தர்களே இல்லாத துஸ்டர்கள் கூட இத்தர்களாக்கப்படுகிறார்கள் என் பதை அழகாகச் சொல்லும் கவராசியமான கதை. கதையினுடே நாட்டு நடப்பு களையும், கோர யுத்தத்தையும் பிரசார மில்லாமல் தரிசனமாக்குகிறார். கதையில் ஆழமான கரு இல்லாதவிடத்தும் அழுக ணர்வில் மேலோங்கி ஒரு நல்ல சிறு கதையாக மிரிக்கிறது.

சட்டநாதனின் பொழுது கதையும் இவ்வாறே அழகுணவு மேம்பட்ட ஒரு நல்ல கதை. நாம் மறந்து போய்விட்ட நம் கிராமியத்தையும், எமது இளமைக் காலத்தையும் ‘ஆட்டோகிராப்’ திரைப் படம் போல் நினைவுட்டுகிறது. விடலைப் பருவத்து உணர்வுகளையும், இச்சைகளையும், தேடும் வடிகால்களையும் இயல்பாகக் காட்டியுள்ளார். வாசிக்க இனிமையாக இருந்தாலும் சில இடங்கள் விரசமாகவோ, அன்றி விபர்த மாகவோ விடலைப் பருவக் கோலங்களை நினைவுட்டுகிறது. ‘ரதி

மச்சாளினர் நெஞ்சு என்ன ஆப்பிக்கோ ரப்பராலை செய்ததா?’ போன்ற சில பச்சையான வசனங்கள். கதையின் முடிவு அந்த மரணம் யாவும் அழியாத கோலங்களை நினைவுட்டி நிற்கின்றன.

அருண் விஜயராணியின் ‘மனிதா பிமானக் கூட்டம்’ சோபிக்கவில்லை. புலம் பெயர்ந்தோர் சிலரிடமுள்ள போலித்தன்மையையும், உதவிட முன் வராத செயலையும் கூறுகிறார். யதார்த்த மாகப் பார்த்தால் பல புலம் பெயர்ந்த வர்கள் தாயகத்திற்குத் தாராளமாக உதவுகிறார்கள்லவா? எங்கோ உதைக் கிறது.

அசர எழுத்தாளர் செங்கை ஆழி யானின் ‘குந்தியிருக்க ஒரு குடிநிலம்’ கரு நன்றாக இருந்தாலும், உருவாக்கத்தில் பிசிறு தெரிகிறது. பொதுவாக நாவலில் பெரிதும் வெற்றி பெறும் முன்னணி எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் சில சமயங்களில் சிறுகதையில் தோற்றுப் போவது வியப்பளிக்கிறது. எனினும் கதையை ரசிப்புடன் வாசிக்க முடிகிறது. இறுதியில் கதையின் நாயகனின் சீற்றம் நியாயமானதாக இருந்தாலும், யதார்த்தமாக இல்லை.

அன்னலட்சுமி இராஜதுரையின் மாயதரிசனம் முதியோரின் அவல நிலைப் பாட்டை, செ.கதிர்காமநாதனின் நான்சாகமாட்டேன் பாணியில் சொல்ல முனைகிறது. முதியோரைப் பேணவின் அவசியம் கதையில் வலியுறுத்தப் படுகிறது. எனினும் அவரது முன்னைய கதைகள் போலவே இக்கதை சிறப் படையவில்லை என்னாம்.

முருகூபதியின் ‘நளபாகம்’ வித்தி யாசமான கதை. பெண் விடுதலையைக் கிண்டல் செய்கிறாரா? அல்லது அதைத் தப்பாகப் புரிந்து கெர்ண்டவர்களைக் கிண்டல் செய்கிறாரா? இந்த நான்கு பக்கக் கதையில் சில விடயங்களை அழுத்தமாகச் சொல்ல முனைகிறார். எனினும் இக்கதை ஒரு பக்கச் சிறு கதையாக எழுதப்பட்டிருந்தால் இன்னும் வீச்சாக இருந்திருக்கும். முன் பகுதி தொலைபேசி உரையாடலும், பின்பகுதியில் தந்தைக்குத் தேநீர் தயாரித்தலும் மாத்திரம் இருந்திருந்தால் கதை சிறப்பாக இருந்திருக்கும். வித்தி யாசமான உத்தி பாராட்டத்தக்கது.

குஷ்வந் சிங்கின் ‘கலவரம்’ நாய்களை வைத்து அநாவசியமாக ஏற்படும் இனமோதல்களைப் புட்டு வைக்கிறார். அற்ப விடயங்களால் இனமோதல்கள் பலமான அடிப்படையின்றியே வெடித்துப் பேரழிவுகளை ஏற்படுத்துவதைக் கூறியுள்ளார். புதுமை எதுவும் இல்லை.

‘இனி வானம் வசப்படும்’ மலரின் இறுதிக் கதை. இன்னொரு தாத்தா கட்டமான ச.முருகாந்தனிடம் என்பார்த்தால் ஏமாற்றம்தான். நேராகச் சொல்லப் பட்டுள்ள இக்கதையின் நடையும், உரையாடல்களும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளமையின் காரணமாகவே இச்சிறுகதை சர்வதேசப் பரிசீலைப் பெற்றதாக நினைக்க வைக்கிறது. நளபாகம் போலவே இங்கேயும் பெண்ணியம் அவசப்படுகிறது. பெண் விடுதலை அம்சங்களுக்கு மேலாக, ஆண் பெண்ணிடையே பரஸ்பர

புரிந்துணர்வு அவசியம் என்பதைக் கதை வலியுறுத்துகிறது. கணவன், மனவியரிடையே கோபம் சாதிக்கப்படச் கூடாது என்பதையும், பரஸ்பர விட்டுக் கொடுப்புகளே பெண் விடுதலையைக்கூட சுட்டித் தரும் என்பதையும் சூசகமாகக் கூறியுள்ளார். இன்று தடம் மாறிக்கொண்டிருக்கும் பெண்ணியமும், அதன் எதிர் விளையும், அதற்கான தீர்வுகளும் எட்டப்பட வேண்டியதன் அவசியமும் ஆழமாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக ‘ச.முருகாந்தனின் கதைகள் குடும்ப உறவுகளை அழகாகச் சித்திரிக்கின்றன’ என்ற எம்.கே.முருகானந்தனின் கூற்றினையும் இக்கதையில் தரிசிக்க முடிகிறது.

மொத்தத்தில் ஒரு சமகால சிறுகதைத் தொகுதியை படித்தது போல, மலர் உணர்வைத் தருகிறது. மலரில் வந்த கட்டுரைகளும் கனதியாக உள்ளன. சொக்கனின் நீண்ட கட்டுரையைப் படிக்கும் போது அவரது இழப்பு எவ்வளவு பாரியது என்பது புலனாகிறது. செல்லக் கண்ணுவின் கட்டுரையும் நன்றாக உள்ளது. கவிதைகளுக்கான பக்கங்களின் ஒதுக்கிடு போதாமலுள்ளது. கவிதைகள் நன்றாக உள்ளன. மல்லிகை எதிர்வரும் காலங்களில் மல்லிகையைப் பற்றி பேசுவது அவசியமில்லை. மல்லிகையின் மனம் எங்கும் பரவி விட்டது. ஆசிரியதலையங்கத்தின் ஆதங்கமும், பெருமிதமும், மகிழ்வும் நியாயமானதே.

ஐம்பதாவது ஆண்டு மலரை வெளியிடும் போதும் ஜீவா எம்மோடு இருக்க வேண்டும். அவருக்காக அல்ல. ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்காக!

மேலைத் திரையில் - 01

கே.எஸ். சிவகுமாரன்

சில மேலைத்தேயப் படங்கள் நினைவில் நிற்பவை. இதற்கு முக்கிய காரணம் அவை உள்ளடக்க ரீதியாகவும், கலைத்துவமாகவும் பர்வையாளரைப் பரவசப்படுத்தியமையே என்பது வெளிப்படை. அத்தகைய படங்களிற் சிலவற்றை நீங்களும் பார்த்திருக்கக் கூடும். பார்க்காதிருந்தால் பார்க்கும் வாய்ப்பு இப்பொழுதும் உண்டு. இவை 'விட்டியோ' வார்ப்பில் கிடைக்கின்றன. (Videoவை தமிழில் 'விட்டியோ' என்றழைப்பது தப்பு. அதேபோன்று Computerஐக் 'கண்ணி' என்றும் Calculator ஐக் 'கண்ணி' என்றும் அழைப்பதே சரி.)

எனது நினைவிற்கு உட்பட்ட வகையில் நான் பார்த்து வயித்துப்போன சில மேலைத்தேயப் படங்களை உங்கள் மதிப்பீட்டிற்கு உதவும் விதத்திலே இப்பத்தித் தொடரை 'மல்லிகை' வாசகர்களுக்காகத் தருகிறேன். அபிப்பிராயங்களை எழுதுங்கள்.

ஆங்கில அகர வரிசையில் ஞாபகத்திற்கு வந்த சில படங்களைப் பார்ப்போம். முதலிலே 'A'யில் ஆரம்பமாகும் படங்களை நினைவுபடுத்துவோம்.

ALL THE PRESIDENT'S MEN

இது அமெரிக்க அரசியல் வாழ்வில் உண்மையாகவே நடந்த சம்பவத்தின் சில அம்சங்களைக் காட்டும் படம். அமெரிக்காவின் ஆங்கில நாளிதழ்களில்

குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றின் பெயர் 'உவோவிங்டன் போஸ்ட்' (Washington Post). அங்கு பொ(B)ப்(B) உவுடவட், கார்ஸ் ப்(B)ரென்ஸ்டைன் என்ற புலன் விசாரணைச் செய்தியாளர்கள் பணி புரிந்து வந்தனர். அவர்கள் திரட்டிய எழுதிய புத்தகம் உவோட்டர் கேட் (Watergate) விவாகாரம் சம்பந்தப் பட்டது. இந்த விவாகாரம் அமெரிக்க முன்னாள் ஜனாதிபதி ரிச்சர்ட் நிக்ஸனுடன் தொடர்புடையது. 1970 களில் இந்த விவகாரம் உலக நாடு களின் கவனத்தை ஈர்த்தது. நிக்ஸன் நிர்வாகத்தினர் தொலைபேசி 'ஏற்றுக் கேட்டல்' நாடகத்தை நடத்தியமை தொடர்பான். இந்தச் செய்தித் திட்டங்கள் வெளியானதும் ஜனாதிபதி நிக்ஸன் நெருக்குவாரம் காரணமாகப் பதவியிழந்தமை வரலாற்றுச் சம்பவம்.

இந்த நிலைக் கதை 1976ல் படமாக வெளிவந்தது. அலன் ஜே பக்குலா இதனை அற்புதமாக நெறிப்படுத்தி யிருந்தார். அருமையான நடிப்பு, செய்தியாளர்கள் ரொபர்ட் ரெட்டிப்பட (Robert Redford), ஜஸ்டின் ஹோஃப்மன் (Justin Hoffman) ஆகியோர் நடித்தனர். பல விருதுகளைப் பெற்ற படம், விறுவிறுப்பாகவும், நவீனகால சினிமாப் போக்கிலும் அமைந்திருந்தது.

AMERICAN GRAFFITI

முன்னாள் அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜே.எப்.கென்டி அரசியற் கொலைக்கு ஆளாவதற்கு முன்னரும், வியட்னாம் யுத்தம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னரும் 1960களின் தொடக்கத்தில் அமெரிக்கா வில் நிலவிய சமூகச் சூழலை இத் திரைப்படம் படம் பிடிக்கிறது.

கவிபோ(F)ர்னியாவில் ஒரே இரவில் நடந்த சம்பவங்கள் படக் கதையின் கருப்பொருள்கள் (Plots). அங்குள்ள உயர்வகுப்பு மாணவர்கள் அடுத்து தாம் நடத்தவிருக்கும் வாழ்க்கைப் போக்கு இன்னதென்று அறியாத வேளையில் திக்குத் தெரியாமல் தடுமாறும் குழப்ப நிலையே படத்தின் சித்திரப் படிமங்கள்.

இந்தப் படத்தை நெறிப்படுத்தியவர் ஜோர்ஜ் லூக்கல். பிரதான நடிகர் ரிச்சர்ட் டிரிப்பி(F)ஸ். இந்தப் படமும் பல விருதுகளை 1973ல் பெற்றது.

AND GOD CREATED WOMAN

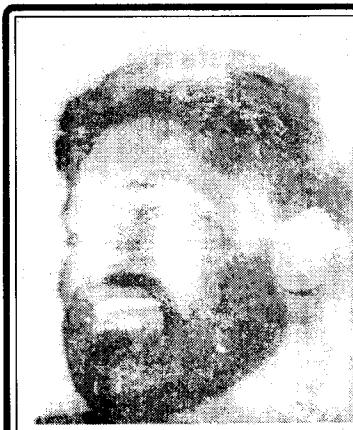
1957ல் வெளிவந்த இந்தப் படத்தை பார்க்கத் தூண்டியமை பெ(ப)ரிஜிட் பா(ப)ர்டோ என்ற பிரஞ்சு நடிகை நிர்வாணமாக ஒரு காட்சியில் தோன்றியதே. ரொஜர் வாடிம் இப் படத்தை நெறிப்படுத்தியிருந்தார்.

ரோக் அண்ட் ரோல் (Rock & Roll) என்ற இசை வடிவம் பரவிய காலத்தில் தானும் ஒரு பாடகியாகவும், நர்தகியாகவும் விரும்பிய, ஆண்களை தூரத்தில் வைத்துக் கொண்ட ஒரு இளம் பெண்ணின் கதையிது. அக்காஸ் குழலில் (1957), வளரிளம் பருவத்தினாக நான் இருந்த பொழுது, இப்படம் 'விடுப்பு அறியும்' உணர்வைத் தூண்டியது.

ANNA

சில்வானா மங்கானோ (Sylvana Mangano) என்ற இத்தாலிய நடிகையின் அழகும், அவர் பாடும் பாட்டும் 1950களில் திரை விரும்பிகளைப் பரவசப்படுத்தின.

கலைச்செல்வன்
இவரது மறைவு
சர்வதேசத் தமிழக்கு
மிகப் பெரிய இழப்பு!

நமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

- ஆசிரியர்

ANNA KARENINA

லீயோ டோல்ஸ்டோய் (Leo Tolstoi) எழுதிய அனா கரினீனா என்ற நாவலைத் தமுவியது. மணம் முடித்த ஒரு பெண்ணுக்கும், இராணுவ உத்தி யோகத்தன் ஒருவனுக்கும் இடையில் எழுந்த அக்காலத் தகாத உறவைச் சித்திரித்தது இப்படம். கைமன் வங்டன் நெறிப்படுத்திய இந்தப் படத்தில் போல் ஸ்கொபீ(F)ல்ட், ஜக்கலின் பி(B)ஸே ஆகியோர் அற்புதமாக நடித்த இந்தப் படம் 1985ல் வெளியாகியது.

(மீண்டும் அடுத்த இதழில்)

இந்தப் பக்கம் உங்களுக்கான பக்கம். மல்லிகையில் அதிகம் பேர் படிக்கும் பக்கம். எனவே எத்தகைய கேள்விகளையும் கேட்கலாம். நான் சொல்லும் பதில்கள் தான் சரியானவை என எண்ணை சிறிது கூட என்னிடம் இல்லை. நீங்கள் திருத்தலாம். அது எனக்குப் புதிய அறிவையும் தேடலையும் தரும். உங்களது ஒத்துழைப்புத் தேவை. குறிப்பாக மாணவர்கள் தூண்டில் பக்கங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதை விரும்புகின்றேன். கேள்விகள் அஞ்சலட்டையில் அமைவது பெரிதும் விரும்பத்தக்கது.

தூண்டில்

- ஜெனினிச் ஜீலா

உங்களது சனாமி அனுபவத்தைச் சென்ற இதழில் படித்துப் பார்த்த பொழுது, அப்படியே பிரமித்துப் போய்விட்டேன். கொழும்பில் ஒரு மூலையில் வாழும் எழுத்தாளனுக்கு இப்படியோர் அனுபவம் இருந்ததென்பது ஆச்சரியமாக இருந்தது. கொழும்பில் வாழும் உங்களுக்கே சனாமி மூலம் இத்தகைய சங்கடமென்றால் அதனால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் எத்தனை சிரமப்பட்டிருப்பார்கள்?

நல்லூர்

க.கவிஞரனாதன்

சனாமி என்ற பேரவைப் பேரரக்கனால் ஓரிரவு மாத்திரம் எனக்கு இத்தனை கஷ்ட நிஷ்டுருங்கள் ஏற்பட்டுள்ளதென்றால் அதனால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் எத்தனை துணப் துயரங்களையெல்லாம் அனுபவித்திருப்பார்கள் என நினைத்து நினைத்துத் துக்கப்படுகிறேன்.

பேப்பர்களை வாங்கிப் பார்த்தால் உங்களது படங்களும், செய்தி களும்தான் அடிக்கடி இடம்பெறுகின்றன. அப்படிப்பட்ட புகழை அடைவதற்கு நீங்கள் என்ன செய்துள்ளீர்கள்?

தெஹிவளை.

க.தவராசா

முதலாவதாக நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இந்தக் தேசம் அங்கீகரித்த முதல் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றேன். அடுத்ததாகச் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறேன். மூன்றாவதாக நாற்பது வருஷங்களுக்கு மேலாக இத்தனை கஷ்ட நில்குருங்களுக்கு மத்தியிலும் ஒரு சிறு இலக்கியச் சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டு வருகிறேன். நான்காவதாக மல்லிகைப் பந்தல் புத்தக வெளியிட்டு நிறுவனத்தை நிறுவி 70இற்கும் மேலான நூல்களை வெளியிட்டுள்ளேன்.

இந்த நான்கு சாதனைகளையும் தனது வாழ்வுக்குரிய காலத்தில் உலகத்தில் வேறொன்று எழுத்தாளனும் இதுவரை சாதித்ததேயில்லை. இப்பொழுது சொல்லுங்கள். எனக்கு இயல்பாக வந்துள்ள இந்தப் புகழுக்கும் பிரபலத் திற்கும் நான் தகுதியானவனா? இல்லையா? என்பதை உங்களது மனச் சாட்சியைத் தொட்டுச் சொல்லுங்கள். அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக இந்த மன்னையும், மண்ணில் வாழும் மக்களது நெஞ்சங்களையும் எனது நூலினாலும், பேனாவாலும் உழுதுழுது செம்மைப்படுத்திப் பசளையிட்டு விடைத்து வந்துள்ளேன். இப்பொழுது அறுவடை செய்து வருகிறேன்.

உங்களது நெஞ்சைத் தொட்ட நிகழ்ச்சி ஓன்றைக் கூற முடியுமா?

வவுனியா

எஸ்.கனகசுபை

சம்பத்தில் நம்மை விட்டு மறைந்த முன்னை நாள் தினகரன் ஆசிரியர் ராஜஷ்ரீகாந்தனது நினைவாக நண்பர் முருகபூதி ஒரு நூலெழுதி வெளியிட்டு விழாச் செய்து அதில் சேர்ந்த பணத்தை அந்தக் குடும்பத்தினருக்கு அதே மேடையில் வைத்துக் கையளித்தாரே அந்த நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமை தாங்கிய நான் அப்படியே மெய் சிலிர்த்து உருகிப் போய்விட்டேன். முருகபூதி - முருகபூதிதான்! என் நண்பன்.

சென்ற இதழ் தலையைக்கம் படித்தேன். எழுத்தாளர்கள் சந்தித்து உரையாடிக் களிக்க வேண்டுமென்ற உங்களது மன ஆதங்கத்தை வெளியிட்டிருந்தீர்கள். இது நடைமுறைச் சாத்தியமா?

வத்துளை

எம்.சிவநேசன்

‘எழுத்து’ கெல்லப்பா அவர்கள் சென்னையில் ஒருநாள் மாலை என்னை உடன் அழைத்துக் கொண்டு மரீனாக் கூடற்கரைக்குச் சென்று காட்டினார். மனைப் பரம்பலுக்கு நடுவே தனியாக நின்ற வைற் கம்பத்தைக் காட்டி, “அந்தக் காலத்தில் நாங்கள் சிலபேர் இந்த இடத்தில் தான் வாரமொருமுறை சந்தித்து உரையாடி மகிழ்வோம். பலதையும் மனதிறந்து பேசிக்கொள்வோம். பலர் இன்று உயிரோடு இல்லை!” எனச் சோகம் கலந்த குரவில் சொன்னார். கண் கலங்கினார்.

இலக்கியப் பொதுக் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டு கலைவதை விட, ஒரு சிலராவது நெருக்கம் நெருக்கமாகச் சந்தித்து மனந்திறந்து கதைத்துப் பேசி, தேநீர் பருகி, தோளின் மீது ஒருவருக்கொருவர் கைபோட்டுச் சிரித்துக் கதைத்துக் கலைவோமானால் இந்த அந்தியோன்னியம் அடுத்த தலைமுறைக்கு ஒரு முன்மாதிரியாகத் திகழும் என்பது எனது அருபவம். கருத்து முரண் பாடுகள் குறுக்கிடு செய்யமாட்டா. விரும்பினால் இதை நடைமுறைப்படுத்த என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள். அடுத்த தலைமுறையினருக்கு முன் மாதிரியாகச் செய்து காட்டுவோம்.

40 ஆவது ஆண்டு மலர் விற்பனை எந்த அளவில் உள்ளது?

கல்முனை

எஸ்.துவக்ஸன்

மலர் வெளிவந்த அந்த வாரமே 40 மலர்கள் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டு விட்டன. 30இற்கு மேற்பட்ட மலர்கள் தமிழகம் சென்றன. ஐரோப்பா, கனடா என மலர்கள் வாரா வாரம் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. பெரிய திருப்பம் இது.

முன்னர் போல, உலக வலம் வரத் திட்டமுண்டா?

திருகோணமலை.

எஸ். செல்வமணி

கன்டா சென்று வர அழைப்பொன்று உண்டு. உடல் நிலை இடம் தந்தால் செல்வேன். இப்பொழுதெல்லாம் என் வரைக்கும் சர்வதேச ஆசைகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டு விட்டன.

சமீப காலமாக உங்களது இலக்கியப் பேச்சுக்களைக் கேட்டு வருகிறேன். மேடைக்கு மேடை மெருகேறி வருகிறது, உங்களது பேச்சு. இந்த வளர்ச்சிக்கும், புதிய மெருகுக்கும் என்ன காரணம்?

கொழும்பு 06.

ஆர். குலசேகரம்

தாங்கும் நேரத்தைத் தவிர, இதர நேரங்களில் எல்லாம் சிந்திக்கப் பழக்கப்பட்டவன், நான். அனுபவமும் வயது முதிர்ச்சியும் ஒரு காரணம். அத்துடன் தினசரி பலவகையான மக்களைக் கண்டு கண்டு அவர்களுடன் உரையாடி மசிழ்பவன். எனக்கே என் மேடைப் பேசு உற்சாகம் தருகிறது.

இளம் வயதில், பிற்காலத்தில் எழுத்தாளனாகப் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணைம் உங்களது அடிமனசில் இருந்ததா?

கம்பளை

கே.ஆர். சிவயோகம்

அப்படி அறுதியிட்டுக் கூறிவிட முடியாது. ஆனால், எதையாவது எதிர்காலத்தில் சாதிக்க வேண்டும் என்ற வெறி என் நெஞ்சில் சூடர்விட்டுக் கொண்டிருந்தது என்பது உண்மை.

வளர்ந்து வரும் புதிய எழுத்தாளர்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

கிளிநூர்ச்சி.

எம். தயாநிதி

பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்து நின்று நிலைத்து வரும் எழுத்தாளர்கள் அவர்கள். புதிய கோணத்தில் புதிதாகச் சிந்தித்து எழுதுகின்றனர், பலர். எனக்கு எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கையுண்டு.

புத்தளம் மாவட்டத்தில் ஒரு புத்தக இல்லம்
சாஹித்திய புத்தக இல்லம்
 எம்.டி. குணசேனைவின் ஏஜன்ட்

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள்
அனைத்தையும் கீங்கு பெற்றுக் கொள்ளலாம்

பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்குத் தேவையான காகிதாதிகள், பாடநூல்கள், அகராதிகள், உபகரணங்கள், இலக்கிய நூல்கள், சஞ்சிகைகள், ஈழத்து மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் அனைத்திற்கும்

புத்தகக் காட்சியும் விற்பனையும்

சாஹித்திய புத்தக இல்லம்
 இல. 15, குருநாகல் ரோட்,
 பஸ்நிலையம், புத்தளம்.

தொலைபேசி தொலைநகல் : 032-66875

சமுத்து, மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களும், பாடநூல் வெளியிட்டாளர்களும் தயவு செய்து தொடர்பு கொள்ளுவங்கள். உங்கள் நூல்களை காட்சிக்கு வைத்து விற்பனை செய்து உதவுவோம்.

Mallikai

April 2005

M & K Freight Service

Clearing, Forwarding
& Transport Agent

No. 96/3/7, Consistory Building
Front Street,
Colombo 11,
Sri Lanka.

Tel : 2542354
Fax : 2542355
Hot Line : 077 799163